

MERCENAR

18 WAR MERCENAR WAR MERCENAR WAR

CHUCK BAINBRIDGE

Dreptatea mercenarilor

**Colecția MERCENAR
18**

CHUCH BAINBRIDGE

DREPTATEA MERCENARILOR

V.1.0
V.1.0

Traducere de PETREA ALEXANDRA

**EDITURA Z
București, 1997**

*Dedicată lui
John Rounds
și
Elizei Shalleross*

CAPITOLUL 1

Pasagerii se înghesuiau în aeroport ca niște vite mânate în ogradă. Tocmai coborâseră dintr-un avion care parcursese un lung zbor transatlantic. Fețele lor trase și ochii încercănați trădau oboseala. Hainele erau șifonate și pătate de sudoare.

William O'Neal și James Wentworth III îi priveau cum defilează pe poarta 23 a aeroportului internațional John F. Kennedy. Erau de toate felurile. Deși mulți americani vizitează Africa, puțini trec prin Zair.

Alți pasageri erau africani bogați, bine hrăniți, educați și politicoși. Se vedea cât de colo că făceau parte din elita africană. Bărbații purtau costume închise la culoare, cu cămăși albe și cravate subțiri, în dungi, model european. Erau și două femei africane printre ei, îmbrăcate amândouă ca Jackie Kennedy în anii șaizeci - cu mănuși lungi, albe și pălărioare asortate.

Bărbații africani nu prea păreau afectați de drumul cu avionul. Zâmbeau și salutau vesel pe oricine se uita în direcția lor. Soțiile lor erau mai solemne însă și evitau să se uite la cei din jurul lor.

— Uite-l pe Jacob, zise Wentworth, când africanii se apropiau.

O'Neal dădu și el din cap, în semn de salut. Îl recunoscuse pe Jacob Zabibu dintr-un reportaj TV recent. Africanul solid, de patruzeci și doi de ani arăta ca orice om de afaceri obișnuit - nu părea deloc centrul revoluției.

Majoritatea americanilor nu dau importanță problemelor Africii, în afară de foametea din Etiopia și frământările din Africa de Sud. Dar O'Neal și Wentworth erau ofițeri în Hard Corps, o trupă de elită a soldaților mercenari. Și aveau toate motivele să fie interesați. Cel puțin din punct de vedere profesional.

O'Neal și Wentworth erau ofițerii comandanți ai Hard Corps, o echipă de elită de soldați mercenari. Au făcut parte din *Special Forces* în Vietnam. Și de când a izbucnit războiul în Asia de Sud-Est, Hard Corps s-au apucat de afaceri pe cont propriu. Acum luptă în războaiele altora. Iar acum, cu sosirea lui Jacob Zabibu, știu că vor avea ce face.

Cu o săptămână înainte, Zabibu convocase o conferință de presă, în timp ce se afla în Elveția, pentru a declara independența unei noi națiuni în Africa Centrală: Kilembe. A vorbit în numele lui Ushomba, actualul președinte. Zabibu a declarat că Ushomba este susținut de poporul său, adică de noua

națiune și că orice încercare de a refuza independența țării sale va fi „contracarată imediat”.

Această declarație a declanșat câteva luni de tensiune în Africa Centrală, din cauza noii națiuni Kilembe și a țărilor din care se va desprinde, Zair și Angola. Opinia publică mondială a privit această situație cu îngrijorare, văzând în independența Kilembe o altă vărsare de sânge, la fel ca încercarea de secesiune a Biafrei de Nigeria, în anii '60.

În mod normal, această acțiune în sine ar fi fost de ajuns să trezească interesul Hard Corps. Războiul era meseria lor și se pare că va fi într-adevăr un conflict. Dar, în acest caz, existau și motive personale care-i determinau să se implice – motive destul de importante pentru ca O'Neal și Wentworth să încalce barierele normale de securitate aici, pe aeroportul Kennedy, etalându-și autorizațiile speciale primite mai demult de la omul lor de legătură din CIA, Joshua St. Laurent.

— Să fiu al naibii dacă nu merg întotdeauna, spuse pe înfundate O'Neal, după ce intrară.

Zabibu sosise, dar Hard Corps nu voiau ca prezența lui să atragă atenția. Preferau să-l abordeze înainte să iasă din mulțime. Și vor avea grijă ca ziaristii să nu afle de această întâlnire.

Wentworth făcu un pas înainte și-i zâmbi lui Zabibu și însoțitorului său când se apropiară.

— *Bonjour*, James, spuse Zabibu cu accentul lui zairez pronunțat.

Îl îmbrățișă pe Wentworth ca pe un frate.

— *Mon vieux*.

Wentworth zâmbi, răspunzându-i la fel de călduros.

— *C'este vraiment longtemps*, Jacob, zise el.

Wentworth și Zabibu vorbiră repede în franceză. O'Neal îi privea. Pe vremuri știa și el puțină franceză, atâta cât să se descurce în lumea bună din Saigon. Dar nu mai vorbise demult și acum de-abia înțelegea ce discutau cei doi. Comandantul unității Hard Corps renunță să mai fie atent la conversație și își îndreptă atenția asupra însoțitorilor lui Zabibu.

Erau bărbați tineri, musculoși. Amândoi purtau ochelari de soare, care le dădeau un aer serios, enigmatic. Aveau o statură impunătoare, de sportivi. O'Neal bănuia că Zabibu nu călătorea cu secretarul său particular și contabilul.

— Jacob, zise Wentworth, începând să vorbească în engleză. Ți-l prezint pe căpitanul William O'Neal.

— *Enchanté*, spuse Zabibu, întinzând mâna. James mi-a povestit mult despre tine. O să vorbesc în engleză, ca să ne putem înțelege.

Zabibu zâmbea, dar O'Neal rămase serios.

— Ca să fiu cinstit, zise el încordat, nu vreau să discut nimic, în nici o limbă, până nu ieșim din aeroport.

— Da, sigur, îl aprobă Zabibu, încuviințând din cap.

Apoi îl studie pe O'Neal. Comandantul Hard Corps era un tip înalt, în jur de un metru nouăzeci și musculos, cu fața brăzdată de riduri adânci. Era foarte greu să-i ghicești vârsta, se gândi Zabibu. În orice caz, avea între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. Vocea lui suna ca și când ar fi avut glaspapir în laringe. Iar ochii păreau de oțel.

Zabibu știa că O'Neal era un ticălos dur, care nu-și pierdea vremea cu rahaturi. Se spunea că Hard Corps era cel mai bun pluton de mercenari pe care-l puteai cumpăra. Și banii nu erau de ajuns pentru a-i face să accepte o misiune. Trebuiau să creadă în cauza pentru care luptau. Dacă li se părea că oferta nu era potrivită, nu acceptau misiunea.

Cei cinci se îndreptară spre sala de bagaje, de unde africanii își luară valizele. O'Neal și Wentworth îi conduseră pe africani spre două uși mari, în sala de așteptare de la sosiri. O'Neal zâmbi. Nu se vedea nici un reporter pe nicăieri.

Dar, în timp ce își croiau drum spre mulțime, O'Neal zări un bărbos tânăr, îmbrăcat într-un sacou spaniol vechi, murdar. Îmbrăcămintea lui părea complet nepotrivită, ținând cont de faptul că afară erau aproape patruzeci și cinci de grade. Părea că-i urmărește, deși nu se uita în direcția lor. De fapt, lui O'Neal i se părea că puștiul se străduia din răsuputeri să *nu* se uite la ei, încercând să se mențină la vreun metru și jumătate în spatele mercenarilor și a celor trei vizitatori africani.

— Și eu l-am văzut, îi șopti Wentworth lui O'Neal.

— Poate o fi doar un hoț de buzunare sau un tip ciudat, îi răspunse comandantul, mulțumit că nu era singurul care avea impresia că se ținea după ei. Nu trage concluzii pripite.

— Ce se întâmplă? se interesă Zabibu, care nu reușea să audă ce vorbeau cei doi americani.

— Încă nu știm, îi răspunse Wentworth. O să discutăm afară, Jacob.

Ieșiră din clădirea aeroportului. Taxiurile și limuzinele treceau pe lângă ei și oameni cu bagaje se înghesuiau pe trotuar.

Deodată, apără un miniautobuz verde printre taxiuri și se

trase la bordură. Un taximetrist claxonă și strigă ceva obscen pe fereastră. Șoferul miniautobuzului răspunse amenințându-l cu pumnul și întinzând degetul mijlociu.

— Nenorocitul! zbieră Joe Fanelli de la volanul autobuzului.

O'Neal, Wentworth și cei trei africani se urcară în grabă. Fanelli era agitat.

— Să ne cărăm dracului mai repede de aici, zise el, angajându-se imediat în trafic.

Câteva mașini claxonară când miniautobuzul le tăie calea.

— Să vă ia dracu'! zbieră Fanelli pe geam, angajându-se pe banda din dreapta. Parcă ar alerga toți la spital cu nevestele gata să nască. Afurisiții de newyorkezi sunt cei mai tupești șoferi din lume.

— Nu faci o impresie prea bună noilor noștri clienți, se plânse Wentworth, vădit stânjenit de limbajul lui Fanelli.

— Zău? zise acesta, făcând semn spre traficul din jurul lor. Și de ticăloșii ăștia ce părere ai? Nu știu decât să claxoneze. Ar trebui să-i altoiască cineva bine.

— Nu este nevoie să ne spui toate astea, Joe, îi atrase atenția O'Neal, deschizând trapa din plafonieră.

— Șoferul este omul vostru? se interesă Zabibu, înălțându-și gâtul să-l vadă mai bine.

— Da, din păcate, bombăni Wentworth.

— Dracu' să te ia și pe tine, locotenente, mormăi Fanelli. Doar n-ai vrea să-mi cer scuze pentru că am spus că Mărul cel Mare este putred până-n miez. Cunoscut New Yorkul mai bine ca oricare din voi, doar sunt din *Jersey*.

— Gata, Joe! îi ordonă O'Neal. S-ar putea să avem o problemă. Fii atent dacă nu cumva suntem urmăriți.

— Ce vrei să spui? îl întrebă unul din bodyguarzii lui Zabibu.

— Cred că ne-a urmărit cineva în aeroport, răspunse O'Neal, scoțând o pereche de mănuși din plastic din torpedou. Gata. Sunt șase perechi. De ajuns pentru toți.

— Pentru ce sunt mănușile? se interesă Zabibu, uitându-se la el în timp ce O'Neal își puneă o pereche.

— Ca să nu lăsăm amprente, în caz că lucrurile se complică, îi răspunse comandantul Hard Corps.

Apoi îi dădu mănușile lui Wentworth și băgă din nou mâna în torpedou.

— Nu cred că este nevoie, îl opri Zabibu. Știu că am mulți dușmani în Africa, dar mă îndoiesc că mâna lor este suficient de lungă să mă ajungă până aici, în America.

— Dacă ai fi fost atât de sigur, nu ai fi venit cu doi bodygarzi după tine, remarcă O'Neal, scoțând o geantă din cârpă dintr-un compartiment secret, în podeaua mașinii. Și apropo de asta, sunteți fierbinți băieți?

— Fierbinți? se miră unul din ei, nedumerit de limbajul lui O'Neal.

— Da, adică aveți arme? le explică el.

— Arme?

Celălalt bodyguard îl privi încruntat pe O'Neal.

— *Mais non!* Securitatea aeroportului este foarte drastică. Se tem de deturnări de avioane și terorism.

— Poate în aeroportul din Kinshasa am putea strecura niște arme, adăugă celălalt, referindu-se la capitala Zairului. Dar ne-am gândit că ar fi prea de tot să încercăm să trecem înarmați prin vama Statelor Unite. Este *trop difficile...* prea greu.

— Bine, spuse O'Neal.

De fapt, puțin îi păsa de ce nu aveau arme. Îl interesa doar că nici unul din ei nu avea pistol.

— Nu cred că avem destule pentru toți.

Deschise geanta din pânză și începu să scoată saci din plastic cu pistoale colt semiautomate 1911 A1, de calibrul 45. În fiecare din ele era câte o armă și două cartușe de rezervă. În total erau patru arme.

— Joe? zise O'Neal dându-i un pistol lui Wentworth. Tu ai ceva?

— Da, răspunse Fanelli, supraveghind șoseaua și uitându-se din când în când în oglinda retrovizoare, în timp ce conducea. Am un Magnum ascuns sub scaun și un M-26. Apropo, mi-am pus deja mănuși și am șters orice urmă de pe mașină, înainte să vă urcați. Mai bine încercați să ștergeți amprente pe unde v-ați atins de ceva. Ștergeți oricum, chiar dacă nu sunteți siguri. Nu strică niciodată să fii prudent.

— Domnule, zise unul din bodygarzi, revoltat. *S'il voas plaît.* Nu suntem criminali.

— Potrivit legii, comitem chiar acum mai multe delictе, îi anunță Wentworth, scoțând o servietă neagră de sub scaun. Numai armele în sine violează prevederile *Gun Control Act* din 1968 și *New York City's Sullivan Act*. Și ne aflăm într-un vehicul neînscris în circulație, cu plăci false de înmatriculare. După părerea mea, cred că încălcăm suficiente legi federale și de stat ca să riscăm o condamnare de vreo cinci-zece ani, dacă suntem prinși.

Bodygarzii care nu prea vorbeau bine englezește, erau

derutați. Zabibu le traduse repede. Părea supărat.

— Transportați întotdeauna atâtea arme și mergeți cu vehicule ilegale? se interesă Zabibu, uitându-se fix la Wentworth, ca și când nu ar mai fi știut ce să creadă.

— Asta-i nimic pe lângă ce transportăm de obicei, îi răspunse Wentworth, scoțând un pistol Colt dintr-o pungă din plastic. Probabil că încălcăm tot timpul legea, dar cred că asta face parte din riscul pe care trebuie să ni-l asumăm în profesiunea noastră.

Zabibu încuviință din cap, pentru că nu știa practic ce ar fi putut răspundă. Acum chiar nu mai știa dacă acesta era Wentworth pe care-l cunoscuse el. Sau poate că nu-l cunoscuse niciodată. Trecuseră mai mult de zece ani de când Zabibu îl întâlnise pe Wentworth la școala de instruire a ofițerilor de la Fort Benjamin Harrison, Indiana.

Se schimbase fizic, bineînțeles. I se rărise părul și avea chelie în creștetul capului. I se îngroșase talia și avea puțină burtă. Dar Zabibu se întreba cât de mult se schimbase psihic.

Locotenentul Wentworth fusese instructor la „Uncle Ben's Rest Home” (Casa de odihnă a Statelor Unite), numită așa pentru că mai mult consta din cursuri teoretice decât din instruirea practică. Zabibu aflase că Wentworth luptase în Vietnam. Era un ofițer deosebit de inteligent, un instructor competent, dar nu i se păruse prea pasionat de meseria de profesor. Era bine informat, știa să răspundă la întrebările elevilor, le aprecia corect rezultatele, dar nu-i plăcea această muncă pasivă. Se vedea că-i lipsea acțiunea și camaraderia deosebită care se închegase între el și tovarășii lui de luptă din Vietnam. La un an după ce fusese transferat în Indiana, Wentworth își dăduse demisia și ieșise din Armata Statelor Unite.

Zabibu își amintea că Wentworth era un tip inteligent, educat, un gentleman sudist, care provenea dintr-o familie bogată de petroliști din Oklahoma. Învățase la cele mai bune școli și academii militare, inclusiv West Point. În general era politicos, reținut.

Deși avea o fire arogantă, respecta forța, iar Zabibu o radia din toți porii. Africanul nu mai era atât de fluent în engleză ca altă dată, așa că se bucurase să constate că Wentworth vorbea o franceză excelentă, limba oficială a Zairului. Își descoperiseră multe interese comune și au discutat diverse subiecte la un meci de șah sau la un ceai de după-amiază.

Dar se pot schimba multe în zece ani. Zabibu se schimbase mult, în orice caz. Fusese căpitan în trupele de desant zaireze,

când fusese trimis la instruire în S.U.A., pentru a învăța să piloteze avioanele de vânătoare F-14 trimise în Zair și să folosească armele de apărare computerizate, folosite în tehnica aviatică modernă.

Acum, Zabibu era generalul comandant al forțelor militare ale unei noi națiuni. O națiune disperată, care voia să se elibereze, în ciuda presiunilor constante făcute de vecinii săi, inclusiv Zairul. Supraviețuirea Republicii Kilembe va depinde în curând de posibilitatea generalului Zabibu de a angaja forțe mercenare de calibrul Hard Corps.

— Ei, căpitane, îl anunță Fanelli. Ne apropiem de Triboro Bridge. Vom ajunge la Manhattan peste câteva minute.

— Nu ne urmărește nimeni încă? se interesă O'Neal, băgându-și Colțul 45 în curea și umplându-și buzunarele cu muniție.

— Nu, răspunse Fanelli, încetinind pe măsură ce se apropiau de pod. Dar asta nu înseamnă că am scăpat. Este practic imposibil să urmărești un vehicul într-un asemenea trafic, decât dacă te plasezi în coada lui de la început. Dacă cineva a angajat un detectiv particular să se țină după noi, mai bine să se lase păgubaș.

— Ce crezi că ar putea să facă? întrebă O'Neal uitându-se pe fereastră.

Aglomerarea era atât de mare, încât îi venea să-i dea dreptate lui Fanelli.

— Dacă știu că Zabibu a rezervat camere la un hotel din Manhattan, probabil că au pus pe cineva să ne aștepte de partea cealaltă a podului, spuse Fanelli. Tipul pe care l-ați văzut la aeroport era numai un spion, însărcinat să alerteze echipa de acțiune - să informeze după ce vehicul trebuie să se uite și cu câți oameni vor avea de-a face.

— N-ar fi posibil ca omul de la aeroport să nu ne fi urmărit pe noi, căpitane O'Neal? întrebă Zabibu, uitându-se la bodyguardii săi.

Africanii verificau pistoalele pe care le porniseră de la O'Neal, înainte să le bage sub haine.

— Ba da, îl aprobă O'Neal. Dacă suntem norocoși, așa va fi. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate. În profesiunea noastră nu trebuie să te culci niciodată pe-o ureche.

— Cred că sunteți atenți și la umbre, bombăni unul din bodyguardii. Dacă inamicul ar fi aici, la New York și ar ști cu ce avion vine generalul și la ce hotel va sta, atunci l-ar asasina la hotel, nu pe stradă.

— Depinde de modul în care vor să-l ucidă, spuse O'Neal. Poate nu vor să semene a asasinat politic.

— Cred că Bill are dreptate, îl susținu Wentworth. Gândește-te, Jacob. Dacă ești ucis de un glonte în camera ta de hotel, sau dacă-ți explodează telefonul în mână în timp ce comanzi ceva la room-service, ar fi prea evident că ai fost ucis din motive politice. Dar un „accident de circulație” ar bate mai puțin la ochi.

— Atâta bătaie de cap ca să mă ucidă! spuse Zabibu zâmbind. Aproape că mă simt măgulit.

— Eu zic să nu te simți, zise O'Neal.

Miniautobuzul traversează podul Triboro. Dinaintea pasagerilor se profila panorama cartierului East River, care arată mai bine din depărtare decât de aproape. Bărci cu motor împânzeau apele maronii și pescărușii planau în cercuri. În fața lor se înălțau zgârie-nori Manhattanului. Fanelli comentă spunând că reputația Manhattanului de „bijuteria Hudsonului” fusese invenția unei agenții de publicitate din Madison Avenue.

— Nu-i de mirare, spuse el, pentru că Madison Avenue face parte din Manhattan.

— Bineînțeles, *adevărata* bijuterie se află de cealaltă parte a râului Hudson, le explică Fanelli, în timp ce mergea mai departe. Bătrânul Jersey.

— Ah, Doamne, gemu Wentworth. După ce te-am ascultat ani de zile spunând povești de groază despre copilăria ta petrecută în mahalalele din New Jersey, acum susții că este centrul civilizației vestice.

— Chiar este, în comparație cu New York, insistă Fanelli. Te asigur că Jersey ar fi cu adevărat grozav dacă s-ar dăra tunelul Holland...

Deodată, un camion Chevy apăru la o curbă, în intersecția dintre Lexington Avenue și Eighty-sixth Street. Se strecură prin trafic, așteptând să se schimbe lumina semaforului. Apoi zgârie aripa față a unui taxi și împinse un Ford Tempo pe banda cealaltă. Un bărbat pe o motocicletă Yamaha zbieră când îl lovi în bară, proiectându-l în intersecție, direct în calea unei mașini de gunoi. Motocicleta se lovi de bara grea a camionului, iar motociclistul se rostogoli sub roțile din față ale camionului, înainte ca șoferul, îngrozit, să apese pe frână.

— La dracu'! exclamă Fanelli, încercând să evite camionul de gunoi.

Miniautobuzul acroșă coada camionului. O Honda se izbi de bara față a mașinii lui Fanelli, fără să provoace însă mari

stricăciuni.

Ușile camionului se deschiseră și apărură niște bărbați în haine ponosite și ciorapi pe față. Fiecare avea câte o armă în mână. Unul din ei o îndreptă spre miniautobuz, în timp ce ceilalți doi încercară să atace vehiculul din ambele părți.

— Jos! strigă Fanelli, aplecându-se și apăsând pe accelerație.

Mașina țâșni înainte. Gloanțele se înfipseră în parbriz. Cioburi de sticlă zburau în părul lui Fanelli, în timp ce continuă să conducă.

Altă rafală făcu țandări o fereastră laterală, din spate. O'Neal, Wentworth, Zabibu și unul din bodyguarzi se aplecară, dar celălalt alese un moment complet nepotrivit să ridice capul. Patru gloanțe se înfipseră în osul frontal al africanului și-i perforară creierul. Omul căzu mort pe podeaua vehiculului.

Fanelli se ghemuise, conducând direct spre mașina care-i atacase. Unul din pistolari introduse o magazie nouă de cartușe. Mașina îl lovi și-l proiectă în Chevy.

Omul fu strivit ca o roșie. Prinse între cele două mașini, coastele și coloana vertebrală se frânseră cu un trosnet. Trupul lui zdrobit, se zbătu anemic, ținut de cadrul de oțel al mașinii.

Alt pistol trimise o rafală prin ferestrele laterale ale miniautobuzului. Cioburile căzură peste pasagerii din spate. O'Neal începu să se târască pe podea spre spatele mașinii.

— Nu te ridica! zbieră Wentworth la Zabibu și la bodyguardul rămas în viață.

Apoi își scoase Coltul.

— Nici o grijă, îl asigură generalul, târându-se lângă cadavrul bodyguardului și luându-i pistolul nefolosit din mână.

Wentworth se duse la ferestrele sparte de ultima rafală. Văzu că O'Neal se postase deja în spatele mașinii. Comandantul Hard Corps încuviință din cap, să-i dea de știre locotenentului că era gata.

Fanelli manevră schimbătorul de viteze. Începu să dea înapoi și apăsă pedala de accelerație. În momentul acela şuieră un glonte. O fereastră laterală se sparse și părul lui Fanelli se umplu de și mai multă sticlă. Nici unul din gloanțe nu nimerise ușile sau caroseria groasă, de metal.

Altă rafală se înfipse în cauciucul dreapta din spate. O'Neal ridică pistolul său de calibrul 45 și-l îndreptă spre fereastra laterală din spatele vehiculului. Apoi lăsă capul jos și trase. O'Neal nu avea de gând să împuște vreun pistolar, voia doar să distragă atenția ticălosului din partea aceea.

Wentworth înălță capul cu grijă și se uită pe fereastră. O'Neal reușise să-i păcălească. Pistolarul de lângă mașină își îndreptase arma spre spatele vehiculului. Wentworth băgă țeava pistolului pe fereastră și ținti spre trunchiul pistolarului.

Locotenentul apăsă pe trăgaci. Un proiectil de 185 se înfipse în claviculă. Omul urlă de durere. De-abia mai ținea arma în mâna stângă, în timp ce dreapta îi atârna din umăr. Wentworth trase altă rafală de 45 în pieptul pistolarului, care căzu, cu pistolul alături.

Șoferul se dădu jos din mașină, cu un revolver 38 Smith & Wesson în mână. Se ascunse după Chevy, și ridică arma pe capotă. Pistolarul care mai rămăsese își dădu seama că cei din miniautobuz erau înarmați. Mai trase o rafală și apoi alergă spre mașină.

Fanelli se ridică exact la timp să vadă șoferul mașinii îndreptând arma spre el și puse repede mâna pe pistol, scoțându-l prin parbrizul spart. Apăsă de două ori pe trăgaci. Două gloanțe de calibru 357 sfâșiară pieptul pistolarului.

Gloanțele se înfipseră în el de parcă ar fi fost un manechin de cauciuc. Gloanțele Magnumului îi perforară inima înainte să cadă. Fanelli lăsă capul în jos, instinctiv, după ce trase, exact la timp, pentru că celălalt, ascuns după mașină, trase peste o fracțiune de secundă.

Două mașini de poliție se strecurau prin traficul aglomerat, cu sirenele urlând. Înceau să ferească pietonii înnebuniți, care alergau în toate direcțiile. Câțiva polițiști mergeau pe jos, cu pistoalele în mână.

— Lasă arma! strigă polițistul, amenințându-l pe pistolarul ascuns după mașină.

Tipul trase la întâmplare în direcția polițistului. Un glonte lovi ofițerul sub coaste, dar reuși să apese pe trăgaci, înainte să cadă. Alți trei polițiști deschiseră de asemenea focul. Gloanțele făcură ciur trupul pistolarului. Când se prăbuși, cadavrul lui era practic de nerecunoscut.

— La dracu', bombăni Fanelli, uitându-se la oamenii în uniforme albastre. Au venit polițiștii. Acum ce dracu' facem?

— Mașina mai merge? îl întrebă O'Neal. Venind în față.

— Cred că glumești, spuse Fanelli, dând ochii peste cap. Nici de fiare vechi nu mai este bună.

O'Neal se uită pe stradă, încercând să găsească o posibilitate de scăpare! Pietonii fugiseră să se adăpostească. Majoritatea new-yorkeșilor se adaptaseră și căpătaseră instincte de

supraviețuire, așa că numai un prost ar fi stat în bătaia gloanțelor. Polițiștii nu plecaseră, bineînțeles. O'Neal văzu doi ofițeri îngenunchind lângă cel rănit. Trei din ei țineau armele îndreptate spre mașina lor.

Erau câteva magazine pe aproape, dar asta ar fi însemnat să scape de o capcană ca să cadă într-alta. De fapt, era posibil să nu apuce să ajungă până acolo. O'Neal își dădu seama că erau probabil și mai mulți polițiști decât puteau vedea. Ca să nu mai vorbim că vor sosi și întăriri, bineînțeles.

Pe urmă, zări gura de metrou, la câțiva metri depărtare. Ar fi ușor să tragă o fugă până acolo, dar și poliției i-ar fi la fel de ușor să le taie drumul.

Comandantul Hard Corps se pregătea să sugereze ca Zabibu și bodyguardul său să iasă din mașină cu mâinile ridicate. După ce vor afla cine era, probabil că n-o să-l rețină. N-ar fi greu să convingă poliția și primăria că africanii fuseseră niște victime întâmplătoare, care se treziseră într-o plină încăierare, l-ar crede, pentru că n-ar avea încotro.

Și în timp ce Zabibu și omul lui ar sta în fața polițiștilor, cei trei mercenari Hard Corps ar șterge-o. Cu puțin noroc – de fapt, cu ceva mai mult – ar putea ajunge până la stația de metrou. Nu era un plan prea grozav, O'Neal știa perfect lucrul acesta, dar se pare că nu aveau de ales. Hard Corps nu-și permiteau luxul unui proces și nici nu puteau să tragă în NYPD. La dracu', în fond mercenarii și polițiștii luptau pentru aceeași cauză, chiar dacă metodele lor erau diferite. Să împuște un ofițer de poliție ar fi ca și când ar trage într-unul de-ai lor.

Dar, în momentul acela, apărură de pe o alee alți trei bandiți cu ciorapi pe față. Unul din ei avea un pistol mitralieră Ingram MAC-10, iar ceilalți doi, puști Marlin. Ingramul trase o salvă în cei trei polițiști luați prin surprindere. Unul din ei se prăbuși cu pieptul ciuruit de gloanțe. Altul scoase un țipăt și se prăbuși în pragul unui magazin. Două gloanțe i se înfipseseră în piciorul drept. Al treilea reuși să se ascundă în spatele unei mașini.

— Metroul! zise O'Neal, țâșnind din mașină.

— Dar, vru să protesteze Zabibu, însă Wentworth îl apucă de braț și-l trase pe ușă.

— Nu avem timp de discuții! îi spuse locotenentul.

O'Neal ieși primul din vehicul. Încerca să localizeze pistolarii și polițiștii printre vehiculele și clădirile din jur. Mașini, taxiuri, autobuze fuseseră abandonate de șoferi exact unde se opriseră. Alții se întinseseră pe caldarâm, sperând că o să scape

nevătămați dacă nu se mișcau. Din fericire, nici unul dintre civili nu se mișcau. Doar polițiștii și tipii cei răi.

Doar unul din pistolarari trase spre mașina lor. Ceilalți doi erau prea ocupați cu polițiștii. Cel cu Ingramul se adăpostise după un Sedan, iar celălalt îi acoperea spatele. Celălalt, cu Marlin, rămăsese în capătul aleii, cu Marlinul îndreptat spre miniautobuzul lor.

Se pare că polițiștii erau prea ocupați cu bandiții mascați ca să-i bage în seamă. O'Neal le făcu semn celorlalți să alerge la metrou. Tâșniră spre sanctuarul subteran, în timp ce O'Neal rămase să le acopere retragerea.

Pistolarul a fost primul care i-a văzut îndreptându-se spre metrou și a îndreptat pușca spre ei. O'Neal și-a dat seama că nu avea cum să-i nimerască și a ridicat pistolul, trăgând în sus, să compenseze distanța. Gravitatea a tras proiectilul în jos, într-un cerc și glonte a ricoșat de o cărămidă, în gura aleii, făcându-l pe pistolar să tresară surprins.

Dar unul din polițiști a interpretat greșit manevra lui și a început să tragă în el. Această diversiune i-a dat suficient timp pistolarului de pe alee să țintească în direcția lui Wentworth, Zabibu, Fanelli și bodyguardul.

Un glonte de calibrul 30-30 s-a înfipt în ceafa bodyguardului. Africanul s-a prăbușit cu fața în jos. Wentworth s-a uitat la el, dându-și seama imediat că era mort. Avea coloana vertebrală ruptă și vertebrele sfărâmate. Îi îndemnă pe ceilalți să meargă mai departe.

Ingramul ciurui pieptul polițistului care încercase să oprească înaintarea lui O'Neal. Ofițerul se prăbuși pe podea, dar, în momentul acela, pistolarul ridicase capul și umerii peste capota Sedanului, la numai un metru și jumătate de locul unde stătea O'Neal.

Comandantul Hard Corp era un țintaș excelent și nimerise la viața lui ținte mai mici și mai îndepărtate. Luă Colțul cu amândouă mâinile și trase. Un glonte de calibrul 45 se înfipse în mutra țintașului, imediat sub ochiul stâng. Glonte de despică obrazul și scoase ochiul din orbită. Fața omului se transformă într-o masă de carne și creierii îi zburară prin gaura din ceafa.

Celălalt pistolar apăsă pe trăgaciul Marlinului și rafala sparse farul de lângă brațul stâng al lui O'Neal. Căpitanul de mercenari blestemă și se trase din raza gloanțelor, dar zări un polițist apărând de după un taxi. Era o femeie prea drăguță pentru această meserie, cu păr castaniu ondulat și sâni care stăteau cât

pe ce să iasă din cămașa de uniformă. Ținea pistolul în amândouă mâinile și apăsă de două ori pe trăgaci.

Femeia descărcă toată încărcătura spre alee. Un glonte de calibrul 38 lovi pistolarul în stern, iar altul în gât. Tipul scăpă Marlinul din mână și se prăbuși, rănit mortal.

O'Neal văzu țeava puștii celui de-al treilea pistolar apărând de după mașină. Se pare că ticălosul avea de gând să împuște femeia. O'Neal se gândi că-i era dator și trase repede o rafală spre portiera din stânga a Sedanului. Glonte trecu prin geam și ieși pe fereastra opusă.

Țeava pistolului dispăru. O'Neal nu era sigur dacă-l nimerise pe ticălos, dar era convins că tipul n-o să reziste oricum cu atâția polițiști în jurul lui. Dacă nu-l ciuruiau, o să se predea probabil, până la urmă.

O'Neal își spuse că ajutase destul fata și băieții în albastru, așa că băgă pistolul în curea și alergă spre metrou. Al șaselea simț, cu care trebuia să fie dotat orice veteran de război, îi spuse că era în pericol, în timp ce alerga în jos pe scări. Dar ajunsese la intrare fără să i se înfigă un glonte între omoplați, așa cum se așteptase.

Poate mi-am imaginat doar, se gândi O'Neal, în timp ce se afunda în tunelul întunecat. La urma urmei, nimeni nu este perfect. Poate că instinctele lui de supraviețuire nu mai funcționau bine când era supus stresului, presupunând că exista într-adevăr un al șaselea simț. Sau poate, se gândi O'Neal, unul din polițiști îndreptase totuși arma spre mine, dar s-a răzgândit. Și poate că era chiar femeia!

Și gândul acesta îl încânta.

CAPITOLUL 2

— Nu v-am spus eu că newyorkezii sunt dați naibii? remarcă Fanelli în metrou.

— Taci din gură, sergent, bombăni Wentworth.

Locotenentul stătea pe scaun, lângă Fanelli, prefăcându-se că citește un ziar pe care-l ridicase de pe jos.

O'Neal și Zabibu stăteau unul lângă celălalt în partea cealaltă a vagonului. Comandantului Hard Corps nu-i plăcea să meargă cu metroul. Era aglomerat și zgomotos. Și mirosea a sudoare și urină stătută. Sau poate că duhoarea venea de la haina veche și murdară de ploaie pe care o purta O'Neal. O luase de la un vagabond de pe peronul metroului și-i dăduse în schimb geaca lui din piele și zece dolari.

O'Neal făcuse acest schimb incredibil ca nu cumva să fie recunoscut de poliție. Vagabondul avea toate motivele să fie fericit. Iar Wentworth îi mai dăduse zece dolari pentru pălăria lui mizerabilă și încă zece ca să plece de acolo și să nu spună nimănui că-i văzuse. Tipul acceptase imediat, dar era clar că va povesti tot ce se întâmplase în primul bar.

Fanelli și Zabibu își schimbaseră și ei înfățișarea. Deoarece costumele negru, elegant, cravata și ochelarii cu rame de baga ai generalului vor figura în mod sigur în descrierea poliției, Zabibu se dezbrăcase între vagoanele de metrou. Aruncase hainele din tren și își băgase ochelarii în buzunar. Fanelli își scosese geaca lui roșie, scăpând de ea în același fel. Tricoul era kaki și avea pictate pe el două puști M16 și emblema „Haideți să ne distrăm”. Și pentru că nu fusese observat de polițiști, nu avusese aceeași soartă ca geaca.

Un chioșc de ziare și reviste din stația de metrou le completă deghizarea. Cumpăraseră ochelari ieftini din plastic pentru Fanelli și unii cu ramă metalică pentru Zabibu. Generalul își completase aspectul exterior un șapcă de baschet „I love NY” și un tricou subțire cu aceeași emblemă.

Wentworth scăpă de asemenea de haină și își scoase cravata, înlocuind-o cu o eșarfa pe care o scosese din servieta luată din mașină. Servieta avu aceeași soartă cu celelalte lucruri, după ce o goli. Printre celelalte lucruri, găsi niște ochelari pe care-i aruncă și o umbrelă pe care o băgă sub braț, deși afară era senin.

— Arăți ca un caraghios, îi spuse Fanelli.

— Asta și vreau, îi răspunse locotenentul Hard Corps, încercând să nu se arate prea stânjenit de noua sa înfățișare.

Cumpăraseră de asemenea o sacoșă mare, pe care scria tot „I love NY”, ca să-și ascundă armele. O’Neal le învelise în niște reviste porno, cumpărate de la chioșc. Dar cel mai important era să se separe, ca să nu dea impresia că sunt împreună. Fanelli sugerase să ia metroul până în Brooklyn, iar apoi să coboare și să ia un taxi înapoi, în Manhattan.

— Și acum, generale, spuse O’Neal când se așeză cu Zabibu în partea opusă a vagonului, ce-ar fi să-mi spui ce dracu’ se petrece?

Știa că zgomotul asurzitor le va astupa conversația.

— Dacă vrei să știi cine încearcă să mă ucidă, încep generalul, aș putea să-ți dau un nume, dar nu mă îndoiesc că vinovații sunt toți cei care se opun Republicii Kilembe.

— Asta știu și eu, mulțumesc, zise O’Neal pe un ton acru. Atacul acesta a fost ordonat probabil de guvernul uneia din țările afectate de faptul că națiunea Kilembe și-a declarat independența. Lista include cel puțin două țări africane care consideră că teritoriul Kilembe le aparține.

— Văd că ați studiat problemele țării mele, remarcă Zabibu, înclinând capul. Ce mai știi despre noi?

— Doar ce am auzit și văzut la știri, în țara mea, îi răspunse mercenarul. Tu și președintele Ushomba ați decretat că o parte din teritoriul Zairului și Angolei este acum independent.

— Este o națiune independentă și nu mai aparține țărilor pe care le-ai menționat, insistă Zabibu. Este patria mea.

— Guvernele Angolei și Zairului nu sunt de acord, îi atrase atenția O’Neal.

— Bineînțeles că nu sunt, spuse Zabibu. Tocmai de aceea trebuie să ne apărăm libertatea.

O’Neal continuă:

— Acele guverne consideră că v-ați trădat adevărata țară.

— Ne-am trădat-o?

Zabibu ridică din sprâncene.

Metroul se opri în stație și africanul așteptă să se închidă ușile înainte să continue.

— Oare fondatorii Americii au fost trădători pentru că au cerut independența englezilor?

— Nu am spus că sunt de acord cu ei, îl asigură O’Neal. Dar trebuie să recunoști că așa vă considera.

Zabibu oftă.

— Știu, căpitane, știu. Mult mai bine decât îți imaginezi. Ai idee ce încearcă să facă în Kilembe, căpitane?

Zabibu își scoase ochelarii de soare să-l vadă mai bine.

— Încercăm să punem bazele unei republici cu adevărat democratice, cu o constituție care să protejeze drepturile și libertățile cetățenilor. O națiune africană fondată pe aceleași principii ca Statele Unite ale Americii.

Doi puști își făceau drum prin mulțimea din vagon.

— Îți dai seama ce norocos ești că te-ai născut în această țară?

— Da, îi răspunse O'Neal. Am văzut cum trăiesc oamenii în multe alte țări. Am văzut cum lucrează guvernele lor și cât de puțină libertate există. Libertatea este foarte importantă pentru mine, generale. De aceea sunt mercenar.

— Serios?

Zabibu părea curios.

— Nu văd legătura.

— Un soldat obișnuit luptă în războaie, pentru că guvernul său a dorit să se implice în conflictele respective, îi explică O'Neal. Asta se cheamă patriotism, nu? Dacă nu cumva ne referim la cel care luptă împotriva țării sale. Un mercenar nu luptă la ordinul unui guvern, ci pentru că așa vrea.

— Unii ar putea spune că o faci pentru bani, îi sugerează Zabibu.

— Nici un mercenar nu luptă doar pentru bani, îi spuse O'Neal.

Apoi îl privi suspicios pe un tip de vizavi, care coborî la stația următoare.

— Un mercenar poate câștiga bani mulți, dacă are zile. Dar sunt și alte moduri de a câștiga, fără să-ți riști viața. Mercenarilor le place și cred în ceea ce fac.

— Și noi credem în ceea ce facem, îi declară africanul. Îți dai seama că nici o țară africană nu are un guvern cu adevărat democratic? Nici una nu poate susține că este o republică constituțională, cu un guvern reprezentativ, ales prin voința poporului.

— Da, am auzit, zise O'Neal ridicând din umeri. Ca să fiu cinstit, nu am avut niciodată o misiune în Africa. În anii '70 am vrut să ne alăturăm unui grup de luptători pentru libertate din Uganda. Începeam să-l înlăture de la conducere pe Idi Amin. Dar s-a dovedit că erau o grupare marxistă, susținută de cubanezii din Angola. Așa că am renunțat. Uganda ar fi dus-o mai bine sub conducerea comuniștilor, decât să aibă președinte un măcelar ca

Amin, dar altă țară marxistă în Africa nu ar fi fost în interesul Statelor Unite.

— Așa se întâmplă peste tot, oftă Zabibu. Așa-numiții luptători pentru libertate, care luptă pentru un singur trib, o singură ideologie. În Africa nu există practic libertate adevărată. Chiar Zairul, care susține că sunt cetățeanul țării, este dominat de fapt de un singur partid. Nu este un lagăr sovietic, dar guvernul este aproape la fel de represiv ca cele din Angola și alte țări învecinate, cum ar fi Congo. Statul a confiscat plantațiile din Zair și oamenii nu mai au voie să facă afaceri. Guvernul controlează și deține toate afacerile, industria, comerțul și distribuirea bunurilor și serviciilor. Ori asta nu-i libertate, căpitane O'Neal.

— Și crezi că statul Kilembe va fi altfel? se încruntă mercenarul.

— Ne dăm seama, bineînțeles că Zairul și Angola vor încerca să ne distrugă. Este inevitabil, spuse Zabibu, când metroul se opri din nou.

— Îți amintești ce s-a întâmplat în Biafra? îl întrebă O'Neal.

— Da, îmi amintesc, răspunse Zabibu solemn. Biafra a declarat scindarea ei de Nigeria în 1967. Și, după trei ani de războaie și foamete, republica Biafra s-a prăbușit. Dar în Kilembe situația este diferită.

— Bineînțeles că este, pufni O'Neal. În loc să aveți o singură țară împotriva, sunt două care vă poartă sâmbetele. Iar una din ele este sub tutela Uniunii Sovietice și mișună de trupe rusești și cubaneze. Nu prea văd avantajul.

— L-ai vedea, dacă ai înțelege cum se face politica în Africa, prietene.

Zabibu zâmbi, când metroul se opri din nou. Apoi, continuă să-i explice:

— Zairul nu este dispus să declanșeze o acțiune militară împotriva noastră, pentru că o parte din republica noastră este situată pe teritoriul care aparține Angolei. Ori, dacă Zairul ne invadează, poate fi acuzat că atacă Angola. Iar acest fapt ar putea duce la război între cele două țări. Și Zairul nu este dispus să-și asume acest risc.

— Și Angola se află în aceeași situație? se interesă O'Neal.

— Căpitane, spuse Zabibu, mica republică Kilembe nu merită un război major. Nici una din țările implicate în această dispută nu dorește să-și asume acest risc.

— Prin urmare, nu vor declanșa o acțiune militară, spuse O'Neal. Dar, în cazul acesta, nu înțeleg de ce vrei să te aperi și

mai ales de ce ții neapărat să angajezi forțe mercenare.

— Când vorbesc de apărare, nu mă refer la o invazie militară, îi explică Zabibu. Nu aceasta este grija noastră imediată. În Kilembe se produc lovituri teroriste. Atacuri înarmate împotriva civililor. Oamenii noștri nu sunt pregătiți pentru un război de guerilă. Majoritatea locuitorilor sunt fermieri, lucrători pe plantații sau mineri. Forțele noastre armate sunt prea puțin numeroase și lipsite de experiență.

Metroul opri într-o stație importantă și majoritatea pasagerilor coborâră, fiind înlocuiți de alții.

O'Neal se uită gânditor la o revistă porno pusă peste sacoșul lor.

— Da, înțeleg, zise el, după un timp. Prin urmare, vrei să angajezi Hard Corps să vă instruiască în tactici antiteroriste și război de guerilă în junglă.

— Da, este exact la ce m-am gândit! zâmbi Zabibu. Evident, vom participa împreună la câteva acțiuni împotriva inamicului.

— Da, sigur.

— Există unele probleme, spuse O'Neal. În privința activității mercenarilor, există întotdeauna o linie de demarcație, în ceea ce privește legalitatea profesiei lor. Unele misiuni sunt mai legale decât altele, dar ceea ce sugerezi, înseamnă că oamenii mei vor trebui pur și simplu să se alăture militarilor voștri. Am fi practic comandanții forțelor armate ale unui guvern străin.

Zabibu fu deranjat pentru câteva clipe de o grăsană, care încerca să se strecoare pe lângă el.

— Crezi că este vreo problemă? întrebă el.

— Ar putea fi, dacă află guvernul Statelor Unite, îi răspunse O'Neal. Ajutorul dat forțelor armate ale unei națiuni străine ar putea fi considerat un act de trădare, chiar dacă acțiunea în sine nu periclitează interesele Statelor Unite. Din acest motiv, insist să fim oficial „atașați” forțelor voastre militare ca „instructori și observatori independenți”. Ne-am înțeles?

— Bineînțeles, îl asigură Zabibu.

— Altă problemă este timpul, continuă O'Neal, scoțând un pachet de țigări din buzunarul de la cămașă.

Dar, când văzu semnul FUMATUL INTERZIS, renunță.

— Îți spun sincer că trebuie să avem în vedere cheltuielile și suntem solicitați și de alții, care plătesc bani buni. Hard Corps au primit și două milioane de dolari pentru o misiune. Și, ținând cont de condițiile acestei țări, cred că stați prost la capitolul resurse financiare.

— Nu ne putem permite să vă plătim două milioane de dolari, recunosc Zabibu, când metroul încetini și se opri între stații. Cel puțin nu dintr-odată. De fapt, sunt autorizat să vă ofer numai două sute de mii de dolari, în franci elvețieni.

O'Neal coborî glasul acum când metroul nu mai mergea.

— N-am de gând să-mi pierd vremea tocmindu-mă, generale, îi spuse O'Neal. Hai să punem punctul pe i! Două sute de mii este prima ofertă, nu? Dacă refuz, mai ridici prețul, mai las și eu de la mine și uite așa ajungem la o înțelegere. Așa că ar fi mai bine să-mi spui cifra exactă de la început. Cât?

Metroul porni din nou.

— O sută de mii avans, spuse Zabibu. Încă o sută de mii după ce sosiți la Kilembe și vă apucați de treabă. Și apoi, o să vă plătim încă trei sute de mii de dolari după ce economia noastră se va stabili și vom putea să ne permitem asemenea cheltuieli...

— De obicei nu lucrăm așa, se încruntă O'Neal. O sută de mii ne-ar acoperi cheltuielile de transport și alte costuri. După terminarea misiunii, vrem încă două sute de mii. Dacă unul sau mai mulți dintre noi sunt uciși, supraviețuitorii primesc toată suma. Vreau ca înțelegerea să fie scrisă: Avem un avocat care va redacta un contract.

— Sper că glumești? zise generalul zâmbind.

— Nu glumesc deloc, spuse O'Neal. Avocatul nostru are legături cu firme juridice din alte țări și vom putea să vă dăm guvernul în judecată, dacă nu plătiți. Nu știu ce tribunal va judeca litigiul, dar fu sigur că o să se găsească unul. Au mai existat câțiva clienți în trecut, care au încercat să ne tragă pe sfoară, dar nu le-a mers. Este doar o măsură de precauție.

— Trebuie să dau un telefon, înainte să mă angajez la acest lucru, spuse Zabibu.

— Sigur, îl aprobă O'Neal. Și eu trebuie să mă consult cu partenerii mei, să văd dacă sunt de acord. Și, în cele din urmă, trebuie să lămurim cât timp va dura misiunea noastră. Instruirea trupelor și participarea la acțiuni teroriste s-ar putea întinde ani de zile. Adversarii sunt mult mai numeroși. Nu ne putem permite să ne blocăm în Kilembe la nesfârșit. Așa că, să spunem patru luni. Dacă va fi nevoie să stăm mai mult decât atât, o să vă coste.

— Mi-am imaginat că crezi în ceea ce faci, căpitane, oftă Zabibu, dezamăgit.

— Cred, îl asigură O'Neal. Dar cred și în bani. Hard Corps

trebuie să obțină un profit din această misiune, generale. Ca să fiu cinstit, cred că republica voastră este un experiment foarte nobil, dar și Biafra a fost. La fel ca și Katanga, tot în Zair. Va fi un miracol dacă țara voastră va rezista chiar și patru luni.

— Dacă crezi asta, spuse Zabibu, de ce te mai gândești măcar la această misiune?

— Pentru că ești prieten cu Jim Wentworth, îi răspunse comandantul Hard Corps. A vorbit în termeni elogioși despre tine, iar Jim nu are o părere bună decât despre Robert E. Lee și Toshio Mifune. Presupun că ești un om deosebit și Kilembe va avea succes. Și, în afară de asta, ne mai permitem și noi să fim idealști, din când în când.

— Este periculos să fii idealist, remarcă Zabibu zâmbind.

CAPITOLUL 3

Steve Caine a auzit împușcăturile și și-a dat seama că erau niște arme de calibru mare. Între împușcături sesizase un interval de minimum patru secunde. Parcă se auzea și o pușcă de vânătoare.

Caine își petrecuse mult timp în pădure. Zona era ideală pentru ce le trebuia celor din Hard Corps. Aflat pe teritoriul statului Washington, terenul fusese inițial proprietatea unei bande de cultivatori de marijuana, care fuseseră prinși de DEA. Proprietarii plantațiilor avuseseră nevoie de bani gheață, ca să aibă cu ce-și plăti avocații, așa că fuseseră bucuroși să vândă pământul celor din Hard Corps, pentru o sumă ridicol de mică.

Marijuana fusese dezgropată și confiscată de procuratură, pentru a folosi ca dovadă în proces. Dar, pe mercenarii din Hard Corps nu-i deranja. Aveau nevoie de o bază de operațiuni, nu de droguri. Resursele naturale ale regiunii le ofereau exact ce doreau. Iar pădurile de brazi și molizi le furnizau un camuflaj excelent. Pâraiele și lacul erau surse de apă potabilă și de pescuit. Diverse animale populau regiunea, cum ar fi căprioare, elani, urși, ratoni, coioți și râși. Caine găsisese chiar urmele unei puma printre celelalte.

Un baraj le alimenta cu energie generatoarele hidroelectrice. Dar Hard Corps nu se bazau pe o singură sursă de energie. Construiseră de asemenea generatoare propulsate de mori și baterii solare. Și, aveau și niște generatoare cu motorină, pentru orice eventualitate.

Ca mijloace de transport, erau dotați cu camioane, jeepuri și motociclete. Pe o mică fâșie de pistă erau două elicoptere – un Bell UH-1D pentru transportul trupelor și un Huey Cobra, care era și acum. Ceilalți trei membrii ai Hard Corps pleaseră cu elicopterul Bell cu cinci zile în urmă. Se duseseră la Seattle să facă aranjamentele necesare pentru a se întâlni cu Zabibu, la New York. Nu aveau nevoie de Caine și nici el nu avea chef să-i însoțească.

Mercenarul înalt, bărbos, fusese inițial un orășean. Se născuse într-o familie de condiție medie, la periferia Detroit-ului. Dar nu se considerase niciodată un orășean.

Fusese un singuratic și un neadaptat. În tinerețe, se arătase foarte nesociabil. Nici cu familia lui nu se simțea bine, iar când se

căsătorise și încercase să-și întemeieze propria lui familie, efortul se dovedise un eșec lamentabil. La un an după liceu, divorțase și hoinărea aiurea, complet debusolat.

Ajunsesese chiar să fie arestat și judecat, pentru că se încăierase cu niște vagabonzi violenți. Judecătorul i-a dat de ales: ori făcea închisoare, ori se înrola. Caine a ales cea de-a doua posibilitate și s-a înrolat în armata Statelor Unite. Și culmea este că singuraticul a demonstrat capacități fizice și intelectuale, pe care nu știa că le posedă. A hotărât chiar să se înscrie în Forțele Speciale, pentru a se supune testului suprem al instruirii și condiției fizice.

Bineînțeles, adevăratul test fusese Vietnamul. Măcelul îngrozitor fusese o experiență cumplită, dar Caine nu se așteptase în nici un caz ca războiul să fie plăcut. A constatat însă că soldații țin unul la altul mai mult ca frații. Acest sentiment era ceva nou pentru Caine. Acum găsisese în sfârșit o familie.

Iar aceasta era plutonul Forțelor Speciale, cunoscut sub numele de Hard Corps. Tipii la care ținea cel mai mult, erau căpitanul O'Neal, locotenentul Wentworth și sergentul Fanelli. Cel puțin doisprezece din camarazii lor fuseseră uciși sau grav răniți în timpul misiunilor din Nam, dar cei patru păreau aproape invincibili. În cele din urmă, au devenit o adevărată legendă în rândul trupelor americane din Asia de Sud-Est.

Caine s-a îndrăgostit de o femeie Katu, pe care o chema Tran Mai. Katu erau triburi primitive care ocupau înălțimile centrale și nordice din Vietnam. Îi disprețuiau pe vietnamezi, indiferent dacă erau din nord sau din sud și Forțele Speciale au fost încântate să-i înroleze în rândurile lor.

Katu erau renumiți drept cei mai feroce și mai războinici dintre toate triburile. Chiar și celelalte triburi de oameni de munte se temeau de Katu. Puțini îndrăzneau să se apropie de ei, dar Steve Caine și-a asumat riscul și a învățat tot ce a putut despre cultura, obiceiurile și limba lor.

Riscurile erau foarte mari. Katu erau vânători excelenți și se pricepeau de minune să pună capcane. Erau de asemenea experți în camuflaj și ambuscade nocturne. Iar felul în care Katu se pricepeau să-și lichideze dușmanii pe tăcute era aproape supranatural. Legile lor erau nemiloase uneori. Execuțiile și sacrificiile umane făceau parte din obiceiurile lor. Caine a ajuns să-i cunoască pe Katu mai bine ca oricine. Le-a câștigat încrederea și respectul și a apelat la ajutorul lor în diverse operațiuni ale Forțelor Speciale. S-a căsătorit cu Tran Mai, dar

această căsătorie s-a terminat și mai tragic decât prima, fiindcă Tran Mai a fost ucisă de un atac al NVA, în 1972.

Americanii s-au retras din Asia de Sud-Est, dar Caine a rămas. Războiul lui nu se terminase. Și-a părăsit unitatea și s-a alăturat tribului Katu. A devenit un războinic al tribului și a învățat cum să mânuiască lancea și arcul cu săgeți. A devenit de asemenea expert în capcane. A învățat să se miște pe tăcute ca o umbră și înșelător ca un șarpe.

Dar armele moderne nu puteau fi contracarate cu cele primitive. Tribul Katu a suferit inevitabil pierderi mari. Frații Katu ai lui Caine au murit unul câte unul. A rămas doar Steve Caine, în 1975, a hotărât că era timpul să plece din Vietnam. S-a strecurat în Laos, apoi în Thailanda, fără să știe exact ce avea de gând.

Și, culmea ironiei, a aflat de un pluton de mercenari care se aflau, se pare în Thailanda pentru a pregăti o misiune în Laos, destinată să salveze niște americani ținuți prizonieri într-un lagăr de lângă Phu Bia. Caine a hotărât să ia legătura cu mercenarii, gândindu-se să li se alăture. Și, spre uimirea lui, a descoperit că O'Neal, Wentworth și Fanelli erau conducătorii grupului de mercenari. Din momentul acela, Hard Corps s-au reunit.

Caine s-a întors în Statele Unite cu cei trei parteneri ai săi, dar o parte din sufletul lui a rămas în Vietnam. Pereții și acoperișurile erau ca niște ziduri de închisoare pentru el. Își petrecea aproape tot timpul în aer liber, încercând să ducă viața unui războinic Katu. Caine știa la fel de bine să mânuiască un arc cu săgeți, ca un pistol mitralieră M-16. Se aventura adesea singur în pădure și stătea ore-ntregi – chiar zile, dacă avea timp – înarmat numai cu un cuțit.

Mânca ce găsea: iarbă, mușchi de copac, fructe de pădure, rădăcini, pește, orice. Dormea sub cerul liber și își exersa îndeletnicirile de vânător și expert în camuflaje și capcane. Pentru Caine, aceste lucruri erau esențiale, dacă voia să-și mențină sănătatea. Trebuia să păstreze vie o parte din personalitatea lui Katu, pentru că devenise la fel de importantă pentru el, la fel ca toate celelalte deprinderi ale așa-zisei societăți civilizate.

Împușcăturile răsunau tot mai aproape. Caine porni în direcția lor, dar își dădu seama că frunzișul des n-o să-i permită să vadă nimic. Trase de crengile de jos ale unui brad și începu să se cațăre.

Îi venea la fel de ușor, ca și când ar fi avut o scară la

dispoziție. Ajunse până la crengile de sus și le folosi pentru a se uita peste copacii mai mici. Caine văzu mișcare în luminiș. O siluetă întunecată alerga prin iarba înaltă. Alerga în patru picioare, cu capul ridicat și fălcile căscate, expunându-și dinții mari, ascuțiți.

— Ajutor! strigă un om. Isuse... ajutor...

Caine se cățără mai sus, să vadă mai bine ce se petrecea și zări omul. Un tip gras, îmbrăcat într-o cămașă în carouri, pantaloni largi și o vestă din piele fugea de un urs. Striga ajutor, gâfâind din cauza efortului. Avea o pușcă, dar nu-i trecea prin cap s-o folosească împotriva fiarei.

Steve însă era complet neînarmat. Nu avea decât cuțitul. Nu putea să-l ajute pe bietul străin. Ursul se apropia cu repeziciune și tipul nu avea nici o șansă. Caine observă o pată stacojie pe blana neagră a animalului: vânătorul îl împușcase deja. Idiotul era probabil un vânător iresponsabil - un nebun, care nu învățase să-și folosească arma așa cum trebuie.

Caine îi disprețuia pe așa-zișii vânători, care ucideau pentru trofee, nu pentru hrană. Le lipsea onoarea unui vânător adevărat, care nu lua o viață fără motive întemeiate și nu știa să omoare repede, fără durere. Caine și ceilalți membri ai Hard Corps erau toți vânători și respectau codul conduitei decente, când vânau.

Era clar că acest caraghios încălcase toate regulile. Trăsese într-un animal pe care nu avea de gând să-l mănânce și-l rănise, în loc să-l ucidă. Probabil că rămăsese fără muniție, sau i se blocase pușca și fusese prea prost să-și dea seama că ursul o să-l atace. Iar acum intrase în panică. Dar indiferent ce făcuse, acum va plăti cu viața pentru greșelile lui.

Ursul se repezi la el. Ghearele și dinții îi sfâșiară carnea. Urletele omului zguduiră pădurea, în timp ce animalul îl sfâșia.

Caine văzuse multă suferință și moarte. Mercenarul nu-l compătimea prea mult pe vânător. Văzuse prea mulți oameni nevinovați, care nu greșiseră cu nimic pierind în chinuri. Lui Caine îi era mai milă de urs decât de om.

După ce termină cu el, animalul se îndreaptă spre terenul mercenarilor. Animalele nu sunt ca oamenii. Ursul nu înțelegea că era rănit îl ucisese pe cel care-l atacase, dar durerea persista. Așa că, acum, o să atace pe oricine și orice îi ieșea în cale.

Urletele ursului rănit fură astupate aproape de uruitul elicopterului care se apropia. Caine se uită la cerut palid de dimineată, ferindu-și ochii de soare cu borul pălăriei. Era aparatul

Bell UH-ID. Ceilalți trei membri ai Hard Corps se întorseseră și ursul se îndrepta direct spre helicopter.

Un gard din lanțuri înconjura tabăra, dar era lăsat în zona pistei. Fusesse lovit de trăsnet cu o noapte înainte și sistemul de alarmă cu care era prevăzut gardul se defectase. Caine îl ajutase pe John Meshayne, meșterul bun la toate al Hard Corps, să deconecteze porțiunea afectată. Meshayne voia să repare cablajul, dar nu avea ce-i trebuie pentru alarmă. Caine nu se pricepea la electronică și avea deplină încredere în Meshayne.

Caine zâmbi când se dădu jos din pom. Situația nu era amuzantă, dar lui Caine i se părea caraghios că ursul profitase de gardul stricat.

John Meshayne era primul sergent din Hard Corps. Veteran de treizeci de ani în armata Statelor Unite, Meshayne activase în Coreea și Vietnam, dar era în general un soldat care acționa în spatele liniilor. Se pricepea să repare tot felul de motoare și se ocupase de aprovizionare, plata personalului, formalități și contabilitate. Era de asemenea instruit în computere și electronică.

După ce ieșise din armată, Meshayne hotărâse să se alăture altei armate. Aflase de Hard Corps și îi cunoscuse pe mercenari când recrutau soldați pentru o misiune în America Centrală. Meshayne a vrut și el să se înroleze. A recunoscut că era prea bătrân să fie combatant și nu era instruit în luptă ca veteranii din Forțele Speciale. Dar se putea ocupa de tot ce aveau nevoie în spatele frontului. A devenit sergentul lor și s-a ocupat de tot, de la contabilitate și comunicații, la mâncare și păzirea bazei lor militare, când erau plecați în misiune.

Meshayne era la fel de vital succesului Hard Corps ca cei patru membri combatanți. Era „cloșca” lor, care-i îngrijea, mai bombănea din când în când, dar nu-i dezamăgea niciodată când aveau nevoie de ceva. Era greu de crezut că Hard Corps se descurcaseră vreodată fără el.

Totuși, Meshayne era îngrozit de urși. Se temuse întotdeauna că o să pătrundă în tabăra lor și o s-o distrugă. În trecut, intraseră într-adevăr. Timizi și speriați de oamenii, fuseseră mai mult o belea, decât o amenințare. Dar Meshayne avea întotdeauna la îndemână un revolver Magnum model 29, Smith & Wesson, de calibrul 44, în caz că întâlnea pe vreunul din „ticăloșii mari și păroși”. Până acum nu întâlnise decât o ursoaică în gunoi, cu doi pui, înainte să se termine gardul. Meshayne apăsase pe trăgaciul pistolului, dar trăsese în aer, să sperie animalele.

Acum Meshayne se dusesese probabil pe pistă, să întâmpine heliicopterul. Cei trei din Bel vor fi practic neînarmați. Și zgomotul heliicopterului va masca probabil urletele ursului. Dacă animalul ajungea pe pistă exact când coborau, era posibil ca incidentul să se soldeze cu morți și răniți.

Caine puse mâna pe un par – o creangă de copac mare, de un metru și jumătate lungime. Îl alesese pentru că se potrivea în mânerul cuțitului lui. Caine regreta că nu mai avea timp să dea o fugă în tabără să-și ia arcul cu săgeți. Dar va trebui să se descurce cu ce avea.

Mercenarul desfăcu capătul cuțitului și deșertă conținutul – ață de pescuit, cârlige, niște chibrituri, sfoară – și le băgă în buzunar, cu excepția aței de pescuit.

Alerga în timp ce fixa bățul în mâner. Se opri pentru o clipă să-l încerce. Trebuia să se asigure că este destul de solid. Apoi legă bățul cu ață și, în felul acesta, își improvizează o lance.

Helicopterul se lăsa încet. Meshayne îl aștepta lângă pistă. Așa cum se temuse Caine, nimeni nu observase ursul care se năpustise prin spărtura din gard.

Caine luă o piatră de mărimea capului unui om și o aruncă în urs. Proiectilul lovi animalul sub urechea stângă. Ursul urlă furios și se îndreptă spre Caine.

Fiara se mișca deosebit de agil, ținând cont de gabaritul ei. Caine dădu din brațe, agitând sulița, să-i atragă atenția. Ursul părea încântat de această diversiune.

Caine fugi, ascunzându-se după niște copaci. Așteptă ursul să se apropie. Inima îi bătea să-i sară din piept, conștient de riscul la care se expunea. Trebuia să-și coordoneze mișcarea cu cea mai mare exactitate. Dacă dădea greș, era terminat și va avea probabil aceeași șansă ca vânătorul cel imprudent.

Animalul se apropia și se pregătea de atac. Când ajunse la copaci, se ridică în două labe. Lui Caine i se părea mare și amenințător ca un munte.

Labe mari cu gheare se întinseră spre Caine, care se lăsa într-un genunchi și, folosind crengile drept pârghie, înfipse lancea în pieptul fiarei. Răsună un urlet cumplit. Ursul își înfipsese ghearele în copac, sfâșiind scoarța.

Caine se uită la el. Jumătate din lance rămăsese înfiptă în pieptul animalului. Animalul se prăbuși. Vârful lăncii îi străpunsese inima. Murise foarte repede.

— Isuse Cristoase! exclamă Meshayne, când se apropie cu revolverul Magnum în mână. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Mă gândeam că nu ți-ar strica un covoraș din blană de urs, Top, îi răspunse Caine.

Vocea lui calmă oglindea stresul prin care trecuse.

— Isuse! exclamă și Fanelli, când cei trei mercenari se întoarseră de la helicopter. L-ai ucis cu o *suliță* din lemn?

— N-am găsit altceva într-un timp atât de scurt, spuse Caine.

Se uita la urs, ca și când s-ar fi așteptat să se ridice și să-l atace din nou.

— Cum au mers lucrurile la New York?

— Cam la fel ca aici, îi răspunse William O'Neal, uitându-se la fiara blănoasă. Am avut multe evenimente neașteptate.

CAPITOLUL 4

John Meshayne murmură ceva apropo de „afurisiții de urși”, în timp ce ducea o tavă cu cafele în sala de mese. Sergentul avea el însuși statura unui urs. Era un tip robust, cu piept lat și picioare solide. În jur de șaiszeci de ani, Meshayne era mai în formă decât mulți bărbați de vârsta lui. Puse tava pe masă și se așează alături de cei patru mercenari Hard Corps.

— Uite care este treaba, băieți, le spuse O’Neal, după ce îi explicase misiunea lui Caine. Zabibu se întoarce în Africa la noapte. Trebuie să-l informăm dacă acceptăm sau nu însărcinarea.

— Nu avem altceva deocamdată, spuse Caine, ridicând din umeri. Eu zic să acceptăm.

— Crezi că o să rezisti? spuse Fanelli zâmbind.

— Ah, să nu uit! exclamă O’Neal, întorcându-se spre Meshayne. Ia legătura cu pădurarii și spune-le să ridice cadavrul sfâșiat al vânătorului ucis de urs. Trebuie să confirme că animalul l-a ucis. Și spune-le că ursul n-o să mai facă rău nimănui.

— Și precizează-le că nu vrem nici un fel de publicitate în legătură cu modul în care a fost ucis ursul și cine a făcut-o, adăugă Wentworth. *Un bărbat ucide un urs cu o sulită din lemn* ar fi un titlu foarte potrivit pentru știrile de seară.

— O să mă ocup eu de tot, îl asigură Meshayne, încuviințând din cap. Știi, a sunat Saintly cât ai lipsit. Cred că bănuiește că ați fost implicați în schimbul de focuri din New York. Nu părea prea fericit.

— Ca de obicei, spuse O’Neal oftând.

„Saintly” era Joshua St. Laurent, un ofițer de la Agenția Centrală de Spionaj. St. Laurent participase la operațiunile CIA în Ottawa, Canada. „Bătrânul Saintly” – cum îi spuneau Hard Corps – ținea legătura cu mercenarii, pentru că serviciile de spionaj aveau uneori nevoie de ei în anumite acțiuni, când guvernul nu voia să se implice direct.

Relația era reciproc avantajoasă, pentru că Hard Corps profitau de alianța lor cu Saintly. Îi ajuta să scape de autorități. Hard Corps nu plăteau impozite și încălcaseră zeci de legi statale și federale. Saintly le împărtășise de asemenea mercenarilor informații strict secrete – când fusese nevoit s-o facă și le

furnizase diverse permise, cum ar fi cele care-i ajutaseră la aeroportul Kennedy.

Existau și dezavantaje în această relație. Saintly se putea folosi de informațiile pe care le deținea despre mercenari pentru a le forța mâna să coopereze cu CIA: Hard Corps aveau acces la surse de informații speciale, care nu erau la îndemâna CIA sau altor agenții de spionaj. Dar Saintly era destul de inteligent să nu forțeze nota. Știa prea bine că Hard Corps puteau să părăsească această bază și să se stabilească în altă parte. Așa că îi solicita rar să coopereze cu CIA sau să furnizeze informații împotriva voinței lor.

— Bine, începu O'Neal aprinzându-și o țigară și luând cana cu cafea cu cealaltă mână. O să iau legătura cu Saintly. Voi ceilalți, pregătiți-vă de plecare. Strângeți haine civile, aparate foto, orice, ca să părem niște turiști.

— Scuzați-mă, domnule, interveni Caine, cu cana de cafea în mână. Dar cei care au aranjat ambuscada de la New York dețin destule informații despre Zabibu pentru a aranja. Știu în ce oraș a fost, probabil la ce hotel și pe ce rută o să se întoarcă. Poate că știu și scopul venirii lui în America, ceea ce înseamnă că este posibil să fi aflat deja despre noi.

— Puțin probabil, spuse Wentworth, împreunându-și mâinile. Jacob s-a întâlnit și cu alți oameni la New York. Sigur, în cel mai mare secret. Țara lui are nevoie de foarte mulți bani. Dacă vizita lui nu ar fi fost întreruptă brusc, ar fi reușit să obțină niște promisiuni serioase. Povestea oficială este următoarea: banda care ne-a atacat a jefuit un magazin de bijuterii și, în timp ce încercau să fugă, s-au lovit accidental de autobuzul nostru. Și, deoarece au murit toți, poliția este dispusă să claseze cazul și să treacă cu vederea întrebări de genul „de unde au apărut cei trei pistolari de pe alee?”

— Cum a explicat Zabibu faptul că se afla în compania voastră și erați înarmați cu toții? se interesă Meshayne.

— A spus că bodyguardii săi au angajat o echipă de pază la New York, răspunse Fanelli, terminându-și cafeaua înainte să-și aprindă o țigară. Dar a declarat că el nu știa nimic și s-a trezit apoi implicat într-un schimb de focuri. Nu cred că polițiștii l-au crezut, dar sunt dispuși să treacă cu vederea incidentul, dacă Zabibu se cară din New York.

— Nu contează decât faptul că atacul a eșuat, spuse O'Neal, cu privirile plecate. Dar mă deranjează că acțiunea a fost planuită destul de minuțios și bănuiesc că a costat destul de

mult. Cineva s-a străduit să-l anihileze pe Zabibu, în așa fel încât să pară o încăierare stradală, nu un asasinat politic. Nu cred că guvernul Zairului a recurs la asemenea măsuri drastice. Și nici cel al Angolei. Chiar dacă ar fi dorit să scape de el cât se afla la New York, nu cred că ar fi putut să organizeze o bandă de gangsteri locali într-un timp atât de scurt.

— Sunt perfect de acord, îl aprobă Wentworth, încuviințând din cap. Este în mod sigur cineva care are o rețea de spionaj bine organizată, cu agenți care operează deja pe teritoriul Statelor Unite. Cineva care vrea de asemenea să scape de Jacob Zabibu și Republica Kilembe. Sovieticii sunt foarte interesați de regiunea respectivă. Încearcă să-și extindă de treizeci de ani proprietățile în Africa. Cred că atacul înarmat este mâna KGB-ului.

— Poate, spuse O'Neal, terminându-și cafeaua. Mi se pare însă că nu seamănă cu modul de acțiune al KGB-ului. Nu prea obișnuiesc să angajeze asasini americani să le facă treaba. Dar nu te contrazic, Jim. Probabil că sovieticii sunt amestecați în această poveste, într-un fel sau altul. S-ar putea să ne trezim într-o situație dificilă în Africa.

— Nu ne speriem noi de ursul rusesc, rânji Fanelli, uitându-se la Caine. Ai grijă să-ți iei cuțitul, Steve.

— Bine că mi-ai amintit, spuse O'Neal, ridicându-se de pe scaun. Reparați gardul înainte să mai primim și alți vizitatori. S-a înțeles, Top?

— Da, domnule, îi răspunse Meshayne.

Apoi se întoarse spre Fanelli și Caine.

— Ați auzit ce a spus căpitanul. Haideți să ne apucăm de treabă!

O'Neal ieși din sala de mese și se îndreptă spre clădirea principală. Într-una din încăperi era stația de lucru a lui Meshayne: birouri cu computere și stații de emisie-recepție erau la dispoziția sergentului, care se ocupa de comunicații, strângerea de informații, contabilitate și alte îndatoriri. O'Neal își petrecea atât de puțin timp în acest loc, încât, uneori, avea senzația că ar trebui să-i ceară voie lui Meshayne, înainte să intre.

Comandantul Hard Corps se așeză în fața unei stații de emisie și formă codul de frecvență al stației CIA a lui Saintly, din Canada. Un operator radio răspunse la apelul său.

— Deep Six își caută agentul de asigurări, spuse O'Neal. Domnul Minune este la datorie?

— Nu am chef de glumele tale, Six, se auzi vocea familiară a

lui Joshua St. Laurent. Nu prea sunt încântat de faptele voastre.

— De ce? Iar am uitat de aniversarea noastră? îi răspunse O'Neal uimit. O să-ți trimit un cadou mai târziu. Ce ai prefera? O mantie sau un pumnal nou?

— Încetează, spuse Saintly supărat. Și nu te mai prefac că nu știi la ce mă refer. Sursele mele sunt serioase și am recunoscut stilul vostru. Ar fi putut să iasă prost pentru noi toți.

— N-a prea fost vina noastră, amice, îi spuse O'Neal. Nu pot să-ți explic acum. Apropo, o să fim plecați un timp. Nu o să mai ai de ce să-ți faci griji pentru noi, cel puțin patru luni.

— Serios? îi răspunse Saintly. De fapt nici nu mă mir. Cred că știu unde plecați, Six. Și vă sfătuiesc să renunțați. Vremea este deosebit de neplăcută în această perioadă a anului.

O'Neal se încruntă. Nu-și dădea seama exact dacă St. Laurent îl sfătuia să nu accepte această misiune pentru că era prea riscantă, sau pentru că ar afecta interesele Statelor Unite.

— Sfatul tău are motivații serioase? se interesă O'Neal.

— Este doar părerea mea personală, îi răspunse ofițerul CIA, ceea ce însemna că nu avea nici o legătură cu interesele țării. Părerea mea se bazează pe spusele unui prieten, care m-a vizitat aici. Vremea se înrăutățește.

— Înțeleg, spuse O'Neal.

Saintly încerca de fapt să-i spună că CIA începuse să se intereseze de Kilembe.

— Sper că prietenul tău n-a răcit?

— Deocamdată este bine sănătos, îi răspunse Saintly.

Asta însemna că oamenii de legătură ai CIA nu fuseseră lichidați.

— Era foarte fericit că s-a întors acasă. Apropo, a lăsat o umbrelă aici. Una verde. Dacă o găsești, prietenul meu n-ar avea nimic împotriva să te folosești de ea cât ești acolo.

— Mulțumesc, spuse O'Neal.

O umbrelă însemna protecție. Iar culoarea verde sugera că ea aparținea armatei. CIA deviasse probabil un transport clandestin de arme către Republica Kilembe, pentru a-i ajuta.

— Apreciez sfatul tău.

— Cred că este mai mult decât meriți, îi răspunse St. Laurent. Dar părerea mea personală rămâne neschimbată. Ești nebun dacă intenționezi să pleci acolo. Dar nu mă mir, în ceea ce te privește.

— Dar, ai dreptate, îl aprobă O'Neal. Mulțumesc încă o dată. Te sun când mă întorc.

— Dacă o să te întorci, îi răspunse posomorât agentul CIA.

CAPITOLUL 5

Luis Perez ar fi vrut să deconecteze cineva tonomatul acela afurisit în micul bar murdar din *Dupont Circle*. Un bărbat cu pălărie cowboy de pai și cizme din piele băgase trei dolari în tonomat și acum răsunau numai melodii country. Perez nu suporta genul acesta de muzică. Mai întâi, Dolly Parton. Pe urmă, Kenny Rogers, Apoi, Dolly și Kenny împreună. Regretă că nu-și adusese niște căști, să-și astupe urechile.

Cubanezul se întreba dacă nu cumva cineva aranjase special să-l tortureze cu muzica asta pentru că planul lui de la New York dăduse greș. Multe din restaurantele selecte ale Washingtonului D.C. figurau pe lista *Dupont Circle*, dar cei de la Havana îi transmisese să-și aștepte superiorul în barul acesta împuțit.

Se aplecă asupra halbei lui de bere, gândindu-se la cei șase ani petrecuți în Angola. Fusesse trimis acolo să instruiască luptătorii în tehnicile de guerilă. Dar îi venise foarte greu să-i învețe tehnici avansate de sabotaj și asasinat. Probabil pentru că afurisiții de colonialiști portughezi nu le oferiseră o educație adecvată. De fapt, Perez nu avea talent pedagogic și își ieșea repede din fire. Dacă bați un om cu un băț de bambus, nu-l înveți decât ce înseamnă frica și durerea. Perez avea de asemenea impresia greșită că vorbitorii de portugheză ar trebui să-i înțeleagă spaniola. Și faptul că el nu-i înțelegea pe angolezii vorbitori de portugheză, nu-l pune deloc pe gânduri. Cât despre cei care vorbeau în dialectele tribale locale, îi desconsidera complet.

Luis Perez vorbea fluent engleza și rusa, dar fusesse trimis în Africa cu mai bine de douăzeci de mii de soldați cubanezi. Avusese mult de muncă și fusesse fericit când se întorsese în Cuba. Nu-l deranjase să fie trimis într-o misiune în Statele Unite, cu o însărcinare ONU. Cel puțin aici vorbea limba țării și nu trebuia să stea într-o țară unde mureai de foame. Pe urmă aflase însă în ce consta misiunea lui. Generalul Zabibu plănuise o excursie în Statele Unite și Perez trebuia să-l lichideze.

Înjghebase banda de gangsteri cam prea repede, dar lui Perez i se păruse că planul era perfect. Angajase niște hoți și traficanți de droguri de mâna a doua, așa că nimeni nu și-ar fi dat seama că fusesse un asasinat politic și Republica Kilembe n-ar fi putut să acuze decât Statele Unite și rata crescută a criminalității din New

York.

Acum însă planul eșuase. Departamentul cubanez G2 nu înghițea eșecurile. Perez încerca să nu se gândească la ce-l aștepta. Comandă încă o bere și se întoarce la masa lui, din spatele sălii. Se rezemă cu spatele de perete, sorbind spuma. Aștepta.

Trecură douăzeci de minute până să apară un bărbat gras, scund, îmbrăcat în niște pantaloni murdari și o cămașă hawaiiană. Avea piele tuciurie și era ud de sudoare la subraț și pe piept. Pe cap avea o șapcă de baschet pe care scria „D.C”. cu litere galbene și un Rolex de aur la mână. Puse servieta din piele sub braț și-i zâmbi barmanului, comandând o bere.

— Hei, Miguel! Îl salută grăsanul, făcându-i cu mâna lui Perez. Văd că ai reușit să ajungi până la urmă.

— Da, am reușit, îi răspunse Perez dând din cap, când omul se apropie de masa lui. Începusem să cred că ai uitat de mine.

— Este imposibil să uite cineva de tine, cel puțin un timp, spuse grăsanul, așezându-se la masă, lângă Perez.

Începu să-l studieze atent. Perez era un tip athletic, care nu împlinise încă patruzeci de ani. Avea ochi negri și zâmbea rar. Multe femei îl găseau foarte atrăgător. Cele din Havana, Washington și Luanda fuseseră atrase de acest bărbat care nu vorbea niciodată despre munca lui. Puține dintre ele bănuiau însă că nici nu putea s-o facă, pentru că munca lui era să ucidă oameni.

Perez își mângâie mustața subțire cu degetul arătător. Mâna dreaptă era sub masă. Avea un mic pistol de calibrul 25 și un stilet prins de braț. Nu credea că va avea nevoie de vreuna din arme, dar nici nu era convins că nu avea de ce să se teamă, doar pentru că se aflau într-un loc public.

— Eforturile tale au fost foarte stângace, dragă colega, îi șopti grăsanul în spaniolă. Cei de acasă sunt foarte nemulțumiți de tine. Dar, cel puțin, planul tău nu a deconspirat amestecul guvernului nostru. Ai avut noroc în această privință.

— Poate că aș fi reușit, dacă nu mi s-ar fi ordonat să mă întorc la Washington, în loc să rămân la New York, spuse Perez. Cred că l-aș fi lichidat până la urmă pe Zabibu. Poate aranjam un accident de avion. Aflam cu ce cursă se întorcea în Africa și strecuram o bombă la bord, printre bagaje.

— Nu, îl contrazise ofițerul. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Zabibu acum, țara lui ar solicita o investigație.

— Și ce dacă? zise Perez zâmbind. N-ar avea decât să caute

epava în Oceanul Atlantic. N-ar putea să dovedească absolut nimic.

— Dar ar putea câștiga simpatia și susținerea Statelor Unite și altor țări NATO, zise grăsanul. Și acest fapt ar provoca mai multe necazuri. Zabibu nu valorează atât. Vrem ca el și guvernul lui de trădători să fie lichidați cât mai repede și definitiv.

— Deci vom organiza alte atacuri teroriste? Vom tăia traseele comerciale? se interesează Perez. Cred că este o metodă eficientă, care o să-i termine până la urmă. Mă îndoiesc că vor reuși să reziste mai mult de opt luni...

— Nu trebuie să dureze nici atât, spuse agentul, deschizându-și servieta. Am ceva pentru tine. Ghici ce!

— Un bilet de avion, răspunse Perez oftând.

Nu era nevoie să ghicească. Știa ce intenționa agentul G-2.

— Probabil și niște acte false. Nu-i așa?

— *Muy bien!* zâmbi grăsanul. Presupun că ai ghicit de asemenea că te vei întoarce în Angola, să instruiști revoluționarii politici în operațiunile speciale care sunt specialitatea ta. Vei fi promovat la gradul de colonel plin. Nu-i așa că este o veste minunată?

— *Sí*, spuse Perez, fără prea mare entuziasm. Și de ce mi se face mă rog, această onoare?

— Pentru că vei supraveghea personal atacul asupra Kilembé, îi explică agentul.

— Da, înțeleg, îi asigură Perez.

— Atunci, înțelegi de asemenea, că ar fi bine să reușești, de data aceasta, îi atrase atenția omul, dându-i un plic gros cu documente. Dacă reușești, vei fi ofițer activ și vei avea posibilitatea să-ți alegi baza de operațiuni. Iar dacă dai greș... cred că știi ce o să se întâmple.

— Spune-le superiorilor tăi că o să am grijă de tot, îi răspunse Perez, băgând pachetul în haină. Și acum, piei din fața mea, porc leneș și gras ce ești!

Agentul se încordă când auzi insulta. Era un om de legătură, care manevra hârtii și își dădea perfect seama că Perez l-ar tăia în bucăți, dacă ar încerca să sară la el. Așa că se ridică de pe scaun și ieși din local. Perez zâmbi încântat de mica sa victorie.

— Hei, băiete!

Un bărbat slăbănog, cu pălărie de cowboy, cămașă în carouri, cu butoni perlați și pantaloni din doc se apropie de masa lui Perez.

— Tu și amicul tău vreți să faceți afaceri în orașul acesta?

— Nici o grijă, îi răspunse Perez, ridicându-se în picioare. Plec imediat și nu am nevoie de scandal.

— Atunci, mișcă-ți fundul pe ușa de acolo, îi porunci cowboyul.

Între timp apăruse încă un bărbat în spatele lui. Cel de-al doilea era mai scund decât cowboyul, dar îndesat și musculos.

— Vrem să discutăm puțin, băiete.

Perez se uită la cei de la bar. Nu-i băga nimeni în seamă. Era evident că barmanul nu voia să se amestece.

Cubanezul își dădu seama că nu putea să se aștepte la nici un ajutor din partea lui. Va trebui să se descurce singur cu cei doi caraghioși și nu-i păsa dacă o să aibă martori. Se gândi că, deocamdată era mai bine să facă ce i se spunea. Așa că ieși pe ușa din spate, urmați de cei doi cowboy. Slăbănogul scoase un cuțit de vânătoare din cizmă, în timp ce partenerul lui își puse pe degete niște apărătoare metalice. Perez deschise ușa și-l împinseră afară, pe alee. Cubanezul gemu când se lovi de peretele din cărămidă.

— Dacă faci pe deșteptul, te tai, îl amenință slăbănogul apucându-l de reverele hainei. Mie și lui Leon nu ne plac mexicanii și columbienii.

Leon mormăi ceva, după care închise ușa și se plasă în spatele prietenului său. Perez ridică mâinile, în timp ce cowboyul îl înghesuia la perete.

— Noi mânuim afacerile în orașul ăsta, îi spuse tipul, vârandu-i cuțitul sub nas, în timp ce, cu cealaltă mână începu să percheziționeze cubanezul. Cum ați avut tupeul să încheiați o afacere cu cocaină chiar sub nasul nostru?

— N-o să se mai repete, îl asigură Perez.

— Ce avem aici? se întrebă cowboyul, scoțând plicul din buzunarul lui Perez. Bani sau droguri?

— Moarte, îi răspunse cubanezul.

Și, în momentul acela, îl prinse cu mâna stângă, făcându-l să scape cuțitul de vânătoare. Apoi, cu o mișcare dibace, trase stiletul din mânecă și i-l înfipse în gât. Sângele țâșni pe cămașa lui în pătrățele.

Perez îl împinse peste amicul din spatele lui. Leon îl dădu la o parte pe partenerul său muribund și ridică pumnul blindat cu apărătoarele metalice. Dar Perez nu era deloc impresionat îi arătă stiletul, să-i distragă atenția și-i aplică o lovitură de karate în plină figură.

Leon se prăbuși cu bărbia sfărâmată. Pe urmă, Perez se aplecă și-i înfipse stiletul în stern. Lama perforă plexul solar, înțepându-i

inima. Cubanezul se dădu la o parte să nu se păteze de sânge.

— *Estúpidos cabrones!* pufni cubanezul, ștergându-și stiletul pe cracul pantalonilor lui Leon.

Se uită la trupul lui, care se zbătu pentru ultima oară și apoi își ridică plicul, îl băgă în haină și își ascunse arma în mânecă.

Cubanezul cercetă aleea. Nu avusese martori. Și, după ce îl scuipe pe cowboyul slăbănog, o porni calm spre artera principală.

CAPITOLUL 6

Nu existau curse aviatice comerciale în Republica Kilembe, așa că Hard Corps luară un avion până în Zair. Sosiră pe aeroportul internațional Ndjili, lângă Kinshasa. Pașapoartele false ale mercenarilor trecură repede prin vamă. Apoi își luară bagajele și închiriară o dubiță Toyota.

Kinshasa este unul dintre cele mai moderne orașe ale Zairului. Stilul arhitectonic al clădirilor și străzilor reflectă o puternică influență europeană, păstrată de pe vremea când țara era colonie belgiană. Același lucru se putea spune despre numele străzilor și indicatoarelor, care erau în franceză. Multe din ele erau și în engleză. Doar câteva erau traduse în swahili, ligala, tșiluba sau kikongo, deși aceste limbi africane sunt vorbite de milioane de zairezi.

Traficul era lejer și Toyota se strecură cu ușurință pe străzile cârpite cu asfalt. Câteva hoteluri, clădiri guvernamentale și birouri erau clădiri moderne, din beton și oțel. Dar cele mai numeroase erau restaurante, magazine și localuri mici. Cafenelele la stradă erau, se pare foarte populare. Hard Corps trecură de asemenea pe lângă câteva biserici romano-catolice.

Negustorii stradali și copiii se zgâiau la cei patru tipi albi din Toyota încărcată cu bagaje. Turiiștii sunt destul de rari în Zair, care nu beneficiază de aflusul de vizitatori din Kenya, Maroc și Africa de Sud. Negustorii le fluturau obiecte sculptate din lemn, care înfățișau „măști rituale autentice”. Când Toyota se opri la un semafor, fură asaltați de vânzători ambulanți, care le ofereau bijuterii la „prețuri incredibil de mici”. Mulți dintre aceștia dovedeau o abilitate lingvistică uimitoare, fiind capabili să vorbească în patru sau cinci limbi. Copiii străzii erau și mai talentați. Puteau discuta în franceză, engleză, spaniolă, germană și italiană. Se ofereau să le spele mașina, să le care bagajele sau să le arate capitala. Unul din ei le-o oferă chiar pe sora lui pentru plăceri sexuale, la un preț deosebit de scăzut.

— Câți ani are, puștiule? se interesă Fanelli.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Wentworth, dezgustat de întrebarea lui Fanelli. Ai fi în stare să te regulezi și cu un animal sălbatic, dacă ar avea cine să-l țină liniștit.

— Tocmai, acum este vorba despre femelă, locotenente, spuse Fanelli, în glumă.

— Încetează, îi potoli O'Neal, uitându-se pe harta zonei. Mergi spre est, până ieșim din oraș.

— Bine, îi răspunse Fanelli, concentrându-se asupra drumului. Și pe urmă ce facem?

— Vezi șoseaua asta? Mergem până la Kikwit și apoi o luăm spre sud, până ajungem la frontiera cu Kilembe, îl instrui O'Neal, atent la indicațiile hărții.

— Da, mulțumesc, îi răspunse Fanelli pe un ton acru.

— Urmărește drumul, repetă O'Neal. Până la urmă o să găsim frontiera.

— Suntem pe drumul cel bun, spuse Caine, uitându-se la busola lui.

— Știți cumva câți kilometri vom parcurge până acolo? se interesă Wentworth, punându-și o beretă de camuflaj pe cap. Poate ar trebui să mă uit pe hartă...

— Kilembe nu este pe hartă, îi explică O'Neal. Trebuie să ghicim pe unde se află.

— Sper cel puțin că rezervorul este plin, spuse Fanelli, uitându-se la indicatorul de benzină.

Toyota ieși din Kinshasa, îndreptându-se spre est, dincolo de fluviul Kongo, către Republica Kilembe. Vremea era caldă și umedă, cam la fel ca la New York, cu o săptămână în urmă.

La ieșirea din oraș, peisajul se schimbă complet. Păduri de mahon, abanos și cedrii africani străjuiau șoseaua acoperită cu pietriș. Din direcția opusă apărură un camion. Șoferul le zâmbi mercenarilor. Doi tineri stăteau pe bancheta din spate, printre banane. Culegătorii le făcură cu mâna și le aruncară un ciorchine de banane, pe care Caine îl prinse cu dexteritate, salutându-i la fel de vesel.

— A venit prânzul, spuse el, împărțind bananele.

— Mă întreb de ce ni le-au dat, zise Wentworth, suspicios.

— Probabil că sunt în toane bune, pentru că se duc cu fructele la piață, îi spuse O'Neal adjunctului său, care era întotdeauna exagerat de prudent. Mai bine bucură-te de ele.

Toyota trecu pe lângă o mică plantație de arbori cu cauciuc, unde muncitorii tăiau copaci mari. Cei care lucrau pe plantație nu păreau la fel de veseli ca negrii din camion. Se opriră doar să se zgâiască la ei.

Acum, mercenarii mergeau de-a lungul unui râu, un afluent al Kasaiului. În jur se zăreau câteva sate. Nu erau decât o adunătură de colibe, unde triburile Niloti trăiau la fel de primitiv ca strămoșii lor. Acești băștinași, încinși cu o fâșie în jurul șalelor,

cu podoabe confecționate manual din piatră, metal și os priveau mașina fără prea mare interes. Știa, mai mult ca sigur că, dincolo de satul lor se întindea civilizația secolului douăzeci, dar preferau s-o ignore. Toyota ajunsese la frontieră - o mică clădire din pământ, care se prăjea sub soare și câteva santinele încordate, care se fâțâiau în spatele unei bariere roșu cu alb. Dincolo de ea, erau câteva jeepuri, camioane și alți militari.

— *Bonjours, messieurs*, le salută Wentworth pe cele două santinele. *Qu'est-ce qu'il y a?* îi întrebă el, făcând semn spre barieră.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă O'Neal pe adjunctul său.

— Nu ne lasă să trecem, îi răspunse Wentworth. Se pare că Zairul a hotărât să închidă granița cu Kilembe.

— La dracu'! pufni Fanelli, dezgustat. Și noi ce dracu' facem acum?

— Ne retragem, îi răspunse O'Neal. Faceți cu mâna soldaților, ca să știe că n-o să le facem probleme.

Wentworth se întoarse spre santinele, care-i priveau ostil acum.

— *Bien. Il n'y a rien, messieurs. Merci. Au revoir.*

Fanelli întoarse mașina. O'Neal se uită la ceas. După cum arăta cerul, se pare că se va întuneca peste o oră. Poate chiar mai devreme. Se înnoptează devreme la ecuator.

— Uitați care este treaba, băieți, spuse comandantul Hard Corps. Va trebui să ne strecurăm peste frontieră la lăsarea întunericului. Aveți vreo propunere?

— Să părăsim șoseaua și să căutăm o porțiune care nu este păzită, spuse Caine. O zonă bine împădurită, care să ne acopere.

— Poate o să aranjez o diversiune drăguță, adăugă Fanelli zâmbind șiret. Găsesc eu ceva să arunc în aer pe aici.

— Vezi să nu arunci vreun soldat zairez, îi atrase atenția O'Neal. Tipii aceștia ne dau de furcă, dar nu sunt dușmanii noștri.

— Păcat că nu au și ei aceeași părere despre noi, zise Wentworth, oftând.

Hard Corps abandonară mașina la aproximativ două mile de frontieră. Pe urmă o luară înapoi cu un rucsac în spate, care conținea strictul necesar, în funcție de preferințele fiecăruia, dar fiecare avea șosete și lenjerie de schimb, o periută de dinți și tuburi de pastă. Aveau de asemenea o trusă de prim ajutor, o gamelă, un binoclu, un poncho impermeabil și niște rații.

Nu aveau arme. O'Neal mai avea o macetă și Caine cuțitul lui.

Wentworth găsisese o creangă dreaptă de copac, de zece metri lungime, pe care putea s-o folosească drept prăjină. Singura armă a lui Fanelli era o lamă ascuțită de oțel, care-i putea servi drept satâr în luptă, șmecherie care o deprinsese în Vietnam.

Sticla goală de suc din mâna lui Fanelli nu avea rol de armă. De fapt, nu era chiar goală. În locul conținutului ei inițial, pregătise un cocktail Molotov.

Așa cum se așteptase O'Neal, întinericul se lăsă repede. Și era beznă până când Hard Corps ajunseră la frontieră. Au înaintat la adăpostul ierburilor înalte și al copacilor. Lianele se împleteau de gleznele lor și rădăcinile îi împiedicau la fiecare pas.

Păsările de noapte strigau în noapte, acompaniind orăcăitul broaștelor și zumzetul insectelor. *În depărtare răsună urletul unei pisici sălbatice. Probabil un leopard*, se gândi O'Neal, dându-și seama ce puțin știa despre animalele din Africa. Leii preferau locurile deschise și savanele. Însă leoparzii mișunau noaptea prin junglă să vâneze. Parcă citise undeva că leoparzii erau felinele care atacau cel mai mult omul. Spera să nu fie adevărat.

Insectele îi pișeau pe mercenari în timp ce înaintau spre frontieră. Nici măcar nu puteau să-i omoare, de teamă să nu facă zgomot. Sperau să nu fie otrăvitoare și să se aleagă doar cu o umflătură.

Deocamdată leoparzii și insectele erau cei mai mari dușmani ai mercenarilor. Deși santinelele zaireze erau poziționate de-a lungul frontierei, nu existau garduri sau ziduri care să delimiteze teritoriile celor două țări.

În cele din urmă găsiră o porțiune împădurită, cu numai opt santinele care patrulau o porțiune de o milă. O'Neal alege punctul de traversare și ceilalți îl aprobă. Comandantul Hard Corps îi făcu semn lui Caine s-o ia înainte. Fanelli puse mâna pe brațul lui O'Neal. Italo-americanul ținea sticla într-o mână și făcu semn spre dreapta. O'Neal încuviință din cap.

Pe urmă, Fanelli se strecură în liniște mai departe de ceilalți, înaintă vreo câțiva metri spre nord și se ascunse sub un palmier. Apoi ascunse sticla sub o piatră.

Joe Fanelli era expertul în explozibile al echipei. Folosise de toate felurile, de la cele profesioniste, la improvizații. Îi plăcea să distrugă ceva într-o explozie răsunătoare. *Dar bomba aceasta nu va face prea mult zgomot*, se gândi el.

Fanelli adună câteva pietre în jurul sticlei. Nu voia să dea foc junglei.

Pe urmă se întoarse în fugă la O'Neal și Wentworth. Caine se aventurase deja înainte, afundându-se în umbre, ca și când ar fi făcut parte din natură. Se apropia de frontieră ca o pisică, târându-se în patru picioare și inspectând fiecare palmier. Nici nu îndrăznea să respire de teamă să nu-l simtă cineva. Respirația adâncă îl ajuta să-și controleze mișcările și teama.

Dar nu avea nici un efect asupra insectelor, care-i simțeau apropierea și încetau să mai zumzăie. Ori această liniște neobișnuită ar putea atrage atenția santinelelor. Caine se întreba dacă sesizaseră ceva până acum.

Sticla explodează brusc. Benzina fusese amestecată cu noroi, ca să nu provoace un incendiu. Nu fusese o detunătură prea impresionantă, deși pietrele au zburat în copaci și i-au aprins.

Perfect, se gândi O'Neal, încântat de opera lui Fanelli. O mică diversiune. Exact de ce aveam nevoie. Nici mai mult, nici mai puțin.

— *Feu!* strigă o sentinelă, făcând semn spre flăcări.

Apoi repetă în swahili.

— *Moto!*

— *Ou est-il?* întrebă altul, înainte să vadă despre ce era vorba.

Merde alors! Feu!

— *Pa-le moto!* exclamă a treia sentinelă, în timp ce câțiva soldați alergau deja spre copaci, să stingă incendiul.

Doar două sentinele rămaseră în apropierea poziției Hard Corps. Se uitau la camarazii lor care se repeziseră să stingă focul misterios. Steve Caine se ridică pe tăcute în spatele uneia din sentinele și-l lovi cu putere după ureche cu mânerul cuțitului. Omul scoase un geamăt înfundat și se prăbuși.

Cel de-al doilea se întoarse cu fața spre Caine și duse mâna la pușcă, îngrozit. Deodată, încă trei figuri apărură din tufișuri și se năpustiră spre el.

Nu știa cu cine să se lupte mai întâi, așa că se luă după propriile sale instincte și îndreptă pușca spre Steve Caine, care părea mai aproape. Dar tresări, când constată că dispăruse. De-abia își dezlipise ochii de la bărbosul alb, pentru o fracțiune de secundă. Unde ar fi putut să se ducă așa de repede?

Când se uită și la ceilalți, era prea târziu. Wentworth îl lovi peste mâini cu bățul lui improvizat, făcându-l să scape pușca jos, iar apoi i-l înfipse în abdomen.

Sentinela se îndoi de durere și locotenentul îi răsuci mâinile la spate, ajutându-se de băț. Negrul căzu. Wentworth nu-l slăbea din strâns oare.

— *Hapatia mtu!* îl imploră santinela în swahili. *Tafadhali, hapana...*

Wentworth îi dădu drumul brusc și-i aplică o lovitură de karate în gât, care-l făcu să-și piardă cunoștința. Steve Caine apăru lângă cealaltă santinelă. Fusese foarte simplu să dispară. Profitase de momentul în care cei trei mercenari îi distrăseseră atenția și se făcuse una cu pământul. Nu era nici o magie, doar o tehnică neașteptată.

— Ați făcut treabă bună, domnilor, le spuse O'Neal.

— Ca de obicei, căpitane, îi răspunse Fanelli vesel.

Caine luase deja pușca santinelei și cartușele de rezervă. Iar Wentworth confiscase arma celui alt. Apoi, cei patru mercenari trecură frontiera înainte ca santinelele zaireze să-și dea seama ce se întâmplase de fapt. Glasuri revoltate strigau în franceză, swahili și lingala, dar nu se auzi nici o împușcătură. Hard Corps dispăruseră în junglă, de cealaltă parte a frontierei.

Acum erau în Republica Kilembe.

CAPITOLUL 7

— Mă temeam că n-o să reușiți să treceți, le spuse generalul Zabibu, când dădu mâna cu cei patru mercenari. Ar fi trebuit să-mi dau seama că cei de la Kinshasa vor încerca o stratagemă de acest gen.

— Dar nu au încercat să te oprească să te întorci în țara ta, nu? se interesă O'Neal, acceptând un pahar de brandy de la Zabibu.

— Ar fi stârnit prea multă publicitate, spuse generalul zâmbind.

Apoi umplu alt pahar și i-l întinse lui Wentworth.

— Zairului i-ar plăcea foarte mult să mă aresteze sau mă împuște cât sunt în Zair, dar guvernul nu poate să mă aresteze chiar dacă mă consideră un trădător. Zairul nu vrea să strice relațiile cu democrațiile vestice.

— *Merci, mon vieux*, spuse Wentworth, acceptând paharul. Oricum, nu te baza prea mult pe protecția presei. Nu am întâlnit nici un reporter în drumul nostru.

— Poate că n-ați întâlnit, îi răspunse Zabibu, pregătind încă un pahar de brandy. Dar eu cred în continuare că nu trebuie să mă tem de acțiunile guvernului zairez. Nu vor să mi se întâmple nimic atâta timp cât mă aflu pe teritoriul țării lor.

Îi oferi paharul lui Fanelli. Italianul cel dur din Jersey oftă și clătină din cap. Fanelli urmasse un tratament de dezalcoolizare. După ce se întorsese din Vietnam și constatase că veteranii de război erau tratați ca niște leproși, Fanelli își înecase neazul în băutură mai bine de un an. O'Neal și Wentworth îl găsiseră la un centru de dezalcoolizare când hotărâseră să adune vechea echipă și să formeze o unitate de mercenari.

Dar trecuseră mai bine de zece ani de atunci. Și Fanelli fusese mereu în formă. Mai călcase strâmb de câteva ori, dar nu călcase practic decât o singură dată. Aceasta se întâmplase în timpul unei misiuni în Bolivia, cu mult timp în urmă. Fanelli a ajuns în închisoare și a fost salvat de partenerii săi. Ar fi putut să moară și el și restul echipei, din cauza neglijenței sale.

— Nu, mulțumesc, generale, îi spuse el lui Zabibu, fără să-i explice de ce.

Generalul arată cu totul altfel decât la New York, își spuse Fanelli. Zabibu era îmbrăcat într-o cămașă kaki cu mâneci scurte

și pantaloni de aceeași culoare. Uniforma reflecta influența Americii asupra personalității lui Zabibu. Avea câte o stea de argint pe revere și una pe chipiu. Majoritatea generalilor africani aveau pieptul încărcat de medalii și semănau cu un pom de Crăciun.

Zabibu nu era un superficial și un ipocrit. Biroul lui era simplu. Nu avea decât o masă, două fotolii și o bibliotecă. Brandyul părea să fie singurul lux pe care și-l permitea. Și după strâmbătura lui O'Neal, Fanelli își dădu seama că băutura nu era de prima calitate.

— Tu vrei să bei? îl întrebă Zabibu pe Steve Caine, cu paharul în mână.

— Poate după ce se termină misiunea, îi răspunse Caine. Dar mulțumesc, oricum.

— *Comme vous voudrez*, zise generalul ridicând din umeri. Regret că o dau uneori pe franceză. Este prima mea limbă și gândesc în franceză. Dar o să mă străduiesc să adopt engleza. La urma urmei, este limba oficială a Republicii Kilembe.

— Cum așa? se miră Fanelli.

— Engleza este limba oficială pentru națiuni africane, prietene, îi explică Zabibu. Se vorbește în Gambia, Botswana, Ghana, Nigeria, Liberia, Zambia și Zimbabwe. Poate mai sunt și altele pe care le-am uitat. Bineînțeles, majoritatea cetățenilor noștri nu vorbesc engleza încă, dar nu există un dialect predominant în rândul kilembanilor. Vorbesc franțuzește, swahili, portugheza și multe alte dialecte. Dar cred că engleza va servi cel mai bine interesele țării.

— Dacă rezistați, remarcă O'Neal, terminându-și brandyul. Nu vreau să fiu pesimist, generale, dar a trebuit să ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu patrulele de frontieră și apoi să rătăcim prin jungla asta afurisită până am reușit să dăm de oamenii tăi. Unul din ei era cât pe ce să ne împuște, înainte să apucăm să-i spunem cine suntem. A fost o noapte lungă și grea.

— Îmi imaginez, zise Zabibu, încuviințând din cap. Îmi cer scuze, dar trebuie să înțelegeți ce importantă este această țară pentru mine și pentru Africa!

— Am mai purtat această conversație, generale, îi spuse O'Neal. Toți suntem de aceeași părere cu tine. Altfel nu ne-am afla aici. Acum însă, am vrea să ne spui despre armele introduse în țară de CIA.

— *Comment?*

Zabibu îl privi uimit.

— Cum ai aflat despre asta, *mon capitaine*?

— Mi-a spus îngerul meu păzitor, glumi O'Neal. Și acum, m-ar interesa despre ce arme este vorba.

— Arme de fabricație americană, zise Zabibu. Provin din surplusul armatei. Cred că sunt pistoale semiautomate Colt 10-11, Smith & Wesson 32, puști M-16 de atac, aruncătoare de grenade. Și, bineînțeles muniția necesară.

— Nu veți putea susține un război cu arme de calibru mic ca acestea, remarcă Fanelli, aprinzându-și o țigară și clătinând din cap. CIA nu v-a ajutat prea mult.

— Războaiele se pot duce cu săgeți, sulite și chiar cu pietre, îl contrazise Caine. Cel puțin așa am auzit, adăugă fostul luptător Katu.

— CIA a făcut niște tâmpenii în trecut, dar nu cred că asta este una din ele, remarcă O'Neal. Oricum, nu putea să doteze Kilembe cu avioane și rachete.

— Va trebui să facem inventarul armelor, spuse Wentworth, întorcându-se spre Zabibu. Cât de serioase sunt atacurile teroriștilor?

— Din ce în ce mai serioase, răspunse generalul. După cum știți, atacă civili – sate de agricultori și pescari de-a lungul râului. Am trimis soldați să-i protejeze, dar teroriștii ne depășesc numeric și sunt foarte bine înarmați. Au fost uciși mulți din soldații noștri. Armata statului Kilembe nu este prea mare și mă tem că inamicul o să ne copleșească treptat.

— Cât de hotărâți sunt oamenii să mențină această republică? se interesă O'Neal, delectându-se cu paharul de brandy refuzat de Fanelli și Caine. Nu mă refer la tine, generale, sau la ceilalți conducători, ci la popor. Susțin această nouă țară cum ai spus?

— Bineînțeles, răspunse Zabibu, vădit ofensat de întrebare. Aceasta nu este o dictatură. Nu-i obligă nimeni să stea în Kilembe împotriva voinței lor.

— Nu te supăra, Jacob, îi spuse Wentworth cu blândețe. Dar știe toată lumea că țăraniile africani nu se pricep la politică. Nu au avut ocazia să fie conduși de un guvern care să le permită dreptul la vot sau la cuvânt, așa că le-ar fi imposibil să înțeleagă democrația.

— Nu ai nevoie de educație ca să-ți dorești să fii liber, insistă Zabibu. Și nu cunoașteți destul de bine poporul african ca să-l puteți judeca.

— Oamenii sunt cam la fel pretutindeni, îi spuse O'Neal sorbind din brandy.

Al doilea pahar nu i se părea mai bun ca primul. Se întreba cât ar trebui să bea, ca să nu mai simtă gustul oribil.

— În Vietnam am văzut o mulțime de oameni care erau victimele războiului. Erau terorizați de ambele tabere. Nu se împăcau nici cu guvernul sud-vietnamez, nici cu cel comunist. Și, în orice caz, nu aveau încredere în nici unul din străinii implicați în conflict. Îi interesa un singur lucru – să supraviețuiască. Și în ce dracu' ar fi putut să creadă? Politica nu prea contează pentru niște oameni preocupați să-și hrănească odraslele și să se ferească de gloanțele soldaților, care pretindeau că sunt de partea lor.

— Angolezii care au devenit kilembani cred în ceea ce facem, spuse Zabibu. De aceea au acceptat formarea noului stat. Poate că nu înțeleg prea bine democrația, dar știu la ce au renunțat. Mulți își amintesc cum era sub dominația belgienilor sau portughezilor, când deveniseră cetățeni de rangul doi în propria lor țară. De aceea se află aici. Fiecare dintre noi dorește să-i fie mai bine, atât lui cât și copiilor. Toți speră într-un viitor mai luminos.

— Foarte bine, spuse O'Neal, nu prea entuziasmat. Dar te amăgești singur, dacă îți imaginezi că poporul tău nu o să colaboreze cu dușmanul, dacă situația o să se înrăutățească. O să-și spună că este singurul mod de a-și proteja familiile. Și nici nu poți să-i acuzi, pentru că au dreptate.

— Cum o să aibă dreptate? se încruntă generalul.

— Soldații tăi nu pot să-i protejeze, pentru că sunt neînarmați și neinstruiți, după cum ai spus-o chiar tu. Ai afirmat că ai redactat o constituție după modelul celei americane, nu? Înseamnă că aveți un punct asemănător Celui de-al Doilea Amendament, care dă dreptul oamenilor să dețină arme?

— Am dezbătut această problemă, spuse Zabibu, nesigur.

— Lămuriți-o și înarmați-vă poporul, insistă O'Neal. Nu poți împânzi țara cu soldați. Ori asta înseamnă că veți avea nevoie de o miliție civilă, înarmată și antrenată să se apere. De ce dracu' crezi că teroriștii vă consideră victime sigure?

— Ai idee cumva de unde vin acești teroriști? se interesă Wentworth. Sunt străini, sau sunt implicați și cetățeni Kilembe?

— Nu au fost identificați încă și nu și-au declarat în mod oficial apartenența la vreo facțiune politică sau naționalitate, îi răspunse Zabibu. În orice caz, majoritatea incidentelor s-au petrecut la frontiera angoleză. Nu cred că vreunul din oamenii noștri participă la aceste acțiuni cumplite – cel puțin nu direct.

Admit posibilitatea că cineva adăpostește dușmanul, fiindcă este amenințat.

— Prin urmare, majoritatea teroriștilor provin din Angola? zise O'Neal. Așa m-am gândit și eu. Angola este plină de ruși și cubanezi. Unul din ei, sau amândoi sunt responsabili de asasinatul care ți s-a pregătit la New York.

— Sovieticii au mare influență în Africa, adăugă Wentworth. De exemplu, au pus practic stăpânire asupra Etiopiei.

— Puțin cam exagerat, spuse Zabibu. Dar numai puțin. Trebuie să înțelegeți că doctrina comunistă a câștigat tot mai mult teren în Africa, pentru că marea majoritate a guvernelor sunt corupte și nepopulare.

— Bine, zise O'Neal, care nu prea era interesat de politica africană.

Îl preocupa mai mult situația cu care se confruntau în momentul de față.

— Prin urmare, știm că angolezii trimit teroriști. Cu Zairul cum rămâne?

— Nu, îl asigură Zabibu. Guvernul Zairului este la fel de nemulțumit de apariția statului Kilembe ca angolezii, dar sunt siguri că nu vor trimite niciodată teroriști și nici nu vor organiza o acțiune violentă împotriva statului nostru. Faptul că statul Kilembe este democratic, o să-i oprească de la asemenea fapte. Zairul nu vrea să-și compromită relațiile cu vestul.

— Dar au închis frontiera, îi atrase atenția O'Neal.

— Știu, spuse Zabibu, încuviințând din cap. Zairul a întrerupt comerțul și transportul dintre cele două țări. Speră să ne distrugă economic. Dacă statul Kilembe nu va fi capabil să stea pe propriile sale picioare, guvernul nostru va cădea, țara se va dizolva și toate teritoriile se vor întoarce la proprietarii lor inițiali – Zairul și Angola.

— Situația seamănă cu ce s-a întâmplat în Biafra, spuse O'Neal oftând. Cred că vă dați seama în ce situație sunteți.

— Probabil că și voi v-ați dat seama că va fi dificil, căpitane, îi răspunse Zabibu.

— Dificil este puțin spus, zise O'Neal. Este aproape imposibil, dar vom vedea ce putem face.

— Apreciem gestul, căpitane, spuse Zabibu. Indiferent care va fi soarta Republicii Kilembe, o să vă fim întotdeauna recunoscători pentru ajutor. Bani nu sunt un mijloc suficient pentru a ne arăta recunoștința.

— Să nu uitați totuși să ne plătiți, îi răspunse O'Neal. Și acum

cred că ar fi bine să ne odihnim și să ne apucăm de treabă de dimineață.

— Da, sigur, îl aprobă generalul, ducându-se la birou și deschizând un sertar. Dar, mai întâi, am ceva pentru voi.

Zabibu puse patru pachete pe birou. Apoi, deschise unul, scoase o insignă cu doi vulturi de argint și i-o înmână lui O'Neal.

— Felicitări, îi spuse el. Veți avea rangul de colonel pe durata pregătirii forțelor armate ale Republicii Kilembe. Și veți fi instructor special și observator special.

— Nu m-am gândit că o să ajung vreodată colonel, spuse O'Neal zâmbind. Mulțumesc, domnule.

— James Wentworth, continuă Zabibu, deschizând altă cutie. Acum ai devenit locotenent colonel onorific.

— Mulțumesc, domnule, spuse și Wentworth, salutându-l pe general.

— Îngâmfat de la West Point, murmură Fanelli.

— Ai spus ceva, sergent? îl întreabă Wentworth.

— Poftim? zise Fanelli cu jumătate de gură. Nu s-a întâmplat nimic. Gândeam cu voce tare.

— Gândeai? se miră Wentworth, prinzându-și insigna de argint în formă de frunză de stejar la reverul hainei. Asta-i ceva nou pentru tine, sergent.

— Acum nu mai este sergent, anunță generalul, dându-i insigna cu două frunze aurii de stejar lui Fanelli. Felicitări, domnule maior.

— Maior?

Wentworth se zgâi la Fanelli și Zabibu ca la doi nebuni.

— Vrei să spui că l-ai făcut ofițer?

— Ba bine că nu, zâmbi Fanelli. Asta înseamnă că, de aici înainte, voi avea acces la clubul ofițerilor. Salut, colonelule!

— Jacob, spuse Wentworth, omul acesta nu a fost niciodată ofițer și cred că...

— Las-o baltă, Wentworth, îl opri O'Neal. Sunt ranguri onorifice. Nu înseamnă decât că vom putea să ne impunem mai ușor față de soldații pe care o să-i instruim. Nu te îngrijora!

— Îți place cum sună *maior* Fanelli? îl întreabă Wentworth, strâmbându-se dezgustat.

— Nu văd care este problema, remarcă Zabibu.

— Nu este nici o problemă, îl asigură Wentworth, încercând să evite mutra zâmbăreață a lui Fanelli.

— Bun atunci, zise Zabibu, întorcându-se spre Caine. Mă tem că n-am fost prezențați și nu știu cum te cheamă.

- Credeți că are vreo importanță, domnule? Întrebă Caine, zâmbind.
- Te promovez la rangul de maior onorific, îl anunță generalul, dându-i insigna.
- O.K., îi răspunse mercenarul, acceptând calm noul rang.
- Asta-i tot, generale? îl întrebă O'Neal.
- Mai am ceva deosebit pentru colonelul Wentworth. Știam că erai un spadasin, când te-am cunoscut la Fort Benjamin Harrison. Scrimă japoneză. Cum se numește? *Kendo*, nu?
- Stilul meu este *kenjutsu*, îi răspunse Wentworth. Este o formă mai agresivă de luptă cu spada decât *kendo*.
- Înseamnă că acest obiect o să-ți fie mai de folos decât mie, zise Zabibu, scoțând o sabie lungă, japoneză de sub birou.
- Wentworth zâmbi. Mânerul lung era înfășurat în mătase neagră și piele de rechin, iar lama stătea într-o teacă din lemn maro, mâncată de vreme.
- Seamănă cu *katana* unui ofițer japonez din al doilea război mondial, spuse Wentworth, examinând oțelul de calitate. Este confecționată în fabrică și nu are valoarea celor manuale, de samurai. Oricum, este o sabie foarte frumoasă. Unde ai găsit-o?
- Am cumpărat-o de la un colecționar, acum șase luni, îi explică Zabibu. Nu știu de unde o avea. Tipul este asiatic și are multe legături cu exportatori din Hong Kong. Când am văzut-o, m-am gândit la tine, James. Într-un fel, m-a inspirat să apelez la ajutorul tău.
- Acum șase luni, murmură Wentworth. Deci, înainte să se formeze Republica Kilembe.
- Exact, îl aprobă generalul. Dar chiar și atunci știam că vom avea probleme. Mi-am imaginat că vom avea nevoie de ajutor din exterior și am luat în considerare perspectiva angajării unor mercenari. Iar tu, *mon ami*, nu ești făcut pentru o viață liniștită. Știam că o să te intereseze propunerea mea. O armată în vreme de pace te-ar plictisi de moarte.
- Da, nu te contrazic, spuse Wentworth. Îți mulțumesc pentru darul tău minunat.
- Cu plăcere, zise Zabibu, încuviințând din cap. Și acum, vă las să vă odihniți, cât se mai poate. Cred că lucrurile o să se precipite, cât de curând.
- Slavă Domnului, zise Fanelli, fără prea mare entuziasm.

CAPITOLUL 8

Republica Kilembe se află la sud de râul Kaszi, în sud-vestul Zairului, întinzându-se spre Suarino, în Angola. Nu arăta cine știe ce pe hartă. Oricum, hărțile nu reprezintă o națiune atât de neînsemnată.

Principală baza armată de la periferia capitalei Kilembe arăta mai bine noaptea. Se pare că soldații își petreceau cea mai mare parte din timp în barăcile din lemn. Unii jucau domino sau zaruri, iar alții dormeau beți. *Radi-pombe*, o bere nerafinată, cu o concentrație neobișnuit de mare de alcool era foarte apreciată. Unii erau chiar cu sticlele la gură, când Hard Corps inspectă trupele a doua zi de dimineață. O santinelă stătea cu sticla în mână, până să i-o ia O'Neal și s-o verse pe jos.

— Isuse! exclamă O'Neal, uimit de atâta lipsă de disciplină. O să fie mai greu decât am crezut.

— Jacob a recunoscut că o duc prost la capitolul disciplină, îi reaminti Wentworth. Nu a avut timp să supravegheze trupele personal și ofițerii lui cei mai buni patrulează țara să depisteze teroriștii.

— Rahat! pufni Fanelli. Am văzut bande stradale de adolescenți care erau mai bine organizate decât adunătura asta.

— Atunci să ne apucăm să-i disciplinăm, le sugeră O'Neal.

Apoi se întoarse spre trupe:

— Drepți! le comandă el.

Wentworth traduse ordinul și-l repetă cu voce tare în franceză. Mulți soldați nu vorbeau decât dialectele locale, dar îi lămuriră ceilalți. Cam jumătate din oameni se supuseră ordinului. Dar mare parte dormeau încă și câțiva continuau chiar să joace zarurile, hotărâți să-i ignore pe albi.

— Văd că avem nevoie de niște metode drastice, spuse O'Neal, scoțându-și Colțul 45.

Trase piedica și îl îndreptă spre o ladă de bere. Alesese o țință ușoară, pentru că nu se familiarizase deocamdată cu această armă nouă, furnizată de CIA. O'Neal trase un singur cartuș. Lemnul se despică și sticlele se făcură țandări. Detunătura pistolului părea și mai impresionantă în acest spațiu închis.

Oamenii strigară speriați. Câțiva puseră mâna pe arme. Unul îndreptă chiar pistolul său mitralieră MAT-49 spre O'Neal. Dar Steve Caine se strecură pe tăcute în spatele soldatului și-i puse

pistolul la tâmplă. Tipul lăsă arma jos și trecu în centrul camerei. Acum toți erau atenți. Cineva înjură în lingala, când berea începu să se scurgă din ladă.

— Bună dimineața, domnilor, îi salută O'Neal. Și acum, așezați-vă în formație... la dracu'. Jim, Joe, aranjați-i într-un fel.

— Vom încerca, răspunse Wentworth. *Sortez de la caserne! Comprenez-vous. Vite! Vite!*

Scoaseră trupele în curte și până la urmă îi aliniară în fața barăcilor. Wentworth rămase cu trupele și se asigură că nimeni nu avea arme. Ceilalți îi adunară pe soldații din celelalte clădiri, până îi strânsesă aproape pe toți pe terenul de paradă.

— Fiți atenți! le spuse O'Neal.

Erau prezenți în jur de patru sute de soldați. Nici măcar nu voia să se gândească unde erau ceilalți.

— Sunt colonelul O'Neal. O să aflați și cine sunt ceilalți ofițeri, pentru că avem de gând să schimbăm stilul vostru de viață. În primul rând, va trebui să vă comportați ca niște adevărați soldați. Așa că stați drepti, fir-ar să fie! Purtați-vă cu demnitate pentru voi și meseria pe care ați ales-o. Oamenii din țara aceasta depind de voi, să-i protejați. Dacă vreți să le câștigați respectul, trebuie să dovediți mai întâi că meritați acest respect.

Wentworth traduse discursul lui O'Neal și ceilalți soldați le explicară celorlalți despre ce era vorba. Mai mult de jumătate din ei, se îndreptară de spate și ridicară bărbile în sus. Vorbele își făceau deja efectul scontat. Dar alții nu păreau impresionați.

— Colonele, spuse unul din ei într-o engleză stricată. Noi nu luat ordine de la tine. Noi, acum, democrație. Toată lumea egal acum.

— Ești în armată și trebuie să asculți de ordine, băiete, îi răspunse O'Neal. *Soldații nu au nici o treabă cu democrația. Ați priceput? Și nu vorbi în formația mea, fără să ți se dea voie. N-o să mai înțelegeți nimic, dacă discutați între voi. Și acum, tăceți din gură și ascultați.*

Omul se încruntă la O'Neal, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Tipul acesta a pomenit de democrație, zise O'Neal. Poate vă imaginați că asta înseamnă să faceți ce vreți, dar nu-i adevărat. Înseamnă că oamenii vor avea dreptul la guvernare, la vot, la redactarea legilor. Dar toate acestea au un preț. Aveți o mulțime de responsabilități. Dacă nu luptați pentru această democrație și nu vă pasă, cineva din afară o s-o distrugă. Toți ați trăit sub alte forme de guvernare, așa că nu este nevoie să vă spun cum este.

Dură un timp, până le traduse Wentworth și O'Neal îi mai lăsă

un timp să se limpezească.

— Cât sunteți în armată, aveți responsabilitatea să apărați țara, le explică O'Neal. Și asta înseamnă că va trebui să executați ordinele primite și să luptați cu succes împotriva unor oponenți care au fost învățați să acționeze în echipă. Ca să învățați să vă comportați la fel, va trebui să executați unele sarcini care o să vi se pară enervante. O să mășăluiți împreună, o să faceți curățenie împreună – inclusiv în barăci, care arată mai rău decât niște cocini de porci – o să stați în formație și o să vă îmbrăcați la fel, în uniforme.

O'Neal așteaptă să se termine traducerea, înainte să continue. Figurile soldaților oglindeau diverse sentimente – nerăbdare, furie, dezinteres, plictiseală.

— Nu știu unde este restul companiei. Presupun că unii au plecat să patruleze, dar sunt convins că alții stau acasă, cu nevasta și copiii. Sau au plecat în satul vecin să se îmbete sau să se reguleze – sau amândouă, dacă au noroc. Acest gen de comportare va trebui să înceteze din această clipă. Ne așteaptă un război, fir-ar să fie! Nimeni nu va pleca de aici fără permisiunea mea. Dacă vreți să petreceți noaptea cu o femeie și o sticlă de băutură, trebuie mai întâi să meritați acest privilegiu. Când se vor întoarce camarazii voștri, vor auzi același discurs.

O'Neal își încrucișă brațele peste piept și-l privi încruntat pe unul dintre soldați. Omul îl fixă un timp, dar apoi lăsă privirile în jos.

— Și acum, ascultați-mă bine, pentru că vorbesc serios, le atrase atenția O'Neal. Oricine pleacă fără permisie, va fi considerat dezertor. Și pentru că suntem în stare de război, dezertarea este egală cu trădarea și se pedepsește cu moartea. Pe scurt, dacă plecați, vă împușc. Unul dintre voi a îndreptat o pușcă spre mine mai devreme. Deoarece nu ați început instruirea și habar n-aveți ce înseamnă disciplina, o să trec cu vederea acest incident, *de data aceasta*. Dar, de aici înainte, acest gest va fi considerat tentativă de omucidere și sabotaj îndreptat împotriva armatei ca instituție, prin urmare, împotriva guvernului Kilembe. Ori aceasta este o pedeapsă capitală și o să vă execut cu mâna mea.

Se lăsă o liniște mormântală. O'Neal îi lăsă să se gândească la ce auziseră, înainte să adauge comentariile finale.

— Vreau să discut separat cu toți ofițerii, îi anunță O'Neal. Restul, întoarceți-vă în barăci și apucați-vă de curățenie. Aveți două ore la dispoziție să faceți totul lună. Pe urmă, veți face niște

exerciții fizice, înainte de prânz. Apropo, ce vom mânca la prânz?

— Am verificat sala de mese, răspunse Fanelli. Nu prea știu ce fel de mâncare este aceea. Seamănă cu niște frunze, muguri de bambus, pește și pâine veche.

— Nici nu vreau să aud! exclamă O'Neal. După douăsprezece ore, simt nevoie să mănânc o friptură de vacă, bizon, sau orice alt animal care se poate vâna pe aici. Soldații mei trebuie să fie bine hrăniți, ca să poată rezista la instruire.

Oamenii îl aclamară încântați. Bineînțeles, era exact reacția la care se așteptase O'Neal. După aceea le ordonă:

— Rupeți rândurile!

Și se duse la întâlnirea cu ofițerii. Wentworth îl însoți să-i traducă, în timp ce Caine și Fanelli supravegheau soldații.

— N-am vrut să vă beștelec de față cu trupeții, le spuse O'Neal. Așa că o s-o fac acum. N-am văzut în viața mea asemenea bază militară jalnică. Și am destul experiență. Credeți că acești oameni se vor transforma în soldați doar pentru că le dați o armă și o uniformă? Rahat!

— Am făcut ce am putut, spuse un tânăr locotenent.

Ridică din umeri și întinse brațele.

— Ni s-au dat niște maimuțe inculte, ce ai fi vrut?

O'Neal își dădu seama că locotenentul era un tip cult și nutrea prejudecăți față de africani pe care-i considera înapoiați.

— Nu vreau să aud asemenea vorbe, îl repezi O'Neal. Dacă nu ești în stare să-ți depășești prejudecățile, să-i tratezi pe acești soldați ca pe niște ființe umane și să-i înveți să lupte, îți trag un șut în fund și te scot imediat din armată. Același lucru este valabil și pentru ceilalți.

— N-am găsit nici un program de instrucție pe aici, îl informă Wentworth. Nu putem ști dacă au fost învățați să mânuiască armele, dacă li s-a spus ce este igiena, tactica militară...

— Nu avem suficiente muniții, se scuză un tânăr căpitan, așa că nu ne permitem să le irosim cu trasul la țintă...

— Atunci, o să-i învățăm să tragă în gol, spuse O'Neal. O să-i ducem într-un poligon și o să le arătăm cum se încarcă, descarcă și întreține o armă. Aceasta este cea mai importantă parte a instruirii, cel puțin în privința tragerilor. După ce vor deprinde această tehnică, o să-i lăsăm să tragă câteva cartușe, să vadă cum este...

— Între timp, adăugă Wentworth, vă sugerez să luăm armele de la soldați, până vor învăța cum să le folosească. Nu vreau să se producă vreun accident. Deocamdată sunt un pericol mai

mare decât teroriștii.

— Sunt perfect de acord, îl aprobă O'Neal. Și acum, spuneți-mi, cât timp a trecut de când n-au fost plătiți soldații?

— Plătiți?

Căpitanul părea surprins.

— Nu au fost plătiți. Primesc mâncare, haine și adăpost. Și, de vreme ce își apără țara, nu văd de ce ar trebui și plătiți.

— Pentru că soldații sunt oameni și le place să aibă un ban în buzunar, insistă O'Neal. Nu le poți cere să fie patrioți, dacă nu simt personal beneficiile sistemului pe care trebuie să-l apere. Va trebui să rezolvăm această problemă până la sfârșitul săptămânii. O să fie terminați după antrenamente și banii le-ar mai ridica moralul. Nu vă amăgiți, domnilor. Soldații noștri pot să declanșeze o revoltă, dacă nu-i tratăm cum trebuie. S-a mai întâmplat.

Se uită atent la ofițeri. Toți erau solizi și musculoși. O'Neal bănuia cum fuseseră promovați.

— Și nici nu vreau să aplicați tactici de intimidare, îi preveni O'Neal. Nu am nevoie de conducători care se bazează pe mușchi, ca să-și țină oamenii sub ascultare, ci de lideri inteligenți, care să fie capabili să instruiască soldații fără să recurgă la pedepse corporale. Dacă maltratați trupele, pe voi o să vă considere dușmanul lor, nu pe teroriști.

— Mai doriți ceva, domnule colonel? îl întrebă locotenentul, tăfnos.

— Da, mai este, îi răspunse O'Neal. Printre altele, vreau o listă cu soldații care au soție sau familie în imediata apropiere a acestei baze. Vreau să-și petreacă o parte din timp cu rudele. Și vreau să știe care este cel mai apropiat bordel.

— N-am auzit de nici un bordel la Kilembe, se miră căpitanul.

— Ce fel de soldat ești tu? îl întrebă O'Neal. Toți oamenii voștri sunt tineri, iar tinerii vor să se reguleze. Ai înțeles? Vreau să se ducă undeva să-și astâmpere cheful. Dacă nu este un bordel prin apropiere, o să construim unul. Cred că s-ar găsi destule amatoare.

— Nu mi se pare un sfat prea bun, zise locotenentul.

— Puțin îmi pasă de părerea ta, îl repezi O'Neal. Trebuie să ne vedem de treabă, indiferent dacă ne convine sau nu.

CAPITOLUL 9

Teroriștii s-au apropiat de ținta lor. Eduardo Winchi a condus trupele de atac, alcătuite din douăzeci și șapte de angolezi bine înarmați. Toți erau experimentați în tactica atacului terorist, dar nimeni nu se compara cu Winchi, vestit luptător de guerilă.

Winchi, care făcea parte din tribul Ovimbudu, disprețuia numele său portughez și-l considera o adevărată povară din partea părinților săi, care, după părerea lui, se guduraseră pe lângă lacheii coloniștilor europeni, care oprimaseră poporul timp de cinci secole. Eduardo Winchi avea numai zece ani când a fugit de acasă să se alăture forțelor revoluționare marxiste, în 1972.

Într-adevăr, istoria dominației portugheze în Angola nu a fost plăcută. În jur de un milion de africani au fost duși ca sclavi din porturile angoleze, spre coloniile portugheze din Brazilia. Opoziția față de conducerea portugheză a Angolei s-a intensificat când speranța abolirii dominației europene a început să înflorească în secolul douăzeci. Multe națiuni africane își câștigaseră deja independența. De fapt, Angola a fost ultima colonie europeană importantă care s-a eliberat. În 1975, portughezii au renunțat la dominația lor asupra Angolei.

Dar apoi a izbucnit războiul civil între facțiunile politice rivale. Mișcarea Populară de Eliberare a Angolei, condusă de comuniști a fost susținută de Uniunea Sovietică și mii de soldați cubanezi. În 1976, MLPA a câștiga alegerile. Peste paisprezece ani, Eduardo Winchi figura printre eroii MLPA ai revoluției.

De atunci, a luptat în multe locuri. S-a alăturat forțelor cubaneze în războiul civil împotriva lui Jonas Saimbi și Uniunii sale pentru Independența Angolei, sau UNITA, care deține și acum controlul asupra unei mari porțiuni sudice a țării. În iunie 1980 a luptat împotriva trupelor sud-africane. La numai douăzeci și șapte de ani, Eduardo Winchi își petrecuse deja două treimi din viață ca revoluționar marxist și luptător de guerilă.

Dar anii grei și-au pus amprenta asupra personalității sale și în ultima vreme Winchi și-a pierdut viziunea umanistă. A devenit mai brutal, incapabil să se preteze la compromisuri. Un mic grup de prizonieri UNITA, capturat de oamenii lui a fost lichidat personal de el. După ce Kilembe și-a declarat independența, Winchi a devenit și mai fanatic. Voia să radă noua țară din temelii, să-i extermine pe cei vinovați de faptul că au știrbit

teritoriul patriei sale.

Banda de teroriști a ajuns la marginea junglei. Winchi le făcu semn oamenilor săi să nu scoată o vorbă. Apoi, a început să se târască pe burtă și coate prin iarba înaltă, ridicând capul cu grijă, să se uite de jur-împrejur. În apropiere se vedea un sat de agricultori.

Winchi se strâmbă dezgustat. Construcția caselor cu pereți de lemn îmbinați cu pământ și acoperiș din crengi de palmieri îi arăta că sătenii aparțineau tribului Bakongo. Winchi considerase întotdeauna că Bakongo erau inferiori neamului Ovimbudu, deși dialectele și tradițiile lor erau foarte asemănătoare.

Țăranii și femeile lor munceau pe câmpurile cultivate cu porumb. Această cereală este o cultură importantă în Angola și Winchi considera porțiunea sudică a statului Kilembe ca aparținând Angolei. Iar țăranii Bakongo erau niște lași trădători, care acceptaseră noua republică independentă. Și Winchi cu oamenii lui aveau de gând să-i facă să plătească scump pentru această erezie.

Trimisese înainte iscoade, să vadă dacă nu riscau să dea peste patrulare militare Kilembane. Nu găsiseră nici urmă de soldați: doar șaptezeci sau optzeci de țărani Bakongo care munceau din greu. Femeile măcinau porumbul, să facă pâine. Iar bărbații, îmbrăcați în pantaloni scurți de bumbac și pălării din trestie, tăiau știuleții și culegeau porumbul.

Winchi se ridică în picioare și își duse pistolul mitralieră Kalașnikov la umăr. Apoi le făcu semn celorlalți să se apropie. Teroriștii apărură din tufișuri, cu armele sovietice pregătite.

— *Askari!* strigă o femeie, făcând semn spre ei. *Pale askari!*

Pe urmă o zbughi la fugă. Winchi și oamenii lui își duseră arma la umăr să tragă în bărbați, dar dispăruseră brusc în lanul de porumb. Atunci se îndreptară spre femei, dar constatară că și acestea se evaporaseră. Winchi își dădu seama că ceva nu era în ordine, dar nu-și dădea seama ce anume.

Deodată răpăi o rafală de foc automat De-abia avu timp să se trântască la pământ, în timp ce gloanțele şuierau pe lângă el. Îi auzi pe doi din soldații săi urlând de durere. Răsunau sunete înfundate. Un terorist rănit gemu și se rostogoli, cu burta ciuruită de gloanțe. Alți trei angolezi muriseră deja. Unul fusese împușcat în inimă, iar altul între ochi.

— *Automatico espingaradas!* urlă unul din teroriști în portugheză.

— *Quiet!* le porunci Winchi. Lăsați capetele jos și tăceți din

gură!

Nu-și dădea seama de unde veneau împușcăturile. Fuseseră luați prin surprindere. Abia în momentul acela își dădu seama de ce satul i se păruse ciudat. Nu văzuse nici un copil jucându-se pe lângă colibe. Țăranii și femeile lor răspunseseră atacului terorist fără să intre în panică. Dimpotrivă, se dovediseră organizați, ca și când i-ar fi învățat cineva acest rol.

James Wentworth stătea în pragul casei șefului de trib. Din țeava puștii sale M-16 se ridica un nor de fum. Era mulțumit că țintise la fel de bine și cu această armă cu care nu era familiarizat. Trăsese un singur glonte și își nimerise victima direct în cap.

Joe Fanelli și cei trei soldați kilembani care-l însoțeau îi împușcaseră pe ceilalți. Până acum, planul de apărare al mercenarilor funcționase ca un ceasornic elvețian, dar chiar și acesta se putea defecta și mercenarii o știau prea bine.

— *Puis-je adier?* îl întrebă șeful de trib, care stătea în colibă, pe podea, cu o pușcă Mauser veche, ruginită, în brațe.

Ceilalți țăranii se aflau în siguranță. Se ascunseseră în subsolul magaziei de provizii, sau pe câmp. Șeful insistase însă să stea cu ei și să-i ajute cum putea. Era mai bătrân de șaptezeci de ani, avea o armă ruginită, fără muniție, dar nu-i lipsea curajul.

— *Merci beaucoup*, îi răspunse Wentworth. Dar acum m-ai ajutat cel mai bine dacă ți-ai purta singur de grijă. Sau, ai putea să-mi încarci pușca, *s'il vous plaît*.

Afară răsună o rafală de foc automat. Fanelli și trei soldați kilembani țineau inamicul la distanță. Alt terorist urlă, cu pieptul și coastele ciuruite de gloanțe.

Fanelli se postase în spatele altei case. Lăsă pușca jos și o sprijini de perete, după care își luă aruncătorul de grenade și un radio receptor.

— Hei, colonele, spuse el. Sunt *maiorul* Fanelli și vorbesc cu colegul meu ofițer.

— Lasă prostiile, îl repezi Wentworth. Care este situația?

— Am doborât câțiva, dar au mai rămas vreo douăzeci de ticăloși. Mă pregătesc să-i lichidez și pe aceștia, colonele.

— Fă-o mai repede! Noi suntem pregătiți.

— Am înțeles, zise Fanelli, ridicând aruncătorul de grenade cu amândouă mâinile.

Îndreptă arma spre iarba înaltă, unde se ascundeau teroriștii. Fanelli apăsă pe trăgaci și lansă o grenadă de 40 mm spre

poziția dușmană. Proiectilul explodează într-o izbucnire de flăcări. Detunătura sfâșie trei teroriști; cadavrele lor zburară în aer. Forța exploziei ajunse până la Winchi și ceilalți trei angolezi, care fură aruncați câțiva metri de impact. Winchi scăpă pistolul mitralieră din mână și căzu amețit. Unul din camarazii săi se lovi cu capul de un cedru african, împrăștiindu-și creierii.

Teroriștii care supraviețuiseră alergau în toate direcțiile. Câțiva fugeau înapoi, în junglă. Făcuseră prostia s-o ia spre sat, unde-i aștepta Wentworth. Mercenarul trase trei focuri, care le sfâșie piepturile.

Alții încercau să ajungă în estul satului. Luptătorii kilembani au observat și au început să tragă. Erau soldați neexperimentați, dar mercenarii îi instruiseră bine în cele două săptămâni de când sosiseră. Gloanțele lor doborâra vreo șase dușmani.

Deocamdată nu ținteau prea bine. Trăseseră în stomac, nu în inimă, așa cum fuseseră învățați. Câțiva teroriști mai norocoși muriseră repede, dar alții se zvârcoleau cu intestinele ieșite.

Forțele de guerilă se regrupară și începură să tragă. Un soldat Kilembe nu se adăposti la timp și căzu secerat. Între timp alt angolez era răpus.

Fanelli lăsase jos aruncătorul de grenade. Văzu că oamenii lui erau încolțiți și le sări imediat în ajutor, împrăștiind creierii unui angolez.

Celălalt terorist întoarse pușca spre el, dar Fanelli sesizase manevra și-i ciurul pieptul. Îi căzu Kalașnikovul din mâini, în timp ce se zbătea în ghearele morții.

Patru angolezi se îndreptară spre vest, către câmpul de porumb. Steve Caine îi urmărea din ascunzișul său de la liziera junglei. În haosul și confuzia atacului, Caine se furișase de la locul lui și se ascunsese într-un tufiș, mai aproape de ei. Mercenarul desfăcu mânerul cuțitului, scoase ața de pescuit, cârligul și o atârână de creanga unui *namna-yatunda*, după care se strecură în tăcere lângă trunchiul unui copac aflat la câțiva metri depărtare.

Caine îi lăsă pe teroriști să se apropie de poziția lui, înainte să deschidă focul. Un angolez se prăbuși cu coloana vertebrală ciuruită. Ceilalți se întoarseră și își văzură camaradul căzând, îngroziți, ridicară armele, scrutând jungla.

Caine trase de ață și tufișul începu să se clatine. Teroriștii traseră în direcția unde sesizaseră mișcarea. Zeci de gloanțe biciuiră tufișul inofensiv, în timp ce Steve stătea ghemuit lângă trunchiul copacului, în afara liniei de foc.

Ținti cu grijă și împușcă alt terorist, înainte ca angolezii să-și dea seama că îi păcălise. Gloanțele se înfipseră în tâmpla dreaptă a omului, zburându-i partea de sus a craniului. Creierul se împrăstie peste camaradul său uluit, care se întoarse spre camaradul lui. Dar Caine nu-i dădu timp să se lămurească, lichidându-l la fel de rapid ca și pe celălalt.

Cel de-al patrulea și ultimul luptător de guerilă își întoarse Kalașnikovul spre Caine și deschise focul. Gloanțele se înfipseră în scoarța copacului, în timp ce mercenarul se întinse pe burtă și răspunse la fel. Angolezul scoase un strigăt și căzu ținându-se de burtă. Caine plescăi dezgustat de lipsa de precizie a tirului său și-i scurtă chinul, trăgându-i un glonte în inimă.

Eduardo Winchi și alt terorist se uitau la cei doi albi care se apropiau dinspre sat. Ceilalți teroriști fuseseră uciși sau reușiseră să fugă în junglă. Winchi se ridică încet, încruntându-se la figura care stătea dinaintea lui. Bărbatul alb era îmbrăcat în uniformă de camuflaj și ținea un M-16 în mână. În partea dreaptă a curelei atârna un pistol, iar în stânga o sabie lungă.

— Vrei să te predai? îl întrebă James Wentworth.

Vorbise în engleză, dar era evident ce spusese.

Winchi răspunse scoțând macheta.

— Cum dorești, zise Wentworth, aruncându-i pușca lui Fanelli și trăgând sabia din teacă.

Winchi ridică macheta și trecu la atac. Wentworth reuși să strecoare *katana* pe sub cuțitul de vânătoare al lui Winchi. Sabia trasă o tăietură adâncă pe umărul angolezului. Liderul terorist scoase un strigăt și scăpă macheta din mână. Wentworth se răsucii și prinse mânerul sabiei cu amândouă mâinile. Stătea în spatele rănitului, cu *katana* ridicată.

Apoi, roti sabia și tăie gâtul lui Winchi, secționând arterele și vertebrele. Teroristul căzu într-o baltă de sânge. Wentworth scutură sângele de pe sabie.

— Tu ce ai de gând? îl întrebă el pe celălalt terorist, arătând cu *katana* spre el. Te predai, sau vrei să ai aceeași soartă ca prietenul tău?

Angolezul nu înțelegea englezește, dar văzuse ce i se întâmplase lui Winchi, așa că-și ridică mâinile.

CAPITOLUL 10

— Păcat că ai ratat prima întâlnire cu dușmanul, Bill, zise James Wentworth. Unul din oamenii tăi a fost ucis dar, ținând cont de faptul că forța atacului a fost mai mare decât ne-am așteptat, ne-am descurcat destul de bine.

— Presupun că mortul n-ar fi de acord cu tine, îi răspunse William O'Neal pe un ton sec, examinând unul din Kalașnikovurile confiscate de la teroriști.

— Toți erau înarmați la fel?

— Câteva aveau pistoale mitralieră sovietice PPS, îi răspunse Wentworth, desprinzându-și *katana* de la curea, ca să se poată așeza pe scaun, în biroul temporar al lui O'Neal de la sediul kilemban. Nu am văzut arme ușoare sau aruncătoare de grenade și nici unul din teroriști nu avea grenade. În orice caz, nici unul din cei pe care i-am ucis, sau cel capturat. Nu știu cum erau înarmați cei care au reușit să fugă.

— Nu și-au imaginat probabil că vor avea nevoie de armament mai serios, spuse O'Neal. Au crezut că vor ataca niște țărani. Dar supraviețuitorii vor raporta mai mult ca sigur ce s-a întâmplat, când vor ajunge în Angola. Nu ne putem baza pe faptul că atacurile viitoare vor fi la fel de stângace.

— Apropo, spuse Wentworth zâmbind. Te felicit. Ai ghicit exact unde vor ataca teroriștii.

— Știam că majoritatea atacurilor au avut loc în satele de la frontiera cu Angola, îi răspunse O'Neal. Mi-am imaginat că vor folosi și acum aceeași strategie, dacă le-a mers în trecut. Și am trimis niște patrule militare experimentate în satele din jur. M-am gândit că nu o să aveți nevoie de prea mulți oameni și am vrut să văd cum se descurcă soldații proaspăt instruiți. Vor să se convingă cu ochii lor că inamicul nu este invincibil.

— Nimeni nu este, remarcă Wentworth. Cum a mers instruirea cât am fost plecați?

— Destul de bine, zise O'Neal. Am format o mică armată din tipi inteligenți și entuziaști. Învăță repede și unii au început deja să-i instruiască pe ceilalți. Singura problemă este că nu vorbim aceeași limbă. Cineva trebuie să traducă mereu din engleză în franceză, din franceză în swahili și din swahili în Dumnezeu știe mai ce. Totuși, la capitolul acesta stăm bine.

— Și la care stăm prost? îl întrebă Wentworth.

— Nu avem destule arme, stații radio și medicamente pentru răniți, răspunse O'Neal exasperat. Nimic nu este în cantități suficiente.

Puse pistolul mitralieră pe birou și se uită la el.

— Iar inamicul are o mulțime de arme rusești, adăugă el. Sovieticii îi aprovizionează pe angolezi de peste zece ani. Și cubanezii s-au infiltrat tot de atunci. Pun pariu că guvernul de la Lindala cooperează cu cel de la Havana pentru a distruge statul Kilembe.

— Da, evident, îl aprobă Wentworth. Deci, ce este de făcut?

— O să ne descurcăm cu ce avem, îi răspunse O'Neal și vom încerca să punem mâna pe mai multe arme rusești, zise el, pipăind Kalașnikovul.

— Și cum vom reuși acest lucru, în condițiile în care tot comerțul cu Kilembe este întrerupt? se interesă Wentworth.

Dar își dădu seama imediat la ce se gândea O'Neal.

— Acum am înțeles la ce te referi. O să facem rost de arme la fel cum le-am dobândit și pe acestea.

— Da, de la dușman, îi confirmă O'Neal. Între timp, vom continua instruirea forțelor de apărare cu armele pe care le avem la dispoziție.

— Nu prea avem cine știe ce, zise Wentworth. Și armele sunt foarte variate. Puști belgiene și franceze - multe din al doilea război mondial. Traficanții francezi de arme le-au vândut niște puști NATO și israelienii le-au dat niște arme Galii, înainte ca Zairul să închidă frontiera. Și mai avem, bineînțeles rezerva lăsată de CIA, care constă în mai puțin de două sute de arme.

— Știu, spuse O'Neal. Avem arme care folosesc muniție de 7,62, 5,56 și 9 milimetri. Avem puști de opt milimetri, Mausere belgiene de 7,9. Și situația este destul de complicată, pentru că muniția n-o să ajungă.

— Ar fi cumplit să rămân fără muniție în timpul unui atac și să constat că cel de lângă mine are o pușcă de alt calibru, spuse Wentworth.

— Cel mai bine ar fi ca fiecare divizie să folosească același tip de arme, propuse O'Neal. Un batalion o să primească puști NATO FAL, altul M-16, altul Galii și așa mai departe. Când o să facem rost de suficiente arme rusești pentru un batalion, vom proceda la fel. Pistoalele o să revină ofițerilor.

— Cum rămâne cu cele de 8 și 7,9 milimetri? se interesă Wentworth. Nici o armată din lume nu mai folosește asemenea calibru.

— Te înșeli, îl contrazise O'Neal. Armata Kilembană le folosește. Sunt arme cu calibru mare și rază întinsă de acțiune. Așa că le vom împărți soldaților care dovedesc calități de țințași.

— Tot n-o să ajungă, îi atrase atenția adjunctul său. Și am înțeles că vrei să înarmezi și civilii.

— O să primim mai multe puști, îl asigură O'Neal. Și mai există și alte arme în afară de cele de foc. Cheamă-i pe Steve și Joe. Vreau să vă prezint pe cineva care o să ne ajute.

— Cineva deosebit? îl iscodi Wentworth, ridicând din sprâncene.

— Mai mult decât deosebit, îl asigură comandantul Hard Corps. N-ai mai întâlnit niciodată pe cineva care să-i semene.

Pigmeul nu avea nici un metru treizeci înălțime. Era slab și vânos. Pielea era mai deschisă la culoare decât cea a locuitorilor din regiunea Congo, iar părul negru, creț, era strâns în creștetul capului său mare cu un inel de alamă. Nu avea decât o pânză în jurul șoldurilor și un colier alcătuit dintr-o bucată de lemn, un ciob de fildeș neprelucrat, o gheară subțire, neagră, de la un leu sau leopard și o cruciuliță de bronz. Fiecare obiect era separat de celălalt prin noduri. Pigmeul nu voia ca podoabele lui să zornăie când mergea.

Le zâmbi celor patru mercenari Hard Corps care se apropiau de el. În mâna dreaptă ținea o sulită, iar în cea stângă o țigară răsucită, din care pufăia, scoțând fumul pe nas.

O'Neal îl prezentă lui Wentworth, Caine și Fanelli.

— Este Moshi, șeful tribului local Bambute. Știe englezește și este un mare războinic și vânător.

— O să-mi spuneți Moshi, O.K.? zise pigmeul, vesel. Vorbesc bine englezește. Am învățat de la un misionar, dar mi-a spus și de Dumnezeu creștin. De omul de pe cruce, știți, nu?

— Sunt sigur că misionarul ar fi încântat, zise Wentworth, încercând să-și ascundă sarcasmul din glas. Mă bucur să te cunosc, șefule Moshi.

— Moshi este de ajuns, insistă el. Tribul meu vrea să vă ajute să luptați împotriva dușmanilor statului Kilembe. Am auzit la radio vorbindu-se de libertate și ne place ideea.

— Te cred, Moshi, spuse Steve Caine, încuviințând din cap.

Anii petrecuți alături de populația Kato îl învățaseră să înțeleagă atitudinile oamenilor, indiferent cărei culturi îi aparțineau.

— Am auzit de magia Bambute și de-abia aștept s-o văd. Pot

să-ți arăt și eu niște vrăjitorii, la rândul meu, dacă oamenii tăi sunt de acord. Unele vrăjitorii sunt secrete, așa că n-aș vrea să vă ofensez.

— În general, albi rîd de noi și spun că nu avem dreptate, zise Moshi încruntându-se.

— Eu n-o să rîd, îi promise Caine.

— Bine, albule, zâmbi Moshi. O să te învățăm niște vrăji Bambute și o să ne înveți și tu de-ale tale. Ce știi?

— Văraji de luptător, îi răspunse Caine zâmbind.

— Cu atât mai bine, spuse pigmeul.

— O să te însoțească maiorul Caine, îi spuse O'Neal. Este reprezentantul nostru și o să lucreze cu oamenii tăi. Am toată încrederea în el. Dacă dorești, o să te însoțesc și eu, dar apoi va trebui să mă reîntorc aici, să-i ajut pe ceilalți.

— Bine, îl aprobă Moshi. Maiorul o să stea cu noi. Iar tu o să ai grijă de oameni fără vrăjile Bambute.

— Mulțumesc, Moshi, zise O'Neal.

Apoi se întoarse spre Caine.

— Accepți să-ți petreci o săptămână cu tribul Bambute?

— Da, sigur, îi răspunse Caine, dându-i pușca lui Fanelli. N-o să am nevoie de armă. Ai grijă de ea până mă întorc.

— O clipă, Tarzan, îl opri Fanelli, care nu era de acord să-l vadă neînarmat. Poate o să ai totuși nevoie de armă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu uita că teroriștii mișună peste tot.

— Bambute nu au arme și nici nu avem posibilitatea să-i înarmăm deocamdată, îi spuse Caine. Nu vreau să vadă cum este o pușcă, dacă n-o pot avea. N-ar fi cinstit. Oricum am la mine un pistol, pentru orice eventualitate. Și să nu uităm de arma mea de bază, adăugă el, pipăindu-și cuțitul.

— Isuse, murmură Fanelli. Crezi că afurisitul ăla de cuțit este o mantie care te face invizibil, sau ce?

— Nu-ți fă griji pentru mine, Jo, zâmbi Caine. Aveți destule pe cap. Dacă nu mă întorc peste nouă zile, este clar că n-o să mă mai întorc deloc.

— Ai dreptate, Steve, îi răspunse O'Neal. Ai grijă de tine și mult noroc.

Caine dădu mâna cu camarazii săi înainte să plece cu Moshi. Cei trei mercenari se uitară după ei până ieșiră pe poartă. Mercenarii știau că Steve și pigmeul vor străbate savanele, spre pădurea tropicală care se întindea în zare.

— Și acum să ne vedem de treburile noastre, le spuse O'Neal. Joe, vezi ce explozibil poți să improvizezi. Nu prea avem grenade.

Zabibu ne-a promis că o să ne trimită niște chimiști ca să fabricăm ceva mai eficient decât clasica dinamită.

— Da, sigur, îl aprobă Fanelli, uitându-se în direcția în care dispăruseră Caine și Moshi. Fir-ar să fie, regret că Steve a plecat așa. Ultima oară când a pornit-o spre junglă fără noi, nu l-am mai văzut trei ani.

— Știe ce face, zise Wentworth. El o să-și vadă de treaba lui, iar noi de-a noastră.

— Mda, mormăi Fanelli, întrebându-se în gândul lui dacă o să-l mai vadă vreodată pe Steve Caine.

CAPITOLUL 11

Luis Perez consultă o hartă de perete a continentului african. Apoi, ofițerul cubanez înfipse un ac negru în porțiunea marcată drept nordul Angolei, deși Republica Kilembe susținea că face parte din teritoriul ei. Harta era împânzită de numeroase ace roșii de gămălie. Acestea marcau atacurile angoleze încununat de succes asupra satelor din Kilembe.

Iar acul negru marca victoria părții adverse.

Ventilatorul prins în tavan arunca o umbră neagră asupra hărții, ca aripa unui vultur african. *Se potrivește*, se gândi Perez. Harta consemna moartea. Campania fusese triumfătoare până când compania lui Winchi fusese lichidată de niște săteni.

Această înfrângere îl deranja pe Perez, în ciuda victoriile obținute. Mai ales că îl cunoscuse pe Eduardo Winchi. Teroristul fusese unul dintre puținii angolezi care se bucurau de respectul lui, ca luptători de guerilă. Winchi avea multă experiență și comanda destui oameni pentru a captura un singur sat. Perez insistase să plece întotdeauna în număr mare, în caz că întâlneau vreo patrulă kilembană. Douăzeci și opt de oameni atacaseră acel sătuc și numai trei se întorseseră vii în Angola.

— *Boa tarde, capitao*, îl salută João Jangwa când intră în biroul cubanezului de la baza sa temporară din Cuango Valley. *Como esta...*

— *Falar espanhol!* îl repezi Perez.

Era printre puținele expresii portugheze pe care reușise să le învețe în timpul șederii sale în Angola.

— Vorbește în spaniolă, tovarășe. Și acum sunt *colonelul* Perez, nu căpitan. *Comprende?*

— *Si*, răspunse Jangwa, zâmbind forțat. Felicitări, tovarășe colonel. Sunt sigur că vă bucurați pentru promovarea bine-meritată. Vă urez bun venit în Republica Angola.

— Mai bine mă întorceam într-o cocină de porci cubaneză, pufni Perez. Noi doi ne cunoaștem bine, camarade Jangwa, așa că nu are rost să ne pierdem vremea cu dulcegării sau sloganuri de partid. Nu prea ne înghițim, dar avem un scop comun. Știi de ce am fost trimis din nou de cei de la Havana?

— Bineînțeles, îi răspunse angolezul cel solid, încrucișându-și brațele musculoase peste piept. Sper să te descurci mai bine în Kilembe decât compatrioții tăi împotriva forțelor rebele

sanviniste din sudul Angolei.

— O să triumfam, Jangwa, îl asigură Perez. TU, eu și tovarășul Baridi vom lucra împreună. Presupun că-l cunoști pe Baridi?

— *Sî*, răspunse Jangwa, încuviințând din cap. Marcel Baridi. Un Bakongo din Republica Populară Congoleză, care vorbește franceză, lingala și puțină kikongo. Mă bucur că Brazavilul s-a hotărât să ne trimită un sprijin. Dar va fi la fel de greu să ne înțelegem cu el, cum îți este ție să înțelegi portugheza. Știi că nu vorbește spaniola, nu-i așa?

— Vorbește englezește, zise Perez. Nici o grijă, o să-l înțeleg pe Baridi. În schimb, nu înțeleg de ce compania lui Winchi a dat greș, adăugă el, arătând punctul negru de pe hartă.

— Am discutat cu supraviețuitorii, colonele, îi răspunse Jangwa. Au spus că sătenii erau pregătiți pentru atac. Se pare că au fost ajutați de bărbați înarmați cu puști automate și aruncătoare de grenade. Indiferent cine au fost, s-au dovedit mult mai eficienți decât patrulele de până acum.

— Și nu aveți idee cine ar putea fi? se încruntă Perez.

— Se pare că unul din ei era alb. Ar putea fi CIA sau mercenari americani.

— Da, posibil, zise cubanezul, începând să se fâșâie prin birou.

— Renegatul Zabibu și-a petrecut patru ani în America. Poate că a fost instruit la centrele de pregătire ale CIA. Nu deținem prea multe informații despre el. Dar agenții CIA nu se prea pricep la atacuri și războaie de guerilă. Bineînțeles, este posibil ca Zabibu să fi luat legătura cu CIA la ultima lui vizită la New York și să fi făcut rost de niște agenți experimentați, din vechiul Grup de Operațiuni Speciale din Vietnam.

— Credeam că americanii nu vor să se amestece în conflictul Kilembe, zise Jangwa.

— Nici rușii nu vor, râse Perez. Nici Moscova nu vrea să se implice, dar doresc ca rezultatul să fie în favoarea lor.

— Rușii nu sunt stăpâni în Angola, colonele, îi reaminti Jangwa.

— Sigur, nu sunt stăpâni nici în Germania de Est, Polonia sau Cehoslovacia, îi răspunse Perez. Și nici în Cuba. Atunci, de ce crezi că mă aflu eu aici? Pentru că statul cubanez vrea să vă ajute pe voi, angolezii, când vă vede atât de pasionați de socialism. Nu ești prost, tovarășe. Nu este de față nici unul din tinerii idealiști comuniști, așa că, hai să nu ne mai prefacem că nu știm că sunt toți niște pioni într-un mare joc de șah jucat de sovietici și americani. Atât cubanezii cât și angolezii joacă de partea sovieticilor, iar Kilembe vrea să fie cu americanii. Probabil

că Statele Unite s-au implicat în acest conflict, fie direct, fie indirect. Washington se va grăbi, mai mult ca sigur să recunoască guvernul de la Kilemba la următoarea Adunare Generală a ONU, deși nu au recunoscut încă guvernul angolez.

— *Yanqui porcș, pufni Jangwa*, dând-o pe portugheză când îi înjură pe americani.

— Totuși, continuă ofițerul cubanez, studiind harta, după cum ai spus și tu, este posibil ca albi să nu aibă nici o legătură cu CIA – cel puțin nu direct. Poate că Zabibu a angajat mercenari americani sau europeni să-i ajute mica armată.

— Da, este foarte posibil, îl aprobă Jangwa, care-și amintea de mercenarii americani prinși și judecați de tribunalul de la Luanda, acum câțiva ani.

Perez continuă:

— Jacob are destui ani să-și amintească de vremea când țara lui, Zairul, se afla sub stăpânirea belgienilor și se numea Congo Belgian, îi explică el, băgându-și un trabuc subțire în gură. După ce au obținut independența, în Zair a izbucnit un război civil între Lumumba – se referea la Patrice Lumumba, conducătorul comunist al Zairului independent – și Moise Tshombe, creștin fanatic, care visa să facă din noua națiune congoleză o democrație adevărată. Sunt convins că Zabibu se consideră un Tshombe modern.

— Am mai auzit această lecție de istorie, spuse Jangwa oftând. Nobilul Lumumba a fost ucis de soldații imperialiști și Uniunea Sovietică îl glorifică pe acest mare patriot al mișcării socialiste internaționale până în ziua de azi. Universitatea Patrice Lumumba îi recunoaște realizările și revoluționarii din țările Lumii a Treia sunt trimiși în Uniunea Sovietică să studieze la această universitate, care poartă numele marelui nostru tovarăș.

— *Muy bien*, îi spuse cubanezul pe un ton sec. Dar nu la asta mă refeream. Ci la faptul că Moise Tshombe a angajat mercenari europeni, conduși de un britanic, cunoscut sub numele de colonelul „Mike Nebunul” Horce. Mulți consideră că mercenarii sunt cei care au câștigat bătăliile, nu armata lui Tshombe. Mercenarii sunt profesioniști și puțin le pasă de regulile Convenției de la Geneva. Au adesea succes acolo unde soldații obișnuiți au dat greș.

— Sunt de acord că este posibil ca mercenarii să lupte pentru Kilemba, spuse Jangwa, dar, până acum, tovarășii noștri au dat greș o singură dată.

— Trebuie să zdrobim această așa-zisă națiune în patru luni, îi

spuse Perez. Așa am primit ordin. Țara voastră este deja în pragul falimentului din cauza luptelor cu sud-africanii fasciști și cu forțele sandiniste. Angola nu-și permite să se angajeze în alt conflict pe termen lung.

— Da, înțeleg, zâmbi angolezul. Dar bănuiesc că termenul limită de patru luni a fost fixat de superiorii tăi. Mă întreb, ce soartă ai avea dacă ai da greș? Te-ar aștepta plutonul de execuție, nu-i așa?

— Posibil, recunosc Perez. Dar, mai întâi, o să aduc pe alții în fața plutonului de execuție. Dacă e să mor, o să mă asigur mai întâi că aceia care nu mi-au ascultat ordinele vor avea aceeași soartă. Nu ți se pare corect, tovarășe?

— Nu ți-am subestimat niciodată cruzimea, colonele, îi răspunse Jangwa, îngândurat. Sper doar că vei fi la fel de dur cu dușmanii, cum ești cu aliații.

— Poți să fii sigur că așa voi fi, îi declară Perez.

Fură întrerupți de o bătaie în ușă. Apăru un negru slab, mic de statură. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, cu un desen anume, spre deosebire de trupele angoleze, care purtau haine verzi. Avea de asemenea niște cizme italienești și o beretă maronie, care-l făceau să se deosebească radical de soldații angolezi. Dar Perez și Jangwa ar fi recunoscut oricum uniforma congoleză, chiar dacă nu l-ar fi cunoscut deja pe Baridi.

— Bine ai venit, tovarășe căpitan, îl salută Perez, dând-o pe engleză, în timp ce studia rangul prins de buzunarul cămășii lui Baridi. Considera că armata congoleză era condusă de idioți, dacă adoptaseră această practică ciudată. Țin din nou să mulțumesc guvernului tău, prin persoana ta, pentru ajutorul acordat în asemenea momente, împotriva unui stat cu o ideologie contrară țărilor noastre.

— Dacă națiunea Kilembe ar rezista, cine știe ce rebeliuni ar avea loc la mine acasă, spuse ofițerul congolez. Și acum să trecem la treabă. Am găsit patruzeci și doi de soldați angolezi pe care-i consider potriviți pentru unitatea mea de operațiuni speciale, tovarășe colonel.

Ofițerul congolez de-abia îl băgase în seamă pe Jangwa. Nu-l interesa decât să intre în grațiile cubanezului.

— Ceea ce înseamnă că vom avea în total aproape o sută de oameni.

— Bun, zise Perez. Vreau să fie cât mai bine pregătiți pentru misiunea lor. Vei supraveghea personal instruirea lor, căpitane Baridi. Nu vreau să se facă nici o greșală.

— *No comprendo ingles*, îi reaminti Jangwa lui Perez.

— *Dispenseme*, îi răspunse cubanezul în spaniolă. Căpitanul și cu mine discutăm detaliile unui plan care va semăna discordie în rândurile kilembanilor. Dacă va avea succes, vor ajunge să lupte între ei.

— Ar fi ideal, spuse Jangwa. Și cum aveți de gând să înfăptuiți această minune?

— Minunile se regăsesc numai în mitologia religiilor, spuse Perez, zâmbind șiret. Strategia noastră este foarte simplă. Voi africanii nu sunteți uniți. Ovimbundu nu se înțeleg cu Bakongo. Bantu nu au încredere în Beteke și așa mai departe. Așa că vom folosi aceste resentimente în favoarea noastră.

— Cum? se interesă angolezul.

— Căpitanul Baridi este un Bakongo – după cum știi prea bine, îi explică Perez. Aproape jumătate din populația Republicii Populare Congoleze aparține acestei etnii. Dar cel mai important este faptul că acest grup etnic se regăsește și în Kilembe.

— Vă rog să treceți direct la subiect, insistă Jangwa.

— Cum dorești.

Cubanezul scutură trabucul.

— Căpitanul Baridi și o unitate specială de congolezi și angolezi se vor strecura peste frontieră în Kilembe. Unii din ei vor fi îmbrăcați în haine țărănești, iar alții în uniforme de patrulare kilembane. Pe urmă, se vor deda la acte de brutalitate și cruzime, în care voi, africanii sunteți neîntrepuși.

— La fel ca strămoșii tăi, spanioli, îl contră Jangwa. Închisorile politice cubaneze sunt vestite în lumea întreagă. Insula Pinilor nu s-a făcut cunoscută în nici un caz pentru umanitarismul cu care tratați deținuții, dar te rog să continui, colonel.

— Ceea ce va urma este cât se poate de evident, zise Perez încordat. Satele kilembane vor crede că sunt atacate de triburi necivilizate, iar triburile vor spune că sunt decimate de patrulile kilembane. Oamenii se vor ridica unul împotriva altuia. Așa ar fi trebuit condusă această confruntare de la bun început. Exploatarea credințelor și prejudecăților locale este cel mai bun mijloc de a-i distruge.

— Cum rămâne atunci cu generalul Zabibu și mercenarii lui? se interesă Jangwa. Crezi că o să înghită și ei această gogoasă?

— Ce mai contează! chicoti Perez.

Apoi trase adânc din trabuc, savurându-l înainte să adauge:

— Kilembanii o să-i acuze că nu sunt în stare să stăpânească elementele primitive ale republicii și militarii. Probabil că

cetățenii o să-i spânzure până la urmă pe Zabibu și mercenarii săi – asta *dacă* vor avea noroc.

CAPITOLUL 12

Steve Caine fusese acceptat de pigmeii din tribul Bambute din prima zi. Nu era prima oară când micuții africani luau legătură cu albi. Mulți dintre ei aveau ceasuri electronice de plastic, mărgelile și șepci de baseball decolorate. Și, după cum spusese Moshi mai devreme, mai erau dotați și cu câteva radiouri, care-i ajutau să mențină legătura cu lumea civilizată.

Caine nu știa prea multe lucruri despre pigmei, decât că erau triburi nomade de vânători, dezinteresate să se stabilească într-un loc și să cultive pământul. În ceea ce-l privea, nu-l deranja deloc. Hard Corps nu aveau nevoie de agricultori care habar n-aveau să se apere. Un trib de vânători iscusiți le-ar fi mai de folos.

La fel ca majoritatea americanilor, Caine auzise și citise diverse povești incredibile despre ferocitatea pigmeilor și se spunea că unii dintre ei erau canibali. Dar, experiența pe care o avusese cu tribul Katu îl învățase să nu se încreadă în zvonuri.

Tribul nu se arătă prea surprins când Moshi apără cu un alb. În timp ce șeful lor le explica motivul prezenței sale, mercenarul stătea lângă un foc de tabără, unde câțiva pigmei mâncau un fel de carne. Un bătrân îi oferă și lui o bucată, pe care o acceptă zâmbind. O mestecă repede și o înghiți fără să întrebe ce era. De fapt, nici nu voia să știe.

Caine îi studie. Puțini bărbați aveau peste un metru treizeci și majoritatea erau cu câțiva centimetri mai scunzi. Femeile i se păreau timide și retrase și stăteau departe de Caine, deși nu-și acopereau sânii goi.

Singurele adăposturi erau niște colibe din crengi și frunze de palmier. Caine remarcă de asemenea că toți din tribul Bambute aveau arme. Sulițele erau, se pare cele mai populare. Mulți pigmei aveau sulițe mai mari ca ei. Unele dintre ele constau din niște simpli pari cu vârfuri ascuțite, arse în foc. Dar majoritatea aveau vârfuri metalice, din alamă sau oțel. Și deoarece Caine nu credea că pigmeii se ocupau cu prelucrarea metalelor, trase concluzia că le obținuseră făcând schimburi cu alți africani.

Câțiva aveau arcuri din bambus sau lemn tânăr, cu legături din piei de animal. Văzu că săgețile aveau pene în vârf și capetele lor ascuțite erau din lemn ascuțit sau os.

Unii aveau cuțite moderne sau macete. Lamele erau ruginite,

dar marginile păreau ascuțite. În rest, nu mai văzu alt sortiment de arme. Mercenarul zâmbi, gândindu-se cum ar putea să-i impresioneze, fără să facă pe superiorul.

— Oamenii mei îți urează bun venit, îi spuse Moshi. I-am pus să-ți construiască un adăpost.

— Dacă se poate, aș prefera să-mi arate cum se face, zise Caine. Și o să-i învăț și eu altceva, la rândul meu.

— Bine, îl aprobă Moshi, surprins de rugămintea lui.

Bambute se arătară încântați să-l învețe să-și construiască adăpostul; Când termină, Caine le mulțumi și se apropie de un pâlc de bambuși tineri. Apoi, tăie o bucată cu cuțitul și începu s-o cioplească, până făcu un tub de un metru. Pe urmă, trecu un fir de cupru prin el, să se asigure că era gol.

Pigmeii îl priveau vădit dezamăgiți. Crezuseră că omul înalt, cu piele albă și barbă neagră o să le arate ceva nou și util, dar se pare că o să facă un fluier, ca să-i amuze. Bambute confecționau de secole astfel de instrumente. Totuși, se gândeau că albul era bine intenționat.

Caine termină de scobit tubul de bambus și rupse o bucată de sârmă. Acum se felicită în gând că o adusese. Apoi, luă un bumb de lemn de pe jos și-l puse în capătul bucății de sârmă, asigurându-se că se potrivește în tubul de lemn, înainte să introducă săgeata improvizată. Pe urmă, alese un copac mai îndepărtat, pentru că nu voia să-i lovească. Nu era sigur că o să nimerească direct la țintă, mai ales că nu era familiarizat cu acest gen de armă.

Când termină pregătirile, duse tubul la gură, inspiră adânc și suflă cu toată puterea. Săgeata țâșni din tub și se înfipse în copac. Caine făcu semn spre ținta aleasă și-i invită să vadă rezultatul cu ochii lor. Doi bărbați curajoși își luară inima-n dinți și se apropiară de copac, în timp ce restul rămaseră pe loc. Nu prea își dădeau seama ce se întâmplă.

— *Ona hapa!* strigară cei doi când găsiră săgeata improvizată înfiptă în trunchi. *Ona hapa!*

Acum se apropiară și ceilalți. Se uitau uimiți și discutau aprins între ei. Apoi îi zâmbiră lui Caine și dădură din cap aprobator. Mercenarul le răspunse la fel.

— Este o vrajă de luptător? se interesă Moshi, uitându-se la tubul de lemn fie parcă ar fi fost tablele legii lui Moise.

— Este o vrajă foarte ușoară, îi răspunse Caine. Puteți vâna animale sau oameni cu tubul acesta.

— Da, este foarte bun. O să ne înveți cum se face?

— Da, o să vă învăț, îi răspunse Caine.

Îi ajută pe pigmei să confecționeze singuri tuburi și săgeți, din sârmă sau ghimpi și le arată cum să le întrebuințeze. Și uite așa, la sfârșitul primei zile, reuși să-și câștige admirația lor.

Caine și pigmeii învățau pe rând, unii de la alții. Vânătorii Bambute îi arătară cum să extragă otrava din rădăcina unei plante de pe malul râului. O foloseau de secole pentru a înmuia vârful săgeților și acum aveau de gând s-o folosească și la noua armă.

Îl învățară de asemenea cum să frece trupul cuiva cu frunze de palmier, ca să-i dispară mirosul și să nu fie simțit de vânat. Erau vânători neîntrecuți și, uneori ucideau chiar elefanți, înarmați doar cu sulite, micuții vânători profitau de statura lor, care-i ajuta să se strecoare neobservați. Știau cum să imite ciripitul păsărilor și zumzetul insectelor, înainte să se arunce asupra unei zebre.

Caine le arată cum să prindă pene de săgeți, pentru a îmbunătăți precizia proiectilelor. Îi învăță să-și prindă mici crengi pe corp, ca să se camufleze mai bine printre tufișuri și crengi.

Le arată cum să facă de santinelă și să ucidă un om fără zgomot, cu mâna goală.

Cu ajutorul lui Moshi ca translator, le explică strategia fundamentală de care vor avea nevoie când se vor confrunta cu dușmani înarmați modern. Le explică în așa fel încât să înțeleagă, comparând activitatea de echipă cu metodele de vânătoare folosite deja de bambute.

La șase zile de la sosirea lui Caine, un grup de niloți se apropie de tabăra pigmeilor. Bambute recunoscure vizitatorii. Făcuseră comerț cu ei și cele două culturi diferite descoperiseră că era în interesul lor să coopereze.

Niloții se deosebeau fizic de pigmei, mai ales în privința înălțimii. Aveau în jur de un metru cincizeci și cinci, chiar și mai mult. Un vânător nilot avea un metru optzeci, umeri musculoși și talie îngustă.

Nu erau nomazi în adevăratul înțeles al cuvântului și își petreceau mai puțin timp în junglă decât pigmeii. Poate așa se explica și pielea neagră, cu nuanțe albastrii a niloților. Bărbații din acest trib se râdeau în cap din motive greu de înțeles. Câțiva din ei își mânjeau fața și piepturile cu cenușă, ca un fel de vopsea de război.

Doi dintre vizitatori aveau puști vechi, ruginite, dar cei mai

mulți erau înarmați cu sulițe, bâte și macete. Sulițele aveau lame de alamă, în formă de frunză și bâtele aveau ghinturi metalice. Nilotul cel înalt, care era conducătorul grupului făcu un pas înainte și se adresa lui Moshi într-o limbă complet necunoscută pentru Caine. Șeful bambute îi răspunse la fel și se întoarse spre mercenar.

— Omul acesta este Jiko, îi explică el, înclinând capul în direcția șefului nilot. Este fiul adoptiv al unui șef de trib. Este cel mai mare din trib. Oamenii lui Jiko au venit din nord.

— Cum să-i urez bun venit? îl întreabă Caine.

— Nu este nevoie, îi răspunse șeful bambute. Jiko m-a întrebat de tine. I-am spus că ești prieten cu oamenii mei și ne ajuți să luptăm împotriva celor care vor să distrugă Kilmebe. Guvernul este de acord să ne lase în pace, continuă Moshi. Soldații săi sunt cei care trebuie să apere țara. Și pe noi o să ne lase să trăim așa cum vrem. De aceea vrem să-i ajutăm.

— Da, înțeleg, îl asigură Caine.

Își aminti că tribul Katu din Vietnam se ghida după aceleași principii când lupta alături de americani împotriva comuniștilor.

— Jiko spune că soldații Kilembe sunt oameni răi, zise Moshi. Susține că i-au atacat satul. Au ucis mulți oameni și au luat femeile. Și dacă tu ești soldat kilembe, înseamnă că ești la fel de rău.

— La dracu'! pufni Caine. Trebuie să fie o neînțelegere, Moshi. Probabil că Jiko a confundat teroriștii cu patrurile militare kilembane.

— O să-i transmit ce ai spus, îi răspunse pigmeul.

Moshi îi traduse mesajul lui Jiko. Dar războinicul nilot strigă ceva furios și îndreaptă lancea în direcția lui Steve Caine. Mercenarul bănuia că nu o să-i placă deloc ce o să audă.

— Jiko spune că ești un laș și un mincinos, zise Moshi. Vrea să se bată cu tine cu sulița sau cu bâta. Fără arme, pentru că nu are. I-am spus că accepți.

— Ce ai făcut? se încruntă Caine.

— Dacă nu vrei să lupti, o să te ucidă oricum, îi declară pigmeul. Oamenii mei nu pot să te ajute. Aceasta este lupta ta, Steve Caine.

— Nu vreau să mă cert cu tipul acesta, îi spuse mercenarul, în timp ce își desfăcea pistolul de la curea. Jiko se înșală în privința mea și probabil și în privința soldaților.

— Probabil? se miră Moshi. Vrei să spui că este posibil ca soldații kilembani să-i fi atacat satul?

— Uneori, patrurile întreprind acțiuni pe cont propriu, recunosc Caine. Nici unei armate nu-i place să admită că se întâmplă și așa ceva, dar nu-i exclus.

— Atunci va fi rău pentru noi toți, se încruntă Moshi. Vrei să lupți cu Jiko?

— Din câte văd, nu am de ales, îi răspunse Caine, luând un par lung de un metru jumătate. Va fi perfect ca sulită improvizată, dacă-i fixa și cuțitul în vârf.

Jiko le ordonă oamenilor săi să stea de-o parte și să-l lase să-l înfrunte singur pe bărbatul alb. Niloții începură să bată în tobe și să cânte. *O fi vreun ritual*, se gândi Caine. Probabil că se roagă zeilor să-l ajute pe Jiko în luptă. Caine spera totuși să nu fie un ritual prea eficient.

— Ai nevoie de cuțitul cu mânerul gol pe dinăuntru, îi reaminti Moshi. O să-l legi de prăjină, nu-i așa?

— Nu, îi răspunse mercenarul, dându-i cureaua și cuțitul șefului pigmeu. Nu am de gând să-l ucid pe Jiko. Dacă reușesc să-l dezarmez, poate o să reușesc să-l calmez și să-l conving că guvernul kilemban nu este dușmanul lor.

— Frumos din partea ta, dar este o prostie, Steve Caine, îi răspunse Moshi, clătinând din cap. Jiko o să te ucidă. Nu-i pasă de tine.

— Mulțumesc pentru încurajare, zise Caine pe un ton sec.

Bambute și niloții lăsară suficient spațiu de manevră pentru cei doi combatanți. Caine și Jiko se pregăteau să se încaiere, în timp ce spectatorii făcuseră cerc în jurul lor. Jiko zâmbi când văzu că albul era înarmat doar cu un par. Războinicul nilot își îndreptă sulita spre adversarul său și începu să se apropie, cu genunchii îndoiți, aplecându-se înainte.

Caine ținea parul în ambele mâini, așteptându-și oponentul să lanseze primul atac. Și Jiko nu-l dezamăgi. Se întoarse, dând impresia că o să-l lovească în șold și apoi se năpusti spre burta albului. Dar Caine nu se lăsă păcălit și pară lovitura cu parul. Lemnele se loviră una de alta. Jiko răsuci imediat sulita în mâini, dar Caine lăsă capul în jos și-l lovi în piept.

Războinicul se dădu înapoi, amețit. Era uimit de iscusința lui Caine, dar reacționează imediat, îndreptând sulita înainte, să-și țină departe adversarul. Apoi ținti în sus, spre fața lui Caine, dar albul pară lovitura și de data aceasta.

Cizma lui Caine îl lovi în plin, în abdomen. Apoi apucă repede sulita și i-o smulse din pumnul încheștat, aruncând-o. Pe urmă, roti prăjină, intenționând să-l lovească peste picioare, dar

reflexele lui Jiko erau remarcabile.

Negrul se năpusti înainte. Mercenarul ridică bățul să se apere, dar Jiko îl și apucase de gât. Caine ridică parul și-l lovi pe Jiko peste mâini, făcându-l să slăbească strânsoarea. Însă, când vru să-l lovească din nou, negrul pară atacul cu umărul și înșfacă parul, încercând să i-l smulgă din mâini.

Caine adoptă principiul de bază din jiu-jitsu, mișcându-se odată cu adversarul său, în loc să opună rezistență. În momentul acela, Jiko începu să-și piardă echilibrul și Caine îl lovi cu cizma în gleznă, trântindu-l la pământ. Mercenarul ridică parul, simulând că vrea să-l termine, dar apoi îl aruncă și se dădu înapoi.

Glasuri uimite se ridicară din mulțime. Oamenii lui Jiko, care-l aclamaseră până acum, erau uimiți de atitudinea lui Caine. Deși pigmeii țineau cu albul, nu-l încurajaseră. Însă toți erau la fel de uimiți că își cruțase adversarul.

Doar Jiko nu era impresionat. Luă un pumn de pământ când începu să se ridice și-l aruncă înspre Caine. Dar mercenarul era prea experimentat să nu știe că nu luptau toți ca niște gentlemen. Se feri, ducându-și brațul la ochi. Apoi negrul se năpusti la Caine cu brațele întinse, gata să-l apuce de gât.

Caine evită atacul stângaci și-i trase un pumn în plex. Războinicului nilot i se tăie răsuflarea. Urmare apoi o sene de lovituri experte, în față și abdomen, care-l doborâra la pământ, epuizat. Veteranul se pregătea să-i aplice lovitura finală, când îl văzu vomitând și se dădu la o parte. Jiko stătea în genunchi, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Moshi! îl strigă Caine pe șeful de trib pigmeu, gâfâind după atâta efort.

— Sunt aici, îl asigură șeful bambute.

— Spune-le, te rog, niloților că nu vreau să mă lupt cu ei. Îmi ucid dușmanii fără să clilesc, dar pe ei nu-i consider adversari. Prefer să discutăm, decât să le vărs sângele. Va veni cât de curând timpul să luptăm cu toții.

— O să le transmit, Steve Caine, îi răspunse Moshi zâmbind, în timp ce își răsucea o țigară. Poate că o să te asculte acum.

CAPITOLUL 13

— Câteva sate și ferme susțin că au fost atacate de patrule kilembane, îi explică William O'Neal lui Steve Caine, după ce ascultă povestea mercenarului bărbos. Comunicațiile cu triburi primitive, cum sunt niloții pe care i-ai întâlnit sunt practic inexistente. Nu putem decât să estimăm vag cam câte triburi au fost lovite de inamicul deghizat în patrule kilembane.

— Ești sigur că soldații kilembani nu au nici un amestec? îl întreabă Caine. Nu mi s-au părut prea disciplinați înainte să venim noi. Probabil că mai sunt destui ca ei. Cred probabil că jafurile și violurile fac parte din amuzamentul războiului.

— M-am gândit și la această posibilitate, îi mărturisi O'Neal, îndreptându-se spre harta agățată de perete. Incidentele sunt marcate pe hartă. Și nici unul nu s-a produs în zonele patrulate de kilembani. Sigur, asta nu înseamnă că n-ar fi putut să se abată de la poziția lor, ca să atace un sat, dar este greu de crezut că au făcut-o de cinci ori săptămâna trecută.

— Și, în afară de asta, adăugă O'Neal, turnându-și o cană cu ceai, am verificat personal fiecare patrulă, pe o rază de patruzeci de mile de primele două incidente semnalate. Nici un soldat nu avea arma murdară. Nu se trăsesese recent cu nici o pușcă. Nu au nici o vină, Steve. Mă îndoiesc că vreuna din patrule este responsabilă de atacul asupra tribului nilote.

— Ar mai fi încă ceva interesant, continuă O'Neal. Activitatea teroristă a inamicului practic a încetat. A fost înlocuită, se pare de aceste atrocități, care lasă impresia că oamenii din statul kilembe au început să lupte între ei. Teroriștii au fost respinși o singură dată, așa că nu putem trage concluzia că au renunțat. Inamicul nu a făcut altceva decât să-și schimbe tactica. Acum încearcă să semene zădărnici și neîncredere în noul stat.

— Inteligentă mișcare, remarcă Wentworth, sorbind din ceai. Mă întreb cine o fi avut această idee? Probabil un strateg rus sau cubanez din Angola.

— Nu contează a cui a fost ideea, zise Caine. În orice caz, este evident că dă roade. Am reușit să conving tribul de niloți conduși de Jiko să nu asmuță celelalte triburi asupra militarilor kilembani. Dar mai sunt și alte sate gata să riposteze împotriva celor în uniformă. Altă problemă este faptul că pigmeii bambute nu sunt dispuși să ne ajute până nu se lămuresc lucrurile, în fond, nimeni

nu vrea să ajute pe altul să lupte împotriva dușmanilor, dacă acesta se va întoarce apoi împotriva lor.

— Și crezi că ajutorul lor ar fi fost prețios? se interesă Wentworth.

— Foarte folositor, îi răspunse Caine. Sunt vânători neîntrecuți și experți în camuflaje. Sunt foarte curajoși și s-ar descurca bine în luptă. I-am învățat să folosească și alte arme primitive, cum ar fi tuburile cu săgeți și le-am explicat în ce constă războiul de guerilă. Au prins repede. Vă asigur că nu ne-ar prinde bine să-i avem dușmani.

— Nu știu dacă ar servi la ceva să le spunem triburilor bambute și nilote ce am aflat despre atacurile asupra satelor și fermelor, zise O'Neal, scoțând pachetul de țigări din buzunar. Nu ar avea nici un motiv să ne creadă. Crezi că poți să-i ții sub ascultare un timp, Steve?

— Da, un timp, răspunse Caine. Dar nu știu cât o să mai aștepte până o să se întoarcă împotriva noastră.

— Ești convins că te afli în siguranță printre ei? îl întrebă Wentworth.

— Credeți că este cineva în siguranță, domnule locotenent? răspunse Caine. În orice caz nu cred că mă pândește un pericol mai mare decât pe ceilalți dintre noi.

— Bine, spuse Wentworth, sunt sigur că vei fi prudent. Dar îți sugerez să-ți amintești că acum ești maior. Ai fost promovat de generalul acestei armate și trebuie să te porți ca atare.

Nu te arăta prea familiar cu trupele. Și apropo, nu uita că eu sunt locotenent colonel.

— Cum dorești, domnule locotenent, zise Caine zâmbind. Și acum, dacă nu mai ai nevoie de mine, am plecat.

— O clipă, îl opri Wentworth.

— Încetează, Jim, zise O'Neal, încercând să rămână serios. Lasă-l să-și vadă de treabă.

Caine ieși din birou. Wentworth se uită după el, clătinând uluit din cap. O'Neal suflă un fuior de fum în tavan, privind cum era împrăștiat de curentul ventilatorului.

— Hei, Jim, spuse comandantul Hard Corps. Nu uita de ce ne-a promovat Zabibu. Rangurile noastre sunt onorifice. Nu suntem cu adevărat colonei și maiori.

— Știi de când sunt locotenent? îl întrebă Wentworth, cu o urmă de dezamăgire în glas. Nu mi-am imaginat niciodată că voi rămâne toată viața cu acest grad, după ce am absolvit West Point ca șef de promoție.

— Suntem mercenari, Jim. Nu contează dacă ne spunem locotenenți, căpitani, colonei sau mareșali. Haide, Jim! De fapt, nu mai avem nici un grad, în nici o armată. Până să ne promoveze Zabibu, nu mai purtase nimeni nici un grad, de când ne-am întors din Vietnam.

— Știu că este o prostie, îl aprobă Wentworth, dar îmi surâdea ideea să fiu colonel.

— Acum ești, îl asigură O'Neal. Dar nu încerca să te transformi în ceea ce nu ești. Și, mai ales, nu încerca să-i schimbi pe Caine și Fanelli. Știu ce au de făcut. Stilul lor este diferit de al tău, dar sunt oameni capabili și nu ne-au dezamăgit niciodată. Hard Corps a rezistat, nu încerca să-l destrami.

— Bine, îl aprobă Wentworth zâmbind. Apropo, azi nu l-am văzut pe Fanelli. Ce face? Confecționează bombe în atelierul omului aceluia de știință nebun?

— El și chimiștii au terminat deja de preparat un explozibil gelatină, îi explică O'Neal. Nu prea știu în ce constă, dar Joe spunea că seamănă cu trotilul, cu un agent stabilizator. Ne pare bine că se potrivește cu grenadele.

— Când este vorba de distrugeri, Joe este în mediului lui, recunosc Wentworth. Doar a confecționat mine de teren din aripi de liliac în Bolivia. Nu știu pe cineva care să se poată lăuda cu asemenea performanță și nici nu cred că și-ar dori.

— L-am trimis pe Joe cu o patrulă în nord-vestul țării, îl informă O'Neal. Acolo s-au raportat ultimele atacuri asupra satelor și fermelor. Poate Joe va reuși să găsească o dovadă, care să demonstreze că oamenii noștri nu au nici un amestec.

— Caine se pricepe mai bine la interpretarea urmelor, remarcă Wentworth. Ar fi fost mai potrivit pentru acest gen de misiune decât Fanelli.

— Știu, îl aprobă O'Neal. Dar avem nevoie de el să colaboreze cu pigmeii. Doar el poate să se apropie de oamenii primitivi. Și Fanelli are câțiva care se pricep să depisteze urmele în grupul său.

— Sper să aibă și pe cineva cu capul pe umeri, spuse Wentworth posomorât, încercând să-și ascundă grija sinceră pe care o resimțea față de Fanelli.

Joe Fanelli era supărat. Din harta zonei reieșea că exista o șosea în nord-vestul țării. *Auzi, șosea*, se gândi el posomorât. Nu era decât o potecă afurisită, neumblată de Dumnezeu știe când. Regiunea se afla în plină junglă, într-o fostă provincie a Zairului.

Iarba, ferigile și buruienile năpădiseră drumul. Vița și lianele încâlcite formau bariere serioase în calea celor trei jeepuri S.U.A. Câțiva oameni mergeau înaintea vehiculelor. Trei din ei cunoșteau zona și o luaseră înainte să vadă dacă era vreo primejdie. Iar ceilalți erau ocupați să curețe drumul pentru mașini. Tăiau vegetația cu machetele. Era greu și soldații făceau cu rândul, să nu se obosească.

Fanelli zdrobi un țăntar pe gât, înjurând pe înfundate. Spera că tipii din față știau ce fac. Inamicul putea să-i audă apropiindu-se de la o jumătate de milă. Alții încheiau convoiul, în caz că erau atacați din spate.

— Ești sigur că există orașe pe aici, locotenente? îl întrebă Fanelli pe locotenentul Mgawa, principalul său traducător.

— Da, îi confirmă negrul, încuviințând viguros din cap. Era un tânăr intelectual mai obișnuit cu bibliotecile decât cu jungla. În nord sunt dealuri cu plantații de cafea. Bumbacul se cultivă pe câmpiile de la poalele lor.

— Te cred pe cuvânt, îi spuse Fanelli, deși nu pricepea de ce s-ar obosi cineva să cultive ceva pe un teren năpădit de buruieni.

— În curând vom ajunge într-un sat, aflat la numai câțiva kilometri depărtare, îl asigură Mgawa. Vă rog să aveți răbdare.

— Bine, mulțumesc, locotenente, îi răspunse Fanelli, aprinzându-și o țigară.

— Poate o să dăm de bandiții aceia, zise tânărul ofițer. Ar fi rău de ei, nu-i așa, domnule maior?

— S-ar putea să nu fie bine nici de noi, îi răspunse Fanelli.

Mai întâlnise tineri din aceștia nerăbdători în Vietnam. Nu se pricepeau decât să se pună în bătaia gloanțelor. Apoi zâmbi, amintindu-și că și el fusese la fel. De-abia așteptase prima luptă. Se înrolase voluntar, ca să le arate tuturor celor de acasă, din Jersey că Joe Fanelli era un tip dur, care câștigase câteva medalii în luptă.

Își imaginase că o să se întoarcă din război ca un erou. Dar nu reușise decât să fie rănit și lăsat la vatră pe motive medicale. Sigur, obținuse niște medalii, dar acasă nu-l așteptau parade militare, așa cum crezuse. Sigur, n-o să-l aștepte nici de data aceasta. Mercenarii nu aveau parte de parade. Luptau în războaie mici, meschine, în care guvernele nu voiau să se implice. Acceptau misiuni neplăcute, foarte riscante, pe care le respingeau toți. Dar aceasta era meseria pe care și-o alesese de bună voie și nici nu-i trecea prin cap să se ocupe de altceva.

Deodată, locotenentul Mgawa scoase un strigăt și se clătină

pe picioare. Îi intrase o săgeată în brațul stâng. Se prăbuși în spatele jeepului, în genunchi, ținându-se de brațul rănit.

— La dracu'! exclamă Fanelli, luându-și pușca M-16 de pe umăr și adăpostindu-se în spatele vehiculului. La pământ, toată lumea!

Dar ordinul mercenarului veni prea târziu pentru soldatul care se trezi cu o săgeată în piept. Omul scoase un strigăt de agonie și se prăbuși, în timp ce ceilalți se grăbeau să se adăpostească. Alt soldat urlă și căzu cu o săgeată între umeri.

Un negru gol se mișcă în iarba înaltă, în spatele celui cu săgeata între umeri. Fanelli îndreaptă pușca spre el și deschise focul automat. Omul urlă, ciuruit de gloanțe. Și, înainte să cadă, o săgeată șuieră pe la urechea stângă a lui Fanelli. Se înfipse în caroseria de metal a jeepului.

Fanelli se îngrozi, dar își păstră sângele rece. Se întoarse, cercetând copacii, să vadă de unde venise. Alt om apăru după un mahon. Era îmbrăcat în niște piei de antilopă. Avea un arc și încerca să tragă o săgeată.

Mercenarul se mișcă încet, cu precizie. Ridică pușca și trase rafală. Arcașul urlă de durere când glonte îi sfâșie umărul. Alt glonte îi distruse arcul, iar al treilea se înfipse în trunchiul copacului, lângă cotul negrului, trântindu-l în tufiș.

Probabil că nu murise, se gândi Fanelli, dar nici nu mai prezenta un pericol imediat. Mercenarul scrută jungla.

De-o dată, atacatorii apăruă din toate direcțiile. Negrii se ridicau din tufișuri și iarba înaltă, trăgând cu arcul în patrule. Câțiva aruncau cu sulițe, iar alții băteau cu bătele lor de război în scuturile de lemn. Zgomotul era menit să distragă soldații, ca să se lase ciuruiți de săgeți.

Câțiva din oamenii lui Fanelli urlară de durere. Un soldat se prăbuși cu o lance în burtă. Vârful metalic i se înfipsese în intestine. Căzu cu fața în jos și leșină de durere.

Dar soldații își reveniră și ripostară. Puștile scuipară un voleu de gloanțe. Arcașii își aruncară arcurile și o rupseră la fugă. Și cei care bătuseră în scuturi căzură victime. Tufișurile tremurau, în timp ce răniții cădeau pe podeaua verde a junglei.

O săgeată șuieră peste capul lui Fanelli, zburându-i șapca. Se cutremură de frică, încercând să depisteze arcașul, dar vegetația era impenetrabilă.

Ah, Doamne, este ca în Vietnam – inamici invizibili, ascunși în tufișuri. Fanelli trase la întâmplare. Țintele erau imposibil de depistat și nici puștile M-16 nu erau prea grozave. Gloanțele de

calibrul 5,56 erau prea mici să străpungă vegetația deasă.

Fanelli și-ar fi dorit un Thompson de 45, sau o mitralieră de 60. Sau chiar una cu cartușe de 7,62 mm. Ah, un asemenea monstru ar face minuni! Ar secera toate tufișurile.

— Ah, fir-ar să fie! zbieră Fanelli, ca și când ar fi scos un strigăt de luptă.

În momentul acela apărură două figuri. Unul din ei era gol de la talie în sus și ținea un mic arc de bambus în mână. Celălalt era îmbrăcat în uniformă de soldat kilemban și își ținea în mâini fața ciuruită de gloanțe. Apăruseră pentru o fracțiune de secundă, plini de sânge și era evident că erau pe moarte. Iar apoi se prăbușiseră peste tufișuri.

— Ah, Cristoase! exclamă Fanelli îngrozit.

Uniforma pătată de sânge îi deșteptă o imagine de coșmar.

Mi-am împușcat proprii mei oameni, se gândi Fanelli. Dar ce dracu' căutau acolo, printre inamici? De fapt, ce mai contează! L-am ucis...

Un negru solid țâșni din tufișuri. Era un tip musculos, cu o fâșie încinsă în jurul șoldurilor și un colier de dinți de crocodil la gât. Avea un scut de lemn într-o mână și o bătă în cealaltă. Era lungă de jumătate de metru, cu o măciulie groasă: o armă ucigașă, în mâna unui nebun.

Fanelli ridică pușca sa M-16 fără cartușe, în timp ce atacatorul său roti ghioaga. Lemnul se lovi de metal și pușca zbură din mâna lui Fanelli. Mercenarul sări în picioare, gata să riposteze. Negrul fusese cât pe ce să-l zdrobească nasul. Atacatorul șuieră ca un șarpe, printre dinții albi, încleștați, care-i scoteau în evidență pielea neagră.

În jur răsunau urletele și împușcături, dar Fanelli nu le băga în seamă. În momentul acela, restul lumii era o iluzie. Nu mai exista decât Joe Fanelli și tipul cel mare, care voia să-i zboare creierii. Cel mai important era să supraviețuiască. Se gândi să-și scoată Coltul de calibrul 45, dar își dădu seama că oponentul lui o să-i zboare capul înainte să apuce să-l tragă din suportul de piele. Africanul zâmbi, convins că triumfase, când își ridică bătă deasupra capului.

În momentul acela, Joe Fanelli îl lovi cu toată puterea în vintre.

Africanul gemu, îndoindu-se de durere, cu bărbăția zdrobită. Fanelli îl apucă de încheietura mâinii și o răsuci. Omul scăpă bătă din mână, dar se întoarse și îl lovi cu scutul de lemn, proiectându-l în spatele jeepului. Africanul se aplecă să-și ridice bătă.

Fanelli profită de ocazie și-i trase un picior în plină figură. Lovitura îi dădu capul pe spate, dar nu-l doborî. *Era dur afurisitul*, se gândi Fanelli.

Mercenarul îl lovi în plexul solar. Omul se clătină, ridicând scutul. Americanul pară atacul și-i trase un pumn în braț, făcându-l să scape scutul din mână.

Acum Fanelli îl domina. Îl lovi în bărbie, desfigurându-l. Îl pufnise sângele pe nas și pe gură, dar tot nu căzuse. Fanelli îi trase un croșeu de stânga și unul de dreapta și negrul căzu în sfârșit, pierzându-și cunoștința.

O figură în uniformă apăru din junglă. Fanelli puse mâna la pistol, dar încremeni când recunosc uniformă și insigna unui sergent Kilemban. Omul zâmbi și ridică un pistol mitralieră sovietic PPS, îndreptându-l spre Fanelli.

În momentul acela răsunară trei împușcături. Două gloanțe se înfipseră în pieptul sergentului și unul îi șterse zâmbetul de pe buze. Pistolul mitralieră îi scăpă din mână și negrul căzu mort.

Când se întoarse, Fanelli îl văzu pe locotenentul Mgawa rezemat de jeep. Avea un pistol Smith & Wesson în mâna dreaptă, deși nu reușise să-și scoată săgeata din brațul stâng.

Apoi locotenentul lăsă pistolul jos și-l puse la loc, în suportul din piele. Fanelli își dădu seama că lupta încetase.

— Mulțumesc locotenente, spuse mercenarul, ajutându-l să se urce în jeep. Îți sunt dator.

— N-aveți de ce, domnule, spuse Mgawa, cu fața scăldată în sudoare. Nu era de-ai noștri...

— Mi-am imaginat, îl aprobă Fanelli. Nici unul din oamenii noștri nu are arme rusești.

— Domnule maior, spuse un sergent Kilemban - de data aceasta unul adevărat - apropiindu-se de Fanelli. Am luat prizonieri patru sălbatici. Ce facem, îi luăm cu noi, sau îi ucidem?

— N-o să omorâți pe nimeni atâta timp cât sunteți sub comanda mea, îl repezi Fanelli. Adu un medic pentru locotenentul Mgawa. Câți răniți avem?

— Câțiva, îi răspunse sergentul. Am pierdut șase oameni și, din cei răniți, unii n-o să supraviețuiască. Ne întoarcem?

— Da, îi răspunse Fanelli. Cred că avem vești pentru cei din tabără.

CAPITOLUL 14

Generalul Zabibu se uita la cadavrele înșirate pe terenul de paradă. Unii erau soldați uciși în timpul patrulării, dar cei mai mulți erau inamici deghizați în sălbatici sau patrule kilembane.

— Sunteți *siguri* că aceștia erau teroriști? întrebă Zabibu, făcând semn spre trupurile soldaților deghizați.

— Doar au încercat să ne ucidă, domnule general, răspunse Fanelli, vădit enervat. Ce dovezi mai doriți?

— Nici unul din ei nu avea tăblițe de identificare, Jacob, interveni Wentworth. De fapt, nu aveau nici un act. Doar arme, muniții și provizii. Nici unul din militarii tăi nu-i recunosc. Nu știi dacă teroriști este termenul potrivit pentru ei, dar te asigur că nu sunt oamenii noștri.

— Slavă Domnului! exclamă Fanelli, amintindu-și ce sperietură trăsesese, când crezuse că își ucisese unul din soldați.

— Și cu ăștia ce mai este? întrebă Zabibu, referindu-se la morții îmbrăcați în portul tradițional african.

— Sunt tot teroriști, îl asigură Wentworth, îngenunchind lângă un mort și apucându-l de gleznă. Uită-te la asta, Jacob, zise el, ridicând piciorul cadavrului.

Zabibu îl examinează atent. Talpa era aproape netedă, fără bătături și unghiile fuseseră tăiate de curând. Generalul cunoscuse destui băștinași să-și dea seama că acest om umblase încălțat.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Zabibu.

— Și dacă nu am reușit încă să te conving, continuă Wentworth, aş putea să-ți arăt altul, care are ceas și anume unul cehoslovac. Mai sunt și alții care poartă articole fabricate în țările Cortinei de Fier! Unii sunt încălțați chiar cu cizme cubaneze.

— Nu încape nici o îndoială că acești oameni erau invadatori din Angola, zise Zabibu. S-au deghizat în băștinași nilote, încercând să ne convingă că patrulele noastre au fost atacate de triburile locale. Ar fi trebuit să-și închipuie că, la o examinare mai atentă a hainelor...

— Îmi imaginez că inițial și-au propus doar să dea câte o lovitură și să dispară, zise Wentworth, mângâindu-și sabia de samurai. Tipii îmbrăcați în santinele trebuiau să-i ajute, în caz că apăreau complicații și era nevoie de arme de foc, în afară de arcurile cu săgeți. Oricum, cred că planurilor lor s-au schimbat

când l-au găsit pe Fanelli printre patrule.

— Maiorul Fanelli, îl corectă mercenarul din Jersey.

Fanelli nu ținea la ranguri, dar știa că-l enerva pe Wentworth.

— Când au văzut un alb în grup, continuă Wentworth, hotărât să ignore remarca lui Fanelli, au bănuțt probabil că este un mercenar sau CIA. Oricum, nu putea ști cu cine aveau de-a face în realitate.

— Foarte frumos, colonele, pufni Fanelli. Află că am lichidat o mulțime de ticăloși. Și, ținând cont de timpul scurt de instruire de care au avut parte trupele, consider că s-au descurcat destul de bine.

— Este uimitor ce ați realizat cu oamenii mei, spuse Zabibu recunoscător, privind o companie de soldați care mărșăluiau în pas cadențat. Luna trecută, soldații aceștia semănau mai mult cu o adunătură de neisprăviți. Până să veniți voi, am pierdut toate bătăliile cu inamicul.

— Nu am fi putut realiza nimic, dacă oamenii tăi nu și-ar fi dat toată silința, îi spuse Wentworth. Sunt demni de toată lauda.

— N-ar strica să ne plătești mai bine, bombăni Fanelli, dar vorbise prea încet, așa că generalul nu avea cum să-l audă.

Wentworth îl privi încruntat. Dar Zabibu era atent la soldații care mărșăluiau pe terenul de paradă. Se gândea la viitorul acestei țări, care rămânea destul de nesigur. Republica Kilembe era înconjurată de forțe ostile mai mult ca oricând.

— Bună ziua, domnule general, îl salută William O'Neal. Jim te-a informat despre mascarada taberei adverse?

— Au murit o mulțime de oameni, colonele O'Neal, îi răspunse Zabibu, posomorât.

— Este un joc, zise O'Neal ridicând din umeri. Jumătate din căsătorii se dovedesc un eșec, dar oamenii continuă să stea împreună, din interes. Băncile, guvernele, toată lumea se joacă uneori cu viețile oamenilor. Și dacă stai bine să te gândești, războiul ți se pare singurul joc cinstit.

— Cred că fiecare are propria lui filosofie de viață, spuse Zabibu încordat. Dar a ta este cam cinică, domnule colonel. Presupun că așa sunt toți mercenarii profesioniști.

— Nu mercenarii declanșează războaiele, îi răspunse O'Neal. Noi nu facem decât să luptăm, după ce conducătorii guvernelor – oameni ca tine – le-au declanșat. Pe mine unul nu mă deranjează. Aceasta este meseria mea și, atâta timp cât consider că lupt de partea cui trebuie, nu-mi fac griji.

— Chiar dacă nu ești de partea învingătorilor? îl întrebă

Zabibu.

— Încă n-ai pierdut, generale, îi răspunse O'Neal. Din fericire, partea adversă a dat greș când au atacat patrula lui Fanelli. Am luat legătura prin stație cu plutoanele de pe teren. O să încurajăm fiecare sat, fiecare trib mai numeros să-și trimită reprezentanți aici, ca să vadă cu ochii lor cine îi ataca, de fapt.

— Și crezi că n-o să se mai întâmple pe viitor? spuse Zabibu.

— Vom comunica prin parole cu comunitățile civile, îi răspunse O'Neal. O să le schimbăm din când în când și o să ne asigurăm ca toți militarii să le cunoască atunci când se îndreaptă spre o așezare. Tot mai mulți civili vor fi instruiți de soldați. O să-i ajungă să-i cunoască și să poată deosebi soldații adevărați de cei falși.

— În afară de faptul că vor putea să riposteze împotriva invadatorilor, pe viitor, adăugă Wentworth.

— Dar nu avem destule arme și muniții pentru soldați, dar minte pentru civili! le reaminti Zabibu.

— Vom avea grijă să schimbăm această situație, îi răspunse O'Neal. Până acum am fost în defensivă. A venit timpul să trecem și la ofensivă.

— La ofensivă? se încruntă Zabibu. Îți dai seama sper, că Republica Kilembe nu se războiește cu nimeni în mod oficial. Dacă lansați o ofensivă militară împotriva țărilor vecine, le veți da motive să ne invadeze. Și nu am avea nici o șansă.

— Nu te îngrijora, îl asigură O'Neal. Nu avem de gând să inițiem o confruntare pe scară largă. Vrem doar să le arătăm cum este când ne folosim de tactica lor. La urma urmei, au reușit să-și ducă la bun sfârșit atacurile teroriste pentru că guvernul tău nu a putut dovedi existența lor. Dar acum lucrurile s-au schimbat. După cum ai observat, cadavrele au o mulțime de articole comuniste. Au de toate - de la puști sovietice, la busole importate din Germania de Est.

— Am observat, spuse Zabibu. Și asta dovedește amestecul Angolei?

— Sunt reporteri vestici în Kilembe? se interesa Wentworth.

— Da, câțiva, îi răspunse Zabibu. Majoritatea stau la hotelul Cosmopolite. Este singurul mai rășărit din toată țara. Cred că sunt și câțiva americani, deși cei mai mulți provin din Europa.

— De obicei, încercăm să-i evităm, dar acum ar trebui să profităm de prezența lor, spuse O'Neal. Adu-i aici să fotografieze aceste cadavre. Spune-le adevărul, fără să pomenești însă de noi. Presa nu te-ar prezenta într-o lumină prea bună dacă ar ști

că ai angajat mercenari și nici noi n-am avem nevoie de publicitate.

— Crezi că o să ne servească la ceva? îl întrebă Zabibu.

— Toate țările dau importanță presei, îi explică Wentworth. Chiar tu ai spus că Zairul se teme să vă atace, pentru că nu vrea să-și strice imaginea. Și cu toate că eu unul nu sunt foarte convins, recunosc că este adevărat deocamdată.

— Angolei n-o să-i pese foarte mult, spuse O'Neal, dar nici nu o să mai lanseze atacuri teroriste până nu se asigură că planurile lor nu vor fi deturnate. Nu o să câștigăm războiul cu ajutorul ziariștilor, dar o să câștigăm ceva timp.

— Timpul este un factor esențial pentru noi, spuse Zabibu, zâmbind. Sesiunea de toamnă a Națiunilor Unite se va ține peste două luni. Adunarea Generală va avea pe ordinea de zi diverse probleme, printre care și recunoașterea Republicii Kilembe ca națiune independentă și primirea ei în organizație.

— Da, ar fi un pas important, spuse O'Neal. Când urmează să aibă loc alegerile voastre naționale?

— Luna viitoare, îi răspunse Zabibu. Încerc să aduc observatori ONU, pentru a vedea cu ochii lor că alegerile candidaților și președintelui sunt democratice. Oamenii vor avea ocazia prima oară să voteze cu adevărat.

— Asta ar însemna că ONU ar putea de asemenea să trimită trupe pentru menținerea păcii și să le înșire de-a lungul frontierei, dacă am reuși să convingem lumea întreagă că Angola desfășoară activitate teroristă aici, remarcă Wentworth.

— Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra presei, zise O'Neal, pentru a convinge ONU să trimită observatori. Nici unul dintre dușmani - nici măcar rușii și cubanezii - nu vor îndrăzni să facă nimic, atâta timp cât Kilembe mișună de observatori ONU. Deocamdată, noi vom continua instruirea soldaților și vom încerca să facem față provocărilor adverse.

— Și o să facem o mică excursie pe teritoriul lor, adăugă Fanelli zâmbind.

— Eu unul am rezervele mele în privința unui eventual raid în Angola, insistă Zabibu. Bineînțeles, despre Zair nici nu poate fi vorba, dar nici despre Angola nu deținem prea multe informații.

— Avem destui prizonieri care să ne furnizeze informații, îi explică O'Neal. M-am asigurat să fie păziți de oameni competenți. Au primit ordin să stea cu ochii pe ei și să ne dea de știre dacă unul din ei vrea să vorbească.

— Sper că le-ai precizat să nu obțină informații de la ei

torturându-i, interveni Fanelli. Câțiva soldați din patrula mea voiau să taie în bucăți prizonierii. Locotenentul Mgawa m-a ajutat să-i potolim. Mgawa este de părere că nu voiau decât să se răzbune puțin.

— Mi se pare un om folositor, acest Mgawa, remarcă O'Neal.

— Este și vorbește cel puțin patru limbi, zise Fanelli. În afară de faptul că s-a descurcat bine în luptă, deși a fost rănit. Acum este la spital, cu brațul bandajat. Cred că ar trebui promovât. Mi-a salvat viața.

— Îl promovam oricum, spuse Wentworth.

— Caine trebuie să apară din clipă în clipă, remarcă O'Neal uitându-se la ceas. Când se întoarce, o să începem să interogăm prizonierii.

— Maiorul Caine este expert în interogatorii? se interesă Zabibu.

— Să zicem că știe cum să ia oamenii, îi răspunse comandantul Hard Corps.

CAPITOLUL 15

Steve Caine constată că nu mai era nevoie să vorbească. Intră în celula de piatră, fără ferestre, cu un singur pat. James Wentworth al III-lea și un prizonier erau singurii ocupanți ai celulei. Prizonierul era gol, legat cu lanțuri la mâini și la picioare. Caine stătea cu picioarele cruciș, desfășurând o pânză în care erau învelite un platou de alamă cu mangel, un clește și cuțitul lui.

— Spune că este din Congo, zise Wentworth. Vorbește franceza, nu portugheza. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Caine îl privi gânditor, pentru o clipă, fără să-i răspundă.

— Republica Populară Congoleză? Sunt și ei implicați?

— Așa se pare, zise Wentworth. Se simt datori, din punct de vedere ideologic să ajute Angola, din câte susține prizonierul. Se tem probabil că populația lor Bakongo o să fie atrasă de Kilembe, unde există de asemenea acest trib.

— Asta schimbă complet perspectiva, spuse Caine, concentrându-și din nou atenția asupra platoului cu mangel.

— *Qu' est-ce que ça veut dire?* întrebă prizonierul, nervos.

— *Comment?* zise Wentworth, adresându-se congolezului captiv. Vrei să știi ce face prietenul meu? O să afli destul de curând. Este un adevărat coșmar.

— *Je ne comprend pas*, zise prizonierul, privindu-l îngrozit pe Caine, care dădu foc mangelului.

— O să înțelegi tot, când prietenul meu o să se ocupe de tine, îl asigură Wentworth. Știi, a învățat tot ce se putea despre tortură în anii petrecuți în Orient. Puncte de presiune, centri nervoși și alte lucruri de genul acesta. Un fel de acupunctură malefică. Au ridicat această tehnică la rangul de știință.

— *Cochons!* șuieră prizonierul, scuipându-l pe Wentworth. N-o să-ți spun nimic.

— Vai ce curajos ești, remarcă Wentworth, uitându-se la saliva de pe pantalonii lui de uniformă. Dar o să vorbești, îți garantez. Este incredibil ce pot face aceste unelte simple. De obicei, prietenul meu începe cu degetele de la picioare. În tălpi sunt mii de terminații nervoase. Uneori se folosește de clește să zdrobească articulațiile degetelor și apoi introduce lama unui cuțit sau un ac înroșit în foc. Îl înfige în măduva osului rupt.

Prizonierul se cutremură, ferindu-și privirile. Mercenarul își

dădu seama că se gândea la amenințarea torturii. Așa și trebuia. Voiau să-i înfrângă voința fără să apeleze la tortură.

— Aceasta este tortura ideală, continuă Wentworth. Poate continua ore în șir, fără să omori subiectul respectiv. Chiar și zile. Dar noi nu avem atâta timp la dispoziție. Dacă nu vorbești după trei ore, prietenul tău o să treacă la alte părți ale corpului. Poate o să-ți smulgă dinții cu cleștele. Sau unghiile de la mâini. Sau o să-ți înfigă lama încinsă a cuțitului sub braț, sau în fund.

Strigăte de agonie răsunară pe hol, din celula alăturată. Prizonierul se ridică, tremurând îngrozit.

— Se pare că ceilalți prieteni ai mei s-au apucat deja de treabă, spuse Wentworth. Toți prizonierii o să vorbească până la urmă. Sunt convins că-i cunoști mai bine ca mine. Care crezi că se va lăsa cel mai greu? Care va ceda primul?

— Du-te dracului, spuse prizonierul printre dinți.

— Tu o să ajungi acolo înaintea mea, dar după ce ai simțit gustul torturilor, îi spuse Wentworth. O să-ți *dorești* să fii mort. Poate o să încerci să te sinucizi, dar n-o să te lăsăm noi. Dacă tortura va continua până mâine, prietenul meu s-ar putea să folosească tehnici care o să-ți slăbească inima. Unul din latino-americanii pe care i-am torturat a făcut un șoc, după ce i-am zdrobit testiculele cu cleștele. I le-am smuls pe rând și apoi a trebuit să coasem pielea, ca să nu mai sângereze. Oricum, tipul nu și-a mai revenit niciodată. A gemut ca un animal rănit timp de cinci zile, până să moară. Nu prea se știe exact de ce a murit. Probabil de o infecție.

— Taci din gură, îl imploră prizonierul.

— Păcat că n-o să știe nimeni ce eroic te-ai purtat, spuse Wentworth oftând. N-o să te punem în celulă cu camarazii tăi. Dacă supraviețuiești, o să te ducem probabil înapoi în Congo, prin Zair. Dacă ești schilod, orb și castrat, poate s-o milostivi vreun grănicer de-ai voștri să-ți tragă un glonte în cap. Sau poate o să te găsească hienele înaintea lui. Sigur, dacă o să scapi întreg, ai toate șansele să povestești prin ce ai trecut.

— Ce garanție am că n-o să mă ucizi după ce o să vorbesc? îl întreabă prizonierul.

— N-avem nimic cu tine, personal, îi spuse Wentworth.

Era unul dintre puținele adevăruri pe care le rostise de când intrase în celulă.

— Nu vrem să te ucidem. Nu va fi nici o problemă să te trecem peste frontieră.

— Și camarazii mei? se interesă tipul.

— Câțiva dintre ei ne-au dat deja informații despre o bază militară angoleză, bine aprovizionată cu arme și mijloace de transport, răspunse Wentworth. Prietenul meu le-a rupt oasele ca să-i facă să vorbească. Nu vrem decât să ne confirmi spusele lor, să vedem dacă sunt adevărate sau nu. După aceea, veți fi eliberați cu toții și transportați la frontiera cu Zairul sau Angola. Până acum, nici unul din camarazii tăi nu a suferit traumatisme grave, deși câțiva din ei, vor trebui să meargă în cârje până la graniță.

— Nu știu dacă pot avea încredere în tine, zise prizonierul derutat.

Îl îngrozea mai mult tăcerea lui Caine, decât amenințările lui Wentworth.

În momentul acela, Steve îl privi cu ochii lui întunecați, impasibili, care nu trădau nici un pic de emoție. Congolezul încremeni. Nu voia să fie atins de acest om. Nu mai suporta această ființă rece ca un cadavru.

— O să vorbesc, colonele, zise prizonierul, dar spune-i să plece.

— *Un instant, s'il vous plaît*, îi răspunse Wentworth.

Apoi se întoarse spre Steve și i se adresă în engleză.

— Prietenul nostru vrea să-mi vorbească între patru ochi.

Caine încuviință din cap și își adună instrumentele. Apoi, ieși din celulă și închise ușa în urma lui. Prizonierul începuse deja să turuie în franceză. Zâmbi și o porni pe coridor, spre o ușă deschisă, de unde se auzeau gemete și strigăte ascuțite.

— Nu aveți nici o șansă să ajungeți cântăreți de operă, zise Caine, apărând în pragul ușii.

Joe Fanelli și doi kilembani care se oferiseră să „urle și să geamă, de mama focului”, stăteau confortabil în fotolii, cu sticle de bere și scrumiere în fața lor. Fanelli se uită la Caine și se întoarse spre cei doi negri, făcându-le semn să se oprească.

— A mușcat momeala? se interesă el.

— Și încă cum, răspunse Caine, încuviințând din cap. Și-a dezlegat limba. Wentworth are un casetofon ascuns în haină, așa că o să cunoaștem toate detaliile. Sper să ne spună ceva util.

— Era speriat? întrebă unul din kilembani, zâmbind sadic.

— Bineînțeles că era, îi răspunse Caine. Și nu mi se pare deloc amuzant. Omul credea că va fi torturat și ucis. Că prietenii lui suferă. Găsești că este nostim?

— Nu, domnule maior, răspunse omul, serios. Nu mi se pare deloc amuzant.

— Nici n-a fost nevoie să te atingi de el, nu-i așa, Steve? îl întreabă Fanelli, ducând sticla la gură.

— Nu, spuse Caine, punând mâna pe sticlă. Te superi dacă ți-o iau?

— Da, mă supăr, zise Fanelli încordat, dar poți s-o iei.

— Vreți să ieșiți puțin? le spuse Caine celor doi kilembani. Maiorul Fanelli și cu mine avem ceva de discutat.

Oamenii se supuseră imediat. Ieșiră din cameră și se îndreptară spre scări. Caine închise ușa și puse sticla de bere pe masă.

— Nu am de gând să-ți fac morală, Joe, zise el. Știi că ești alcoolic și ce se poate întâmpla, dacă te apuci din nou de băutură.

— Văd că n-o să uitați niciodată incidentul din Bolivia, spuse Fanelli încruntat.

— Avem nevoie de tine treaz, insistă Caine. Dacă vrei să te îmbeți, fă-o când ne întoarcem în Statele Unite.

— Bine. Și acum ai de gând să mă spui comandantului că am băut bere?

— Drept cine mă iei? îl întreabă Caine. Doar n-o să-mi torn camaradul unui ofițer.

— Cred că i-ai spune lui O'Neal, dacă ai crede că sunt un pericol pentru misiune, zise Fanelli. Și ai avea dreptate, Steve.

— Promiți că n-o să pui gura pe alcool? îl întreabă Caine.

Fanelli dădu cu piciorul în masă, răsturnând berea. Apoi se uită în jur satisfăcut.

— Acum mă simt mai bine, spuse el.

— Ești nebun de legat! exclamă Caine, clătinând din cap. Du-te să bei o cafea. Eu o să mai rămân pe aici, în caz că Wentworth are nevoie de ceva.

— Mă duc să văd dacă nu mi-au plecat soliștii, îl anunță Fanelli. O să avem din nou nevoie de ei, când vor repeta micul nostru număr.

Wentworth apăru în capătul culoarului. Fanelli și Caine auziră ușa grea de metal închizându-se și ieșiră pe culoar.

— Ai aflat ceva interesant, domnule locotenent? se interesă Fanelli. Adică, pardon, domnule colonel.

— Nu contează, îi răspunse Wentworth indiferent. După cum a spus Bill, rangurile acestea sunt onorifice oricum. Prizonierul mi-a povestit despre o bază militară, aflată la cinci kilometri sud-est de frontiera cu Angola. Se pare că este exact ce...

Wentworth se întrerupse, uitându-se prin cameră. Ridică din

sprâncene, când văzu masa răsturnată și sticlele sparte de bere.

— Ce s-a întâmplat aici? îi întrebă el.

— M-am gândit să fac această celulă să semene cu un club american, îi explică Fanelli chicotind.

— Nu cred că o să-mi răcesc gura de pomană, întrebându-te de ce ai făcut-o, zise Wentworth, clătinând încet din cap.

— Cu atât mai bine, pentru că tot n-ai înțelege, îi răspunse Fanelli vesel.

CAPITOLUL 16

Hard Corps înaintau încet prin junglă, în bezna nopții. Erau însoțiți de cinci soldați kilembani și trei pigmei bambute. Kilembanii fuseseră aleși pentru această misiune deoarece cunoșteau zona.

Steve Caine părea la el acasă în junglă. Avea un arc de bambus cu săgeți pe umăr, un Colt 45 la curea și bine-cunoscutul său cuțit. Nu se înarmase cu pușcă sau grenade.

Dar William O'Neal și Joe Fanelli aveau mai multă încredere în M-16 lor, decât în armele primitive ale lui Caine. Fanelli mai avea și niște explozibile improvizate în rucsacul său. Părea foarte calm, deși muniția ar fi putut să arunce în aer un bloc întreg, dar nu toți aveau încredere în detonatoarele lui. În orice caz, nu voiau să le încerce eficacitatea.

James Wentworth al III-lea era înarmat cu o pușcă FAL; cu calibrul de 7,62 mm, cu amortizor și, bineînțeles cu sabia lui de samurai. Alții, inclusiv O'Neal, aveau macete, dar nu le prea foloseau, pentru că acum traversaseră frontiera cu Angola și se aflau pe teritoriul dușman. Chiar și cel mai mic zgomot putea să le trădeze prezența.

Kilembanii erau înarmați cu puști de asalt M-16, pistoale și câteva grenade sovietice de mână, confiscate de la teroriști. Pigmeii bambute aveau arcuri, săgeți, tuburi și sulite. Micuții războinici zâmbeau tot timpul, parcă ar fi mers la picnic, nu într-un raid asupra unei baze inamice. O'Neal se întreba dacă nu făcuse cumva o greșală să implice pigmeii.

Poate chiar una fatală.

Mai avea și alte griji. Mulțumită tehnicilor de interogatoriu ale lui Wentworth și Caine aflaseră unde se afla baza militară angoleză. Trei prizonieri le furnizaseră informații care nu corespundeau însă, în ceea ce privește numărul de soldați, de arme și aprovizionarea cu muniție. Nu era de mirare, pentru că nu toți erau atenți. Sau poate că mințiseră.

Wentworth și Caine mai interogaseră și alți prizonieri, dar doi dintre ei fuseseră trimiși în misiune și nu prea știau nimic despre Angola. Iar alți doi prizonieri ghiciseră intenția mercenarilor și refuzaseră să vorbească.

O'Neal ar fi vrut să știe totuși la ce să se aștepte când vor ajunge acolo. Încercă să-și alunge îngrijorarea, în timp ce se

strecurau prin junglă. În curând o să se lămurească, oricum.

Hard Corps ar fi vrut să aibă puști cu infraroșii sau trasoare, fiindcă bezna era de nepătruns. Doar lui Caine nu părea să-i pese, dar el era obișnuit să colinde noaptea ca o vulpe ieșită la vânat. Iar ceilalți trei mercenari se temeau mai mult să nu dea peste animale sălbatice, decât peste oameni. Dacă era vreun șarpe otrăvitor încolăcit la picioarele lor sau un tufiș plin cu scorpioni?!

Raidul Hard Corps dădu roade până la urmă, pentru că, dincolo de junglă, într-o savană cu iarbă înaltă, tufișuri pitice și câțiva copaci găsiră baza militară angoleză.

Se întindea pe o milă ca diametru. O'Neal o studia cu binoclul lui Zeiss, regretând din nou că nu era dotat cu echipament de noapte, să penetreze bezna. Pe terenul inamic se înălțau câteva clădiri. Majoritatea erau construcții mari, de lemn, probabil barăci pentru soldați. O'Neal înjură pe înfundate. *Construcțiile acestea ar putea adăposti mai mult de patru sute de oameni!*

Iar parcul auto conținea cel puțin zece camioane și șase Land Roveruri. Camioanele erau Ziluri sovietice de patru tone, asemănătoare cu camioanele armate ale NVA în Vietnam. Mai era și o uriașă cisternă, plină cu mii de litri de benzină.

Combustibilul servea de asemenea la alimentarea generatoarelor electrice ale bazei. În copaci atârnavă felinare și O'Neal observă că se zărea lumină la câteva ferestre. Era clar că angolezii voiau să construiască o bază permanentă aici. Sau poate chiar un oraș, în viitor. Copacii puteau furniza lemnul necesar și poate exista posibilitatea să deschidă și mine.

Nu va fi prea ușor să atace baza, se gândi O'Neal. Singurul lor avantaj era că angolezii nu se așteptau la o ofensivă kilembană. Măsurile de securitate erau minime. Nu erau garduri, camere video, echipamente cu infraroșii sau detectoare de mișcare. O'Neal numără patru santinele înarmate, care patrulau pe jos și doi tipi, care păzeau parcul auto.

Conform informațiilor obținute de la prizonieri, clădirea păzită era depozitul de muniții. Se pare că nu avea decât o singură ușă și nici o fereastră. Iar acest fapt dovedească informațiile fuseseră corecte.

O'Neal dădu binoclul și celorlalți și-i lăsă să examineze locul cu ochii lor. Dacă voia ca misiunea să aibă sorți de izbândă, trebuiau să acționeze toți la unison, precis și eficient. Fiecare din ei știa cam ce are de făcut când va ajunge la bază. O'Neal îi făcu

semn cu degetul lui Caine și-i indică perimetrul cel mai apropiat de parcul auto. Caine încuviință din cap. Înțelesese că el și cei trei pigmei trebuiau să lichideze santinelele de la depozitul de muniții și paznicul de afară.

Comandantul Hard Corps îl trimise apoi pe Fanelli să scape de tipul din partea opusă a perimetrului. O'Neal o să se ocupe de paznicul din ultimul perimetru. Soldații kilembani vor sta de-o parte deocamdată și-i vor susține pe ceilalți dacă lucrurile ieșeau prost.

Steve Caine și cei trei bambute acționară primii. Se strecurară spre parcul auto. Greierii amuțiră când simțiră prezența lor. Paznicul încremeni în loc, sesizând tăcerea.

În momentul acela, cei trei bambute începură să țârâie, imitând cu mult talent sunetul insectelor. Santinela scrută bezna, dar nu zări siluetele care se târau pe burtă, prin iarba înaltă.

Așa că se întoarse și începu să meargă, cu pușca Kalașnikov atârnată de umăr.

Nu-l observă pe Steve Caine. Mercenarul se strecură în spatele omului și înălță cuțitul. Lovitura căzu cu precizie. Îi împlântă cuțitul în rinichiul stâng și-i astupă gura cu mâna. Omul se zbatu în strânsoarea lui Caine. Mercenarul scoase cuțitul și i-l înfipse în gât, amuțindu-l definitiv. Apoi, îl lasă pe jos și-i tăie carotida.

Pe urmă, le făcu semn războinicilor bambute să se apropie. Unul din ei îi dădu arcul de os cu săgeți. Caine încuviință din cap și făcu semn spre depozitul de muniții și pigmeii porniră într-acolo.

Ajunseră în spatele clădirii fără să fie depistați. Războinicul mai în vârstă înaintă spre ușă, în timp ce ceilalți doi se apropiau din părți opuse. Caine își puse la loc cuțitul și se pregăti să pună o săgeată în arc, în caz că pigmeii vor avea nevoie de ajutor.

Războinicul bambute se strecură cu sulița ridicată. Aproape ajunsese la colțul clădirii, unde se aflau cele două santinele. Dar se opri și scoase un sunet gutural, care imita perfect grohăitul unui porc.

— *O, que?* murmură unul dintre paznici, făcând un pas înainte.

Soldatul angolez îl zări prea târziu pe pigmeu. Vârful suliței i se înfipse sub bărbie, despicându-i gâtul. Soldatul se zbatu timp de câteva minute.

Celălalt se întoarse spre camaradul lui. Nu știa ce se întâmplase. În momentul acela apărură și ceilalți doi pigmei, cu tuburile de suflat la gură. Inspirară adânc și aruncară două săgeți în gâtul omului. Soldatul deschise gura să țipe, dar otrava îi

paralizase deja mușchii. Pigmeul îl apucă și-l dezechilibră. Omul încercă să se zbată, dar i se umflase deja gâtul de la combinația de cucută și curara. Otrava înainta spre creier.

Pe jumătate paralizat, în comă, angolezul încetă să mai opună rezistență. Unul dintre pigmei îi scurtă suferința, înfigându-i un cuțit în inimă. Caine era încântat. Lăsă arcul în jos și se strecură spre depozitul de muniție, să se alăture micuților săi parteneri.

Deși nu făcuseră aproape deloc zgomot, atrăseseră atenția celorlalte santinele. Dar camarazii lui erau pregătiți.

James Wentworth al III-lea se uita prin cătarea puștii sale FAL. Știa că amortizorul diminua acuratețea armei. Când se fixă pe șapca santinelei, apăsă pe trăgaci. Nasul omului se transformă într-o masă de sânge, când glonte de calibrul 7,62 își croi drum spre creier.

Joe Fanelli atacă altă santinelă când tipul se întoarse să se uite la depozitul de muniții. Mercenarul ținea în mână două bucăți de lemn, cu sârme între ele. Fără să stea pe gânduri, îl înfășură de gâtul angolezului și strânse cu toată puterea, tăindu-i carotida și vena jugulară. Apoi Fanelli trânti cadavrul și își luă pușca.

Ultima santinelă sesiză de asemenea ceva ciudat și auzi pocnetul înfundat al armei cu amortizor a lui Wentworth. Se uita dintr-o parte într-alta, dar stătea cu spatele la William O'Neal. Comandantul Hard Corps se strecură în spatele santinelei și ridică maceta cu amândouă mâinile și-i despică țeasta. Angolezul muri aproape pe loc. O'Neal puse cizma pe gâtul cadavrului și smulse maceta.

Până acum merge bine, se gândi O'Neal, dar își dădu seama că de-abia acum venea cea mai grea parte a misiunii.

Wentworth și Fanelli se îndreptară spre depozitul de muniții, iar cei cinci kilembani se ascuseră după mașini, în parcul auto. Fanelli scoase niște chei și începu să meșterească lacătul, zâmbind.

— Ce rahat, aș putea să-l deschid și cu o pilă, murmură Fanelli.

— Puțin îmi pasă cu ce-l deschizi. Mișcă-te mai repede! îi ordonă O'Neal.

— Gata, zise Fanelli. Sesame deschide-te!

Depozitul conținea provizii însemnate de arme sovietice. Puști AK-47 erau prinse de podea, alături de pistoale mitralieră PPS și MAT-49 franțuzești. O'Neal le examinează rapid și observă că armele franțuzești fuseseră adaptate pentru calibrul 7,62. Mai erau și aruncătoare de grenade RPG-7, mortiere de 81 mm și două

lansatoare antiaeriene Grail SA-7.

— Isuse! exclamă Fanelli. Sunt plini de muniție și grenade. Se pare că am dat lovitura, căpitane.

— Mai trebuie să le și scoatem de aici, murmură O'Neal. Joe, desfă lanțurile, să luăm armele.

— Nici o problemă, îl asigură Fanelli.

— Ba avem destule probleme, pentru că ne aflăm pe teritoriul unei baze inamice. Vreau să plec de aici cât mai repede posibil.

Fanelli se apucă de treabă. O'Neal ieși să cerceteze împrejurimile. Wentworth, Caine și cei trei bambute stăteau cu ochii ațintiți asupra celorlalte clădiri. Nu se vedea nici o mișcare, dar luminile erau aprinse la câteva ferestre.

O'Neal se bucură să audă muzică de la un radio. Insectele zumzăiau și broaștele orăcăiau în voie. Dacă ar fi fost prea liniște, însemna că mai asculta și altcineva.

Oricum, n-avea rost să se amăgească. Se mai puteau întâmpla atâtea, înainte să se întoarcă la Kilembe. Nu știa când se schimbau gărzile. Baza era destul de mare să aibă un serviciu de santinelă bine organizat. Putea să apară oricând un comandant să verifice santinelele, sau să le înlocuiască.

Aveau o mulțime de făcut, într-un timp foarte scurt. Era o chestiune de noroc și lui O'Neal nu-i plăcea să se bazeze pe noroc. Un bun comandant nu-și permitea să fie optimist.

— Am desfăcut toate lanțurile, îl anunță Fanelli, ieșind din depozit. Acum nu mai avem nevoie decât de oameni care să le care.

— Ai făcut treabă bună, îi șopti Wentworth lui Fanelli. Văd că nu ți-ai pierdut deprinderea de pe vremea când tăiai lanțuri ca să furi biciclete.

— Cu tot respectul, locotenente, îi răspunse Fanelli, făcând un gest obscen, cu degetul mijlociu.

— Du-te la parcul auto! îi ordonă O'Neal.

Nu avea chef de tachinările dintre Wentworth și Fanelli. Știa că încercau să înveselească spiritele, dar nu era timp de așa ceva.

— Știi ce ai de făcut.

— Da, sigur, îl asigură Fanelli.

Mercenarul din Jersey se îndreptă spre mașini, în timp ce ceilalți stăteau de pază. Fanelli îi găsi pe cei cinci kilembani și-i informă cum mergeau lucrurile. Trei din ei vorbeau în engleză și doi în franceză, așa că nu era o problemă să se înțeleagă.

— Ai ales ceva bun pentru noi, sergente? îl întreabă Fanelli pe Roger Tikiti, un sergent kilemban capabil, care fusese mecanic

auto în Zair.

— Am pus ochii pe două camioane frumoase, îi răspunse Tikiti zâmbind. Sunt cele mai grozave din tot lotul, după părerea mea, domnule maior.

— Bravo, îl laudă Fanelli. O să le folosim pe amândouă. Arată-mi-le și mie.

Tikiti îl duse la cele două Ziluri 151. Fanelli verifică repede cauciucurile, se uită la motor și la nivelul combustibilului. Părea totul O.K. Oricum, trebuiau să se mulțumească deocamdată cu această inspecție, pentru că nu aveau cum să dea o raită cu ele, să le încerce. Mamuții rusești de patru tone păreau să fie în bună stare de funcționare și rezervoarele de benzină erau pline. Mai mult nici nu puteau să spere.

— Bune, zise Fanelli, dând din cap, aprobator. Începeți să încărcați. Puneți muniția în primul camion, spre spate. În felul acesta va fi mai ferită de gloanțe. O.K.?

Tikiti și ceilalți se supuseră.

— Acum trebuie să mă ocup și de celelalte vehicule. O să mă întorc după ce termin treaba. Tu, sergent, o să vii cu mine, să-mi dai o mână de ajutor.

Patru kilembani se îndreptară spre depozitul de armament, în timp ce Fanelli își scoase rucsacul. Începu să scoată explozibilele improvizate. Apoi, împreună cu Tikiti, începu să plaseze bombele sub camioane și Land Rover-uri. Expertul Hard Corps le legă cu fire de un generator cu baterie. Dispozitivul putea fi declanșat cu ajutorul unei telecomenzi, pe care Fanelli o ținea în buzunar.

— Mai avem unul, domnule maior, remarcă Tikiti.

— O să-l plasez sub rezervorul cisternei, spuse Fanelli. Când o să explodeze ar fi bine să fim cât mai departe de aici, dacă nu, avem toate șansele să sărim în aer cu un continent întreg.

— Înseamnă că este riscant, domnule maior, spuse Tikiti, încruntat.

— Să sperăm că lucrurile o să meargă conform planului, îi răspunse Fanelli.

Cei patru kilembani cărau o ladă încărcată cu puști Kalașnikov. O'Neal venea în urma lor, cu trei Kalașnikovuri în brațe. Le duseră la parcul auto, unde Tikiti arătă în ce camion să le pună. O'Neal verifică totul încă odată cu Fanelli, să se asigure că se încheiaseră toate pregătirile în parcul auto. Apoi se întoarseră cu cei patru soldați să mai ia arme.

Wentworth, Caine și războinicii bambute supravegheau baza,

În caz că apărea inamicul. Părea pustie, cu excepția acordurilor muzicale și a celor câteva ferestre luminate. O'Neal spera să aibă noroc până la sfârșit, în timp ce-i ajuta pe cei patru kilembani să care o ladă plină cu arme.

Până la urmă, reușiră să încarce în cele două camioane toate puștile, aruncătoarele de grenade și mortierele. Nu mai rămăseseră decât câteva lăzi cu muniție, grenade și două cutii cu pistoale Makarov. O'Neal și soldații gâfâiau obosiți după ce căraseră zece lăzi.

Deodată, apărură doi soldați în uniformă din clădire. Unul era un subofițer angolez, iar celălalt un locotenent. Se îndreptară direct spre depozitul de arme și-i văzură imediat pe cei care cărau lăzile cu muniție.

— *Ladrões!* strigă sergentul.

Ofițerul deschise gura să cheme ajutoare și își scoase pistolul. Steve Caine își încordă arcul și trase o săgeată, care se înfipse direct în pieptul locotenentului. Vârful de oțel străpunse carne și mușchii, perforându-i inima. Strigătul lui se transformă într-un geamăt. Ofițerul reuși să scoată pistolul, înainte ca otrava să-și facă efectul și să-l încremenească definitiv. El se îndoia genunchii și se prăbuși.

În același timp, doi războinici bambute suflară săgeți otrăvite, care se înfipseră în obrazul stâng și-n bărbia sergentului. Omul se întoarse, încercând s-o rupă la fugă. Cel de-al treilea războinic pigmeu îi trase o săgeată în umăr. Sergentul căzu și se târî câțiva metri.

Unul din pigmeii zâmbi și suflă altă săgeată, care se înfipse de data aceasta în fundul angolezului mort. Pe urmă, chicotiră toți trei ca niște școlărițe, amuzați de țeapa din fundul sergentului.

Dar veselia lor fu întreruptă tragic de o rafală de mitralieră, din pragul unei clădiri. Pigmeul cel glumeț, care trăsese săgeată se trezi cu pieptul sfâșiat de gloanțe. Ceilalți doi bambute se uitau la trupul sfârtecat al camaradului lor.

Wentworth apăsă pe trăgaciul armei sale cu amortizor. Din locul unde era, îl vedea foarte bine pe cel din prag, cu mitraliera. Trase două rafale. Gloanțele de calibrul 7,62 se înfipseră în trunchiul angolezului, care scăpă arma din mână și se prăbuși pe trepte.

Împușcăturile treziseră toată tabăra. Țeava unei puști sparse geamul și apăru la o fereastră. Caine încordă arcul și trimise o săgeată într-acolo. Nu conta dacă nimerise pe cineva, pentru că n-o să mai aibă oricum nimeni curajul să se apropie de fereastră.

— Gata, la mașini! strigă O’Neal în timp ce alerga cu o ladă de grenade în mână. Haideți să plecăm odată!

Ceilalți îi urmară exemplul și se retraseră spre camioane. O rafală de gloanțe se înfipse în pământ, nu departe de ei. Statura și viteza pigmeilor îi avantajau. Era practic imposibil să tragi în asemenea ținte. Reușiră să ajungă la parcul auto nevătămați. Nu le pieriseră zâmbetul nici măcar acum, când se jucau cu moartea.

Un soldat kilemban căzu cu spatele sfâșiat de gloanțe când încercă să pună lada cu muniție în cel de-al doilea camion.

O’Neal lăsă jos lada cu grenade, se întoarse și își desprinsе arma M-16 de pe umăr. Apoi se lăsă într-un genunchi și trase înspre cei trei angolezi. Erau soldați neexperimentați, care nu se căliseră încă în toiul luptei. Angolezii trăgeau aiurea, alergând spre parcul auto, fără să încerce să se adăpostească după vehicule.

Greșelile de pe câmpul de luptă sunt întotdeauna fatale. Iar angolezii făcuseră prea multe, ca să merite să trăiască.

O’Neal trase o rafală în cel mai apropiat de poziția lui. Soldatul aruncă pușca și își acoperi fața desfigurată de gloanțe.

Alt soldat se lăsă în jos, încercând să se rostogolească în spatele unei construcții din lemn, care părea a fi o latrină. Tipul avusese o idee bună, dar îi venise prea târziu. O’Neal trase trei gloanțe și angolezul încremeni în loc.

Al treilea intră în panică și o luă la fugă spre magazie, scăpând arma din mână. Amărâtul nu-și dăduse seama că se îndrepta direct spre puștile angoleze, care trăgeau în toate direcțiile. Nu apucă să facă prea mulți pași, pentru că fu ciuruit de gloanțe.

— Haideți! le strigă Fanelli oamenilor lui. Să ne cărăm dracului de aici! Locul acesta este îngrozitor.

Fanelli și Tikiti porniseră motoarele camioanelor. Doi kilembanii săriră în remorca primului. O’Neal se așează lângă șofer, după ce sări peste un cadavru. Era un soldat kilemban, cu plămânii și inima sfâșiate de gloanțe. La volan stătea Fanelli, cu o țigară neaprinsă în colțul gurii.

— Dă-i drumul! îi ordonă O’Neal, încărcându-și pușca M-16.

— Nu cred că ceilalți au reușit să se urce în celălalt camion, căpitane, îi răspunse Fanelli, încordat.

— Nu contează, dă-i drumul oricum, insistă O’Neal. Nu-i ajutam cu nimic dacă stăm să fim uciși. Iar plecarea noastră o să distragă atenția dușmanului, așa că o să fie în avantajul lor.

Fanelli apăsă pe accelerație exact când un glonte se șterse de

coapsa lui O'Neal și se înfipse în podea, între picioarele lui. Comandantul Hard Corps gemu mai mult de spaimă decât de durere.

Tikiti aștepta nerăbdător să se urce și ceilalți. Stătea la volan, înjurând în engleză, franceză și swahili.

— *Porco-cão!* suieră un glas.

Tikiti se întoarse la fereastra din partea opusă șoferului. Un căpitan angolez băgă pistolul Makarov prin fereastra deschisă, îndreptându-l spre fața lui. Se zgâi la mutra furioasă a angolezului și ridică mâinile încet de pe volan.

Acum când moartea era atât de aproape, Tikiti constată cu uimire că se întreba ce îi spusese angolezul. El unul nu înțelegea pic de portugheză.

Deodată, fața angolezului explodează pur și simplu. Tikiti zbieră îngrețșat când văzu șuvoiul de sânge împrôșcând fereastra și scaunul din față. James Wentworth dădu la o parte cadavrul decapitat. Nici măcar nu remarcase Makarovul din mâna mortului. Șterse sângele de pe lama sabiei samurai și o băgă la loc în teacă, înainte să deschidă ușa și să se urce lângă Tikiti.

— *Merde alors!* exclamă Tikiti, revenindu-și imediat din șoc.

Era prima oară când vedea un om decapitat.

— I-ai tăiat capul...

— Exact, cred că asta am făcut, îi răspunse Wentworth calm. Și acum, hai să mergem!

— Da, haide, zise kilembanul, încuviințând viguros din cap. Wentworth se uită în spatele camionului. Un om tocmai se urcase. După dimensiunile lui, era un pigmeu. Apoi apăru Steve Caine. Îl văzu pe Wentworth și-i făcu semn cu arcul să pornească.

Caine sări exact când mașina se pusese în mișcare. Fu cât pe ce să alunece și trebui să lase arcul, ca să se poată sălta înăuntru. Exact când ateriză în camion, un glonte despică lemnul, deasupra capului său.

Mercenarul îl privea mirat pe tipul care alerga ca un nebun după camion. Înjură în spaniolă și ținea pistolul ațintit spre mașină. Scena ar fi fost comică, dacă omul n-ar fi avut o armă, cu gloanțe adevărate.

Caine scoase tubul cu săgeți de la curea. Înainte să-l ducă la buze, observă că tipul era ofițer cubanez. Mai văzuse această uniformă în misiunilor lor din America Centrală, dar era prea întuneric să distingă ce grad avea. Oricum nu conta.

Suflă în tub și cubanezul se opri, ducând mâinile la față.

Țepușa se înfipsea direct în ochiul lui stâng.

Ambele camioane părăsiră baza, în timp ce trupele angoleze trăgeau frenetic și alergau la parcul auto, hotărâți să-i urmărească. Fanelli se uită în oglinda retrovizoare, calculând distanța dintre ei și tabăra militară. Probabil că și cel de-al doilea camion de îndepărtase destul, așa că puse mâna pe telecomandă și apăsă pe buton, refuzând să se gândească la ce va urma. Nu trebuia să se lase impresionat de oamenii care vor muri în urma exploziilor, de cei schilodiți, de dezastrul care-l lăsa în urma lui.

Detonatorul declanșă exploziile. Camioanele și Land Rover-urile săriră în aer ca niște floricele de porumb. Bucăți de metal și carne carbonizată se împrăștiară în toate direcțiile.

Apoi explodă și cisterna. Flăcările cuprinseră tot parcul auto și clădirile apropiate. Jumătate din baza militară era scăldată în benzină arzândă. Fanelli se bucura că nu putea să audă strigătele muribunzilor pârjoliți de incendiu. Își mască sentimentele râzând și se întoarse spre O'Neal, spunând:

— Pac!

CAPITOLUL 17

— De ce nu i-ați oprit pe ticăloșii aceia la frontieră? întrebă Luis Perez după ce ascultă raportul despre atacul asupra bazei militare angoleze.

— Au trecut peste blocaje și au intrat direct pe teritoriul kilemban, îi răspunse *João* Jangwa. Patrulele de frontieră nu se așteptau în nici un caz să fie atacate de două camioane rusești, venite *de pe* teritoriul Angolei. Până să se dezmeticească, inamicul a aruncat cu grenade și i-a obligat să se dea la o parte. A fost o incursiune simplă, nemiloasă și puțin cam țicnită, dar a mers.

— *Cristo!* exclamă Perez. De ce nu a anunțat nimeni patrulele de frontieră prin radio?

— Și cine ai fi vrut să transmită informațiile necesare, colonele? îl întrebă Jangwa. Jumătate din trupele de la bază au murit sau sunt grav rănite. Toți s-au ales cu arsuri, iar cei care se puteau ține cât de cât pe picioare, ajutau răniții.

— Trebuie să se considere norocoși dacă n-o să-i trimit pe toți în fața plutonului de execuție pentru incapacitatea lor de a menține ordinea, tună cubanezul, dând cu pumnul în birou.

— Și ce-ai realiza cu asta? îl întrebă angolezul, perfect conștient că Perez vorbea la mânia și nu avea de gând să-i execute pe supraviețuitori. Nu au murit destui de mâna dușmanului, fără să-i mai ucidem și noi?

Perez nu se deranjă să-i răspundă. Se întorsese spre harta Africii, atârnată pe perete. Punctele roșii care însemnau victoriile nu le mai depășeau numeric pe cele negre. Iar acum, pentru prima oară, un ac cu gămălie neagră era înfipt pe teritoriul angolez, dincolo de statul rebel Kilembe. Și era cu atât mai rău, pentru că fusese cea mai importantă confruntare, de la izbucnirea conflictului, câștigat de partea adversă.

Cubanezul se cutremură de furie. Republica Kilembe se întărea pe zi ce trece și Perez intrase în criză de timp. Havana voia ca rebelii să fie zdrobiți cât mai repede. Iar Moscova dorea ca noua republică să aibă soarta Biafrei.

Lui Perez nu prea îi păsa cu adevărat de dorințele Havanei și Moscovei, dar se temea pentru viața lui. Dacă reușea să îngenuncheze Kilmebe, va fi promovat cu adevărat și va putea să-și aleagă misiunile. În schimb, dacă va da greș, va plăti cu

viața.

Pentru el nu exista cale de mijloc: ori câștiga, ori pierdea.

Marcel Baridi intră în biroul lui Perez. Căpitanul congolez părea mult mai solemn decât fusese la prima lor întâlnire. Nici nu era de mirare. Doar condusese plutonul de asalt deghizat în războinici de trib și soldați kilembani. Planul lui, de a semăna discordie între națiunile republicii Kilembe dăduse greș și acum trebuia să-și asume responsabilitatea pentru acest eșec.

— Bărcile sunt gata, tovarășe colonel, spuse Baridi în engleză. Căpitanul fiecărei ambarcațiuni este experimentat în navigația pe râuri. Presupun că doriți să inspectați armele și personalul suplimentar.

— O să fac mai mult decât atât, zâmbi Perez, sprijinindu-se de marginea biroului, o să conduc personal atacul.

— Nu mi se pare o idee bună... spuse Ban di.

— Mai bine ai *spera* să fie o idee bună, îl repezi Perez. Pentru că o să mă însoțești. Vorbești franceza și alte limbi, așa că o să ne fii de folos.

— Dar, domnule colonel... vru să protesteze Baridi, dar renunță până la urmă.

Știa că era inutil.

— O să vii și tu, Jangwa, zise cubanezul, adresându-se în spaniolă ofițerului angolez. Vor fi și trupe angoleze, așa că voi avea nevoie și de un secund care să știe portugheza.

— Aș prefera să-ți fac rost de un translator, colonele, îi răspunse Jangwa pe un ton sec, dar presupun că nu vrei să-i faci altcuiva această onoare.

— Dacă va fi să lupt, vreau să fii lângă mine, zise Perez, zâmbind rece. Te cunosc, Jangwa. Ești un supraviețuitor. Nu te înghit și știu că sentimentele sunt reciproce, dar atâta timp cât avem nevoie unul de celălalt, încrederea poate fi reciprocă. Așa că o să mă însoțești, tovarășe.

Jangwa se încruntă. Colonelul Perez îi explicase planul său de a pătrunde în Kilembe pe apă, cu intenția de a lansa o serie de atacuri nimicitoare împotriva națiunii rebele. Strategia inițială prevedea ca această misiune să aibă loc după ce statul Kilembe va fi slăbit de conflicte interne. Dar planurile lui Perez se schimbaseră radical după eșecul tacticii teroriste și mai ales după atacul asupra bazei angoleze.

La început, Perez intenționase să trimită doar una sau două ambarcațiuni mici, cu o mână de oameni deghizați în pescari. Bărcile vor merge în jos, pe râul Cuango, până la frontiera cu

statul kilemban. Apoi agenții vor debarca, lansând noi raiduri de guerilă asupra inamicului. Acum însă, Perez hotărâse să amplifice forțele invadatoare și să inițieze atacuri mai ambițioase.

Poate că era disperat, pentru că termenul limită fixat de Havana se apropia vertiginos. Sau poate că era supărat pentru că fusese ucis un ofițer cubanez în atacul asupra bazei. Oricum, indiferent de motiv, Perez era hotărât să arunce în joc tot ce avea.

Jangwa bănuia că era de asemenea un motiv personal. Cubanezul se simțise jignit de îndrăzneala misterioșilor străini albi, angajați de guvernul kilemban. Ghiciseră strategia lui Perez și îndrăzniseră în cele din urmă să treacă frontiera în Angola, să fure două camioane încărcate cu arme, să ucidă mai mult de o sută de soldați și să distrugă o bază militară. Parcă i-ar fi răs în nas lui Perez și l-ar fi provocat special la o confruntare ca între doi bărbați adevărați.

Și, indiferent ce defecte avea, cubanezul nu era în nici un caz un laș. Se pricepea bine la lupte, mai ales la cele corp la corp. João Jangwa era un bărbat solid, mai puternic din punct de vedere fizic decât Perez. Doborâse mulți oameni cu macheta, dar nu-și dorea o confruntare cu acesta. Cubanezul era agil și rapid ca o panteră neagră.

Dar Jangwa nu vedea cu ochi buni planul lui Perez. Cubanezul își dorea prea mult să-i învingă pe cei care-l umiliseră. Tactica lui nu putea avea decât două rezultate: fie distrugea republica Kilembe, fie era distrus.

— Avem o săptămână la dispoziție să alegem cei mai buni oameni pentru această misiune, le spuse Perez, întorcându-se de la perete.

Punctele negre de pe hartă îl fixau sfidător, ca niște ochi dușmani.

— Avem doar o săptămână la dispoziție să pregătim totul. A venit timpul să le arătăm ticăloșilor de kilembani ce înseamnă războiul și să le dovedim că prietenii lor mercenari din vest nu sunt nemuritori.

CAPITOLUL 18

Evenimentele se acceleraseră. Ziarele publicau tot mai multe articole despre Republica Kilembe. Fotografiiile armelor și echipamentelor de fabricație sovietică demonstrau că generalul Zabibu avea dreptate când susținea că țara lui era asediată de angolezi și cubanezi, ceea ce implica indirect Congo și Uniunea Sovietică.

Ploua cu acuzații din toate direcțiile. Guvernul Zairului, Angolei și al Republicii Congo refuza să recunoască statul kilemban, dar nega acuzațiile de agresiune împotriva micuței republici autoproclamate.

Deși Zairul refuza să întrețină legături comerciale sau diplomatice cu Kilembe, era dispus să ridice restricțiile de la frontieră și să permită traficul liber între cele două țări, cu excepția cetățenilor zairezi, care aveau nevoie de autorizații speciale pentru a intra pe teritoriul kilemban.

ONU a hotărât să trimită observatori speciali la alegerile din Kilembe. Vor aduce de asemenea trupe de asigurare a păcii, care vor apăra frontierele în timpul alegerilor. Recunoașterea noului stat de către Organizația Națiunilor Unite depindea de felul în care se vor desfășura alegerile. Dacă oamenii nu veneau la vot, Republica Kilembe nu avea nici o șansă.

Aceste vești erau și bune și rele pentru Hard Corps. Când vor sosi reprezentanții ONU, mercenarii vor trebui să dispară. Kilembe va ține alegerile, va fi recunoscută probabil și va trimite Hard Corps restul banilor datorati, după ce se vor întoarce în S.U.A.

În schimb, inamicul își intensificase activitatea. Terorismul încetase timp de opt zile de la incursiunea mercenarilor pe teritoriul Angolei, dar se dovedi a fi doar calmul dinaintea furtunii. Se pare că partea adversă hotărâse să facă un ultimul efort pentru a-i face pe kilembani să renunțe la noua lor democrație. Dacă cetățenii se temeau să meargă la vot în ziua alegerilor, republica se va destrăma, cu sau fără prezenta observatorilor ONU.

Mercenarii nu puteau învinui civilii că se temeau. Fuseseră uciși vreo zece soldați în apropiere de râul *Cuango*. Pe unii îi spulberaseră pur și simplu iar pe alții îi împușcaseră, răniseră, tăiaseră cu macetele sau îi torturaseră până la moarte.

Câteva sate pescărești de-a lungul râului *Cuango* căzuseră de asemenea victimă atacurile. Inamicii le arseseră colibe și măcelăriseră civilii. Joe Fanelli examinase personal unul din aceste locuri și raportase veștile acelor membri Hard Corps.

— Exploziile au lăsat adevărate cratere, le spuse el. Cred că au folosit mortiere. Și se pare că este mâna unor profesioniști. Se vede după felul în care au împușcat cadavrele.

— Deci, avem de-a face cu niște militari adevărați, murmură O'Neal. Ați găsit cumva vreo urmă, să ne dăm seama de unde vin ticăloșii ăștia?

— De pe râu, răspunse Fanelli. Se pare că atacurile recente au venit de pe râu. Nu trebuie să fii genial să-ți dai seama că inamicul vine cu două-trei ambarcațiuni și mătură totul în cale.

— Mda, îl aprobă O'Neal, studiind harta din biroul lui. Dar oamenii noștri supraveghează râul. Și nu a raportat nimeni vreo ambarcațiune, în afară de bărcile pescărești obișnuite.

— Ultimul atac a avut loc exact acolo unde râul *Cuango* desparte teritoriul kilemban de cel zairez, remarcă Fanelli. Doar nu credeți că Zairul și-a unit forțele cu Angola și Congo?

— Orice este posibil, recunosc O'Neal, aprinzându-și o țigară. Trebuie să luăm în considerare și această ipoteză. Dar avem oricum destule probleme. De exemplu, nu avem destui oameni disponibili care să păzească malul râului. Ne-ar fi de folos un sonar, dar nu avem nici o speranță.

— Situația este împruțită rău, căpitane, remarcă Fanelli. Nu cred că au mai mult de zece avioane în toată țara. Jumătate nu zboară și nu putem să facem o recunoaștere aeriană în toată regula. Nu au nici telefoane sau stații radio. Tehnologia lor este la nivelul anului 1928.

— Da, zise O'Neal oftând. Kilembe nu are practic nimic în afară de curaj și dorința de autoguvernare. Păcat că nu este de ajuns.

— Crezi că țara nu are nici o șansă, indiferent ce am face? Îl întrebă Fanelli.

— Aș vrea să fie altfel, îi răspunse O'Neal. Chiar dacă ONU s-ar reuni pentru recunoașterea statului Kilembe, asta nu înseamnă că situația lor s-a rezolvat. Kilembe are prea mulți dușmani.

— Atunci de ce dracu' ne mai pierdem vremea aici, căpitane? Îl întrebă Fanelli. Nu ne-a ajuns experiența tristă din Vietnam?

— Nu am fost angajați ca să câștigăm războiul, Joe, îi răspunse O'Neal, ci ca să instruim soldații, să-i ajutăm să lupte și să reziste până la alegeri. Nu putem spera altceva decât să se mențină pe poziții și să știe să se apere pe viitor. Dacă vom reuși să oprim

inamicul încă vreo câteva zile, misiunea noastră s-a încheiat. Nu putem ajuta cu absolut nimic economia statului Kilembe.

— Mă tem că ai dreptate, interveni James Wentworth, intrând în birou. Când o să se prăbușească economia, o să cadă și guvernul. Jacob știe și el, dar crede că vor reuși s-o salveze până la urmă.

— Sper să aibă dreptate, zise O'Neal. Apropo, unde este generalul Zabibu? Ne aflăm într-o situație foarte dificilă și nu putem da de comandantul militar al forțelor kilembane.

— Este în capitală. Se întâlnește cu președintele pentru pregătirea primirii observatorilor ONU, îi explică Wentworth. I-am spus deja că vom pleca înainte să apară cei de la ONU. Ziariștii o să mișune peste tot și nu avem nevoie de publicitate. Jacob a fost de acord că o zi-două nu mai contează oricum. De fapt, acum putem pleca oricând dorim. Ne-am îndeplinit contractul.

— Înainte să plecăm, vreau să-i distrugem pe cei care lansează atacurile de pe râu, zise O'Neal.

— Se pare că știm tot despre ei, în afară de faptul cum dispar după fiecare atac, zise Wentworth oftând. Aveți vreo idee?

— Se camuflează, sugerează Caine.

Mercenarul cel înalt și bărbos intrase pe tăcute în birou și prinsese ultima parte a conversației. Le zâmbi partenerilor săi, când văzu că vorbele lui îi lăsaseră cu gura căscată.

— Cum adică se camuflează, Steve? îl întrebă O'Neal, uimit. Hai, omule, lămurește-ne odată! Nu avem timp de pierdut.

— Le-am făcut o scurtă vizită pigmeilor lui Moshi și tribului de niloți conduși de Jiko. V-am povestit de Jiko, nu?

— Tipul care a încercat să te străpungă cu sulita? zise Fanelli. Presupun că acum v-ați împrietenit.

— Exact, îi răspunse Caine. Duelul a fost o neînțelegere. Oricum, mi-a spus că oamenii lui trăiesc de secole pe malul râului *Cuango*. Sunt vânători și pescari iscusiți. Și deoarece păsările, peștii, reptilele mici și alte viețuitoare asemănătoare se sperie de oameni și forme ciudate, cum ar fi bărcile, care nu fac parte din mediul lor obișnuit...

— Ah, parcă ar fi o prelegere a Societății Geografice Naționale, pufni Fanelli.

— Lasă-l să vorbească, Joe, zise O'Neal. Steve se pregătește să spună mai multe cuvinte decât rostește de obicei într-o lună întreagă.

— Explicam cum își camuflează oamenii lui Jiko bărcile pentru a pescui și vâna pe râu, zise Caine. Le acoperă cu frunziș iar apoi

așteaptă să se apropie prada.

— Crezi deci că inamicul și-a deghizat ambarcațiunile în culturi de orez sau mai știi eu ce, spuse Wentworth. Asta ar explica multe lucruri.

— Bine, interveni O'Neal. O să sporim supravegherea râului, la nord față de ultimul atac. Anunțați-i pe toți să fie atenți la snopurile de trestii exagerat de dese, care plutesc pe apă sau la crengile care se întind mult peste râu. Oricum, te pricepi mai bine la asta decât mine, Steve.

— O pornim și noi spre râu, căpitane? îl întrebă Fanelli nerăbdător.

— Exact, răspunse comandantul Hard Corps, încuviințând din cap. S-ar putea să fie cea mai mare bătălie de la izbucnirea acestui conflict și ultima noastră șansă să-i zdrobim pe ticăloși înainte să plecăm acasă. Doar n-o să ratăm ocazia!

CAPITOLUL 19

Teoria lui Steve Caine se dovedi foarte exactă. O echipă de supraveghere de pe malul sud-estic la râului *Cuango* transmise un mesaj prin stație mercenarilor când zăriră o „Insulă” suspicioasă. Cei patru mercenari ajunseră cu vreo oră după lăsarea întinericului. Unitatea de supraveghere consta numai din patru oameni, inclusiv locotenentul Felix Shanta, un kilemban vorbitor de engleză, care fusese soldat în Botswana, înainte să se alăture mișcării kilembane.

— După ce ne-ați spus la ce să fim atenți, a fost o joacă de copii să depistăm bărcile, după cum spuneți voi, americanii, zise Shanta, scărpinându-și obrazul stâng, sub banda care acoperea ochiul.

Acest semn pirateresc îi dădea un aspect și mai feroce. O’Neal se întreba dacă tipului îi lipsea într-adevăr un ochi.

— Sunteți siguri că ați găsit ambarcațiunile inamice? îl întrebă Wentworth când mercenarii îl urmară pe Shanta pe o cărare îngustă prin junglă.

— Foarte siguri, îl asigură Shanta, dând la o parte niște crengi, să le arate micul lui post de supraveghere.

Era un mic luminiș, înconjurat de arbuști, ferigi și iarbă înaltă. Cei trei camarazi ai lui Shanta stăteau pe jos. Aveau puține provizii, patru puști Kalașnikov și două binocluri, folosite pentru a supraveghea râul prin frunziș.

Locul era ideal pentru a ține sub observație râul fără să fie văzuți. Dar spațiul îngust și puzderia de țânțari le îngreuna misiunea. Însă kilembanii suportau cu stoicism; cunoscuseră și vremuri mai rele.

— Inamicul are două bărci, *oui?* le explică Shanta.

Unul din oamenii lui îi făcu semn să se uite la ceva cu binoclul, dar Shanta nu-l băgă în seamă.

— Bărcile sunt destul de mari. Au motoare cu abur. Le camuflează în așa fel încât să semene cu niște insule. Sunt șireți, ticăloșii.

— Cum de cunoști atâtea detalii despre bărci? îl întrebă O’Neal. Sunt destul de bine camuflate.

— Nu chiar, insistă Shanta. Știi, domnule colonel, n-am fi observat insula dacă nu ne-ați fi atras atenția ce să urmărim. La început, am remarcat că este înconjurată de bambuși tineri - un

lucru neobișnuit, pentru că acești copaci nu cresc pe țărm.

— *Où se trouvent les bateaux?* îl întrebă Wentworth pe soldatul care nu reușise să atragă atenția lui Shanta. *Pouvez vous m'indiquer, s'il vous plaît!*

— *Oui, monsieur*, răspunse omul, mulțumit că-l băgase cineva în seamă, în sfârșit.

— Am observat de asemenea, continuă să explice Shanta, că tufișurile din centrul insulei păreau uscate. Chiar și copacii erau veștejiți. Ori așa ceva era imposibil pe o insulă înconjurată de apă. Așa că, privind mai atent, am observat până la urmă două cabine separate, cu țevi mari, ascunse printre frunze. Ne-am lămurit apoi că erau arbuști adevărați legați de alții și puși unii peste alții, ca să pară mai înalți. *Cochons, oui?* Da, sunt niște porci isteți...

— Da, povestea este grozavă, într-adevăr, spuse Wentworth, uitându-se prin tufiș cu binoclul. Dar o să ne-o spui altă dată. Avem toate dovezile de care aveam nevoie. Bărcile se îndreaptă în direcția aceasta.

— Fir-ar să fie! exclamă O'Neal, ducând binoclul la ochi.

Bărcile semănau cu niște bambuși plutitori, cu arbuști în centru. Shanta avusese dreptate când spusese că aveau motoare cu aburi, dar nu se vedea fumul. O'Neal auzi în schimb duduitul motoarelor și își dădu seama că bărcile cu abur fuseseră convertite în șalupe cu motor. Ingenuitatea comandantului era de apreciat. Generatoarele atrăgeau mai puțin atenția decât fumul.

Fiecare ambarcațiune avea în jur de doisprezece metri și era plină de trupe. O'Neal bănuiau că erau în jur de patruzeci-cincizeci de soldați. Dar numărul era mai puțin important. Conta mai mult cum erau înarmați. Comandantul Hard Corps zări câteva amenințări pe punte. Camuflajul de bambus ascundea niște tuburi metalice, fixate pe suporturi. Puteau fi niște telescoape sofisticate, dar era puțin probabil ca cei din șalupe să fie interesați de astronomie.

— Ce zici de astea, căpitane? îl întrebă Fanelli. Sunt puști de 52 sau ceva asemănător cu ce foloseau comuniștii în Vietnam. Acum știm cum au ras satele pescărești.

— Da, îl aprobă O'Neal posomorât, lăsând binoclul jos. La cât bate o asemenea armă? La șase metri?

— La vreo șapte și jumătate, îi răspunse Fanelli.

— Sunt la vreo doi metri de țărm și se apropie din ce în ce mai mult. Le vine foarte ușor să distrugă satele.

— Să vedem dacă nu putem să le venim de hac, zise O'Neal, întorcându-se cu fața spre Fanelli. Cred că te descurci cu Gradul SA-7.

— O să mă descurc, căpitane, îi răspunse Fanelli, dar se vedea că era îngrijorat. Dar nu știu dacă se va dovedi eficientă. Gradul este o armă antiaeriană. Trage o rachetă în infraroșii, care poate lovi o țintă la șase mile depărtare.

— Țintele acestea sunt mai apropiate, îi atrase atenția O'Neal.

— Da, zise Fanelli, încuviințând din cap. Dar nu știu dacă are sau nu instrumente de localizare a căldurii. Și chiar dacă ar avea, sunt proiectate să sesizeze căldura eliminată prin țeava de evacuare a avionului. Nu au nici o legătură cu bărcile.

— Cred că o să ne lămurim, declară O'Neal. Steve, tu și colonelul Wentworth o să fixați mortierul. Știu că aveți experiență, din Vietnam.

— Am înțeleș, răspunse Wentworth, iar Caine încuviință din cap.

— Ascultă, domnule colonel, spuse Shanta nervos. O să ceri întăriri prin radio, nu?

— Nu mai este timp, îi răspunse Shanta, desprinzându-și arma de pe umăr. O să-i oprim pe ticăloșii ăștia înainte să se deplaseze mai departe.

— Dar colonele, zise Shanta, uitându-se în jur. Nu suntem decât *opt*.

— Știu și eu să număr, zise O'Neal. Spune-le oamenilor tăi să ia AK-uri 47 și să înainteze vreo trei sute de metri spre nord. Să meargă pe lângă țărm, dar să se ascundă.

— Domnule, sper că nu vreți să pășim pe fâșia de plajă de pe malul râului, zise Shanta îngrozit. Vă dați seama că sunt crocodili în zonă?

— Crocodili? zise O'Neal ridicând din sprâncene. Adică niște reptile mari, cu falei puternice și dinți mari?

— *Oui*, îl aprobă Shanta. Sunt cu miile pe aici. Țărmurile și apele sunt foarte periculoase.

— Sper să fie, zâmbi O'Neal, șiret. Poate că mama natură o să ne dea o mână de ajutor astă-seară. Și acum, ordonă oamenilor tăi să ocupe pozițiile. În două minute o să înceapă împușcăturile.

Shanta își adună posomorât oamenii și-i conduse spre nord. O'Neal se uită la ceilalți. Fanelli pregătea Grailul, iar Caine și Wentworth se ocupau de mortier, estimând distanța dintre bărci și țărm. O'Neal simți senzația binecunoscută de nerăbdare și frică, pe care o resimțea mereu în apropierea morții.

Doamne, se gândi el. De ce admiti așa ceva? Dar afluxul de adrenalină și gustul bătăliei îi dădu răspunsul la această întrebare. Viața ți se pare mai dulce și mai palpitantă când ești în primejdie. Nici un drog nu se poate compara cu această situație. Nici riscul pierderii banilor sau proprietăților nu se aseamănă cu jocul dur cu moartea.

O'Neal știa de ce o făceau. Și o s-o facă la nesfârșit, până o să piară într-o confruntare, până la urmă.

Și știa că bătălia din noaptea aceasta putea fi ultima.

— Gata, începem bâlciul? îl întreabă Fanelli pe Caine, în timp ce își așeza arma pe umăr.

— Aștept ordinul, îi răspunse Steve Caine, îngenunchind lângă mortier.

— Nu prea sunt condițiile ideale lansării mortierelor, se plânse Wentworth, studiind armele cu binoclul. Crengile copacilor ar putea fi o piedică.

— Nimic nu este perfect, îi răspunse O'Neal apropiindu-se. Faceți ce puteți, nu ne permitem să dăm greș.

— Minunat, murmură Wentworth. Gata, Steve. Ținta este la ora unu. Foc!

Caine lansă primul mortier, care trasă un arc larg. Depăși copacii și își continuă drumul peste apă.

Suieră când se apropie de țintă. Trupele inamice de la bord se feriră și își acoperiră capetele. Proiectilul căzu în apă, la un metru de cea de-a doua barcă.

— Am dat greș! spuse Wentworth. A țintit prea departe spre stânga. Să încercăm cu ținta la ora trei.

— Vreți să trag eu? întreabă Fanelli, cu aruncătorul de grenade pe umăr.

— Nu încă, îi răspunse O'Neal.

Steve Caine se pregăti să tragă în ținta nevăzută, fixând tirul la ora trei. Nu punea niciodată la îndoială ordinul unui ofițer. Membrii Hard Corps aveau încredere unul în altul.

Wentworth studia bărcile cu binoclul. Văzu soldați inamici îmbrăcați în uniforme angoleze și congoleze pe punte. Mai era și un tip suplu în uniformă cubaneză. Se pare că dădea ordine.

Soldații se apropiaseră de puștile de pe punte, îndreptând țevile negre în direcția mercenarilor. Wentworth simți cum i se strânge stomacul și strânse în mână sabia samurai.

Fanelli observase de asemenea că inamicul se pregătea să-i spulbere. Văzuse atâția oameni pierind în flăcări. Ucisese o mulțime chiar cu explozibilele fabricate de el și se întrebase

întotdeauna cum era să mori așa. Îți dădeai sufletul pe loc, sau te chinuiai? Sau simțeai un scurt moment de agonie, când carnea, oasele și organele interne erau dezintegrate de explozie?

Cel mai mult nu se temea de moarte. Fanelli văzuse oameni supraviețuind cu picioarele retezate de explozie, cu ochii scoși din orbite, auzise urletele bărbaților castrați de schije.

Fanelli deschise focul cu aruncătorul de grenade. Căutătorul cu infraroșii se concentrase asupra primei ambarcațiuni. O lumină roșie arăta că arma era pregătită. Nu mai avea de făcut decât să apese pe butonul de lansare. *Isuse!* se gândi Fanelli încordat. *Dă odată ordinul să-i lichidăm pe bandiții ăștia înainte să ne lichideze ei pe noi!*

Fanelli de-abia aștepta să treacă la acțiune.

Caine lansă cel de-al doilea mortier. Se înălță din nou peste copaci și șuieră, înaintând spre țintă. Probabil că și mercenarii și inamicii lor priveau proiectilul cu respirația tăiată.

Bomba explodează, ridicând o minge de foc spre cer. Trupurile oamenilor fură aruncate în aer de forța exploziei. Alți soldați preferară să se arunce peste bord.

— Acum, Joe! strigă O'Neal, băgând alt mortier pe gura armei lui Caine. Foc!

Fanelli execută ordinul imediat. Apăsă pe butonul aruncătorului de grenade Grail și văzu o cometă lungă întinzându-se peste râu. Racheta AA lovi botul primei bărci și explodează furtunos.

Ambarcațiunea rupse practic barca în două. Oamenii cădeau în râu ca niște păpuși de cârpă, în timp ce barca era mistuită de flăcări. O'Neal îl mângâie pe cap pe Caine și stoicul mercenar lansă alt mortier, care nimeri din nou la țintă, rupând ambarcațiunea în două.

— Uau! exclamă Wentworth.

Era prima oară când camarazii săi îl auzeau folosind această interjecție. Nu făcea partea din vocabularul său obișnuit.

— Cât de rău sunt loviți? strigă O'Neal.

— Bărcile sunt praf. N-a mai rămas nimic din ele, decât lemnul arzând.

— Cei care au supraviețuit o să se îndrepte spre țărm, zise O'Neal, punând mâna pe armă. Haideți să-i întâmpinăm! Și feriviți-vă de crocodilii ăia afurisiți!

— Nu-ți plac surprizele? îl întrebă Caine zâmbind.

Exploziile și incendiile puseseră pe fugă mulți din crocodilii de pe malul râului. Dar mai rămăseseră destui să halească inamicii

mercenarilor.

Urlete agonizante sfâșiau noaptea. Gemete în congoleză și umbundu cutremurau jungla. Oamenii se zbăteau neajutorați în apă, luptându-se cu crocodilii. Cei de la țărm simțiră mirosul sângelui proaspăt și se îndreptară spre ospăț. Urletele încetară la un moment dat. Nu se mai auzea decât trosnetul falcilor cumplitelor reptile.

Doar cinci supraviețuitori din cele două ambarcațiuni inamice reușiră să ajungă la țărm. Unul din ei ieși pe malul nordic. Shanta și camarazii lui agitați deschiseră imediat focul și-l ciuruiră. Alți doi apărură clătinându-se, neînarmați și epuizați. Fanelli fluieră să le atragă atenția și se predară imediat când văzură pușca din mâna lui.

Colonelul Luis Perez se târâse prin noroi către malul sudic, trăgându-l de guler pe Marcel Baridi. Ofițerul congolez urla de durere. Un crocodil îi smulsese laba piciorului drept.

Perez îl scoase din apă și încercă să tragă aer în plămâni, dar în momentul acela se îneacă și vomită. Fusesse cumplit. Parcă s-ar fi deschis porțile iadului în mijlocul apei. João Jangwa murise. Perez îi văzuse cadavrul plutind pe spate, cu un fier înfipt în piept.

Cubanezul înotase până la țărm, pentru că nu avusese altă soluție. Crocodilii îl ocoliseră, dar apucaseră în schimb piciorul lui Baridi. Fusesse norocos că scăpase cu viață.

Perez înălță încet capul și inspiră adânc. Își șterse apa din ochi și-l văzu pe William O'Neal în fața lui.

— la te uită! exclamă O'Neal, făcând semn spre pușca M-16 a lui Perez. Nu speram să capturez un colonel cubanez.

— Sunt... doar căpitan... zise Perez, ridicându-se încet în picioare. Rangul de colonel este... doar onorific.

— Ca să vezi, spuse O'Neal. Și eu sunt tot colonel onorific. Desfă-ți cureaua. Văd că vorbești destul de bine englezește, așa că n-are rost să te prefaci că nu înțelegi.

— Cine ești? îl întrebă Perez. CIA sau mercenar?

— Sunt unul din cei care te-au scos din joc, îi răspunse O'Neal.

— Nu poți să câștigi întotdeauna, doar așa spuneți și voi, americanii, zise Perez, oftând.

Și, în momentul acela, îl lovi cu catarama curelei. Comandantul Hard Corps apăsă pe trăgaci și trase două rafale în nisip.

Perez îi trase o lovitură de karate și zbură arma din mâna lui Perez.

Stiletul cu arc sări de pe mânăca lui Perez direct în palmă. Lama de șase centimetri tășni către gâtul lui O'Neal. Mercenarul pară atacul, ridicând brațul stâng să-și protejeze fața și gâtul. Metalul ascuțit sfâșie pânza și pielea. O'Neal nu băgă în seamă durerea ascuțită și se pregăti să-și înfrunte oponentul.

Perez ținea cuțitul ca un expert, în jos și se înfipsea bine în pământ, îndoind genunchii și arcuindu-și spatele. O'Neal se dădu un pas înapoi. Cubanezul zâmbi, deși era perfect conștient că mercenarul avea o armă la curea. Dar nu avea de gând să-l lase să folosească pistolul.

Hotărî să folosească o tactică șireată, care nu dăduse niciodată greș în trecut. Simulă că-l lovește, știind că atenția oponentului său va fi concentrată asupra stiletului. Trupul lui O'Neal tresări. Perez profită de ocazie și vru să-l lovească direct în obraz. Dacă reușea să-l doboare, va fi o nimica toată să-l termine apoi cu cuțitul.

Dar O'Neal crescuse într-o mahala din Chicago înainte să intre în armată și să plece în Vietnam. Și dacă adăuga și cei zece ani de mercenar, rezulta că William O'Neal își petrecuse cea mai mare parte din cei treizeci și opt de ani ai săi luptând pe străzi sau pe câmpul de luptă. Așa că era perfect conștient că nu trebuia să fie atent la lama cuțitului din mâna adversarului. O'Neal văzu piciorul lui Perez mișcându-se și se feri înainte ca cizma cubanezului să-l izbească în cap.

Lovitura de karate a lui Perez dădu greș și-l dezechilibră, iar O'Neal profită de ocazie, trăgându-i un șut în rinichiul stâng. Cubanezul gemu și se răsuci, rotind cuțitul în aer. O'Neal îl apucă de încheietura mâinii în care ținea cuțitul și-i trase un pumn în coaste.

Ofițerul Hard Corps răsuci încheietura lui Perez și-l apucă de părul umed, trăgându-i capul pe spate. Perez gemu și încercă să se smulgă din strânsoarea lui O'Neal cu mâna liberă. Voia să-l calce pe picioare pe american. Dar O'Neal se așteptase la această manevră și-l izbi cu genunchiul în coapsă.

Perez se dezechilibra și căzu cu fața în noroi. O'Neal încăleca pe el, ținându-l de păr și de încheietura brațului și împingându-l cu fața în noroi. Cubanezul se zbătea disperat. Lama stiletului se mișca nebunește, dar nu reuși să-și atingă ținta. Degetele lui Perez încercau să dea la o parte mâna lui O'Neal, înfiptă în părul lui.

La un moment dat, O'Neal îi dădu drumul și-l apucă de degetul mic, frângându-l. Perez scoase un urlat și scăpă stiletul din

mână.

O'Neal profită de ocazie și-l apucă imediat, înfigându-l în capul cubanezului. Oțelul perforă țeasta și se înfipse în creier. Luis Perez se zbatu de două ori și apoi rămase nemișcat. Comandantul Hard Corps se clătină puțin pe picioare când se aplecă să-și ridice pușca M-16.

James Wentworth al III-lea apăru pe țarm. Se uita la O'Neal, la cadavrul lui Perez și la Marcel Baridi care gemea sfâșietor. Ofițerul congolez părea puternic șocat. Dar Wentworth spera că o să supraviețuiască. Rămăseseră destule întrebări fără răspuns referitoare la implicarea Republicii Congo în acest conflict.

— Te simți bine, Bill? îl întrebă Wentworth, observând sângele care se scurgea din brațul lui stâng.

— O să supraviețuiesc, îl asigură O'Neal. Mai sunt și alți prizonieri în afară de cel mușcat de crocodil de aici?

— Fanelli a prins câțiva tipi, îi răspunse Wentworth. Nu a scăpat nimeni, îți garantez. Cred că acum am încheiat misiunea noastră în Kilembe. Sper că Jacob o să poată duce lupta mai departe.

— Mda, îl aprobă O'Neal, încuviințând din cap. Pun pariu că Fanelli ar vrea să fie într-un bordel bun acum. De fapt, ne-ar prinde bine la *toți*, adăugă el, săgetat de durerea care-i sfâșia brațul.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	17
CAPITOLUL 3.....	24
CAPITOLUL 4.....	31
CAPITOLUL 5.....	35
CAPITOLUL 6.....	40
CAPITOLUL 7.....	46
CAPITOLUL 8.....	53
CAPITOLUL 9.....	58
CAPITOLUL 10.....	63
CAPITOLUL 11.....	68
CAPITOLUL 12.....	74
CAPITOLUL 13.....	80
CAPITOLUL 14.....	87
CAPITOLUL 15.....	92
CAPITOLUL 16.....	97
CAPITOLUL 17.....	107
CAPITOLUL 18.....	110

CAPITOLUL 19.....	114
CUPRINS.....	122

Într-o țară din Africa, la granița cu Zairul și Angola. O națiune tânără dorește să-și apere independența și democrația de puterile totalitare din jur. Generalul Zabibu angajează cea mai eficientă trupă de mercenari din lume – 5 bărbați capabili, neîntrecuți în mânuirea armelor, de la cele mai primitive până la cele mai sofisticate. Cine va triumfa, comunistul cubanez care dirijează forțele de guerilă angoleze, sau mercenarii americani care susțin o cauză dreaptă?

MERCENAR MERCENAR

Tikiti se întoarce la fereastra din partea opusă șoferului. Un căpitan angolez băgă pistolul Makarov prin fereastra deschisă, îndreptându-l spre fața lui. Se zgâi la mutra furioasă a angolezului și ridică mâinile încet de pe volan.

Deodată, fața angolezului explodează pur și simplu. Tikiti zbieră îngreșat când văzu șuvoiul de sânge împrăștiat fereastra și scaunul din față. James Wentworth dădu la o parte cadavrul decapitat. Șterse sângele de pe lama sabiei samurai și o băgă la loc în teacă, înainte să deschidă ușa și să se urce lângă Tikiti.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-81-3

Lei 5000